

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bölüm Bir

"...ve sizi karı koca ilan ediyorum."

Orgun büyüğü sesiyle birlikte, davetlilerin neşeli cıvıltıları kaplamıştı kiliseyi. Clay Franklin birkaç saniyelik karısı Rorie Campbell Franklin'i öpmek üzere eğildiğinde, bu seslere bir de alkışlar eklenecekti.

Kate Logan mutlu görünmek için tüm gücünü kullanıyordu, oysa kalbinde derin bir acı vardı. Gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını önüne eğdi. Sevdığı erkeğin bir başka kadına sarıldığını görmeye daha fazla dayanamayacaktı.

Kate için için, 'Clay benimle evlenmeliydi,' diye ağlıyordu. Gözlerindeki o sevgi dolu bakış bana yönelmeliydi. Bana!" Genç kız geçen haftalar boyunca ikisinin arasından çekilip Clay ve Rorie'yi biraraya getirmekle doğru şeyi yaptığını düşünmüştü sürekli. Ama bu düşünce, şu anda çektiği acıyı biraz olsun azaltmıyordu. Genç kız Clay'i tüm kalbiyle seviyordu çünkü, bu sevgisi hiçbir zaman yok olmayacaktı. Oysa genç adam birkaç dakika önce, Kate'den çok daha fazla sevdiği bir kadınla evlenmişti.

Genç kız eline beyaz bir mendil tutuşturulduğunu hissetti. Bu mendilin sahibi babasının çiftliğinde kâhya olan Luke Rivers'dı. Genç kızın ne durumda olduğunu çok iyi bilen Luke tören boyunca yanından bir an bile ayrılmamış, sürekli ona destek olmaya çalışmıştı.

Kate başını sallayarak, mendili kullanmak istemediğini belirtti.

Genç adam ise, "Unutma, ben yanıdayım," diye fırlamıştı.

"Biliyorum Luke, ama şu anda kasabanın yarısı burada. Ağladığımı görmelerini istemiyorum."

Luke anlayışlı bir tavırla başını sallamıştı. "Merak etme, şu anda hiç de kötü görünmüyorsun. Onları kolay-

ca aldatabilirsin."

Kate yavaşça içini çekti. Üstelik, Rorie'yle Clay'i bir araya getiren ve evlenmelerini sağlayan kendisiydi. Şu anda kendisini soylu ve onurlu hissetmesi gerekirdi. Oysa hissettiği tek şey, kalbini parçalayan korkunç bir acıydı.

Rorie ve Clay davetlilerin arasından, kilisenin kapısına doğru yürümeye başlamışlardı. Genç kız tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı ve onlara gülümsedi. Bu gülümseyiş, içindeki tüm acıyı saklıyordu. Ama Luke'u aldatmasına imkân yoktu.

Genç adam Kate'in koluna girerek, "Kokteyle seninle birlikte geleceğim," dedi.

"Hiç gerek yok Luke, ben kendime bakabilirim." Genç kız şu anda kimsenin kendisine şefkat göstermesini ya da acımasını istemiyordu. Ama tüm çabalarına rağmen, Luke'un kiliseden kendisiyle birlikte çıkmasını engelleyemedi.

Kate'e dışarıdan bakan birisi, şu anda ne kadar kötü durumda olduğunu asla anlayamazdı. Genç kız neşeli ve mutlu görünmeyi, acısını saklamayı başarıyordu. Bunda, şu anda çok güzel olmasının da etkisi vardı. Genç kız törende güzel görünebilmek için büyük bir dikkatle hazırlanmıştı. Üzerinde, çevredeki mağazaları günlerce dolaştıktan sonra bulduğu mavi, ipek bir elbise vardı. Genç kızın vücudunu ikinci bir deri gibi saran elbise, kadınısı güzelliğini tüm cömertliğiyle gözler önüne seriyordu. Sürekli gösterişsiz ve spor giysilerle gezmeye alışmış olan Kate'in hiç de alışık olmadığı bir görüntüydü bu. Oysa şu anda mavi elbisesi, yüzünün ince ve narin hatlarını belirginleştiren uzun, sarı saçlarıyla olgun ve çekici bir kadın görümündeydi.

Kate kilisenin çıkışında duraksayıp babasını beklemeye başladı. Devin Logan tören sırasında Dorothea Murphy'yle birlikte oturmuştu. Babasının bu kadına duyduğu ilgi genç kızı giderek daha da çok şaşırtıyordu.

Uzun boylu, iri yapılı ve güçlü bir insan olan Dorothea, Kate'in yıllar önce ölen zarif ve narin annesinden çok farklıydı.

Genç kız yavaşça içini çekti. Babasıyla Dorothea'nın haftalardır sık sık görüştüklerinin farkındaydı. Aralarındaki ilişki giderek ciddileşiyordu galiba. İkisinin evlenmeye karar verebileceğini düşünmek genç kızı bir an korkuyla ürpertti, sonra bu düşünceyi kafasından attı. Şu anda Clay'i yitirmenin acısını yaşıyordu, bir ikinci yitirışe dayanacak hali yoktu.

Bu sırada Devin Logan da yanlarına gelmişti. Kızına şefkatle bakarak, "İyi misin Prenses?" diye sordu.

"Benim için endişelenmekten vazgeçebilirsiniz artık. Merak etmeyin, ben çok iyiyim." Genç kız yalan söylüyordu, aslında hiç de iyi değildi. Ama kendisine acınmasını da istemiyordu.

Devin kızının elini sevgiyle okşuyordu. "Ne kadar zor bir gün yaşadığını çok iyi anlıyorum tatlım. İstersen kokteyle gelmeyip doğru eve git."

Kate'in şu anda yapmayı en çok istediği şey eve dönüp acısıyla baş başa kalmaktı aslında, ama böyle bir şeyin diğer davetlilerin ilgisini çekeceğini de biliyordu. Olumsuz anlamda başını salladı.

"Kate kokteyle benimle birlikte gitmeyi kabul etti."

Genç kız şaşkınlıkla Luke'a baktı. Böyle bir şey için ona söz vermemişti aslında, ama anlaşılan genç adam inisiyatifi kendi eline almaya ve Kate'in yanından bir an olsun ayrılmamaya kararlıydı.

Devin Logan rahatlamış bir halde, "Buna çok sevindim," dedi. "Ben de Mrs. Murphy'ye eşlik etmeye söz vermiştim." Devin kızına son bir kez gülümsedikten sonra Dorothea'nın koluna girip onlardan ayrıldı.

Luke da genç kızın koluna girmişti. Birlikte kiliseden ayrılık kokteylin verileceği salona yöneldiler. Kate, gözlerinde hüznün dolu bir bakışıyla çevresini seyreliyordu. Soluk ekim güneşi tüm ağaçlara büyümlü bir altın ren-

gi kazandırmıştı, havada hafif bir sonbahar kokusu vardı. Genç kız Clay'in başka bir kadınla evlendiğini görmenin acısını yaşamıyor olsa bu güzel günün tadını büyük bir keyifle çıkarabilirdi.

Birkaç dakika içinde, kokteylin yapılacağı salona ulaşırlar. Kate yol boyunca hiçbir şey söylemeden yürümüş ve Clay'le karşılaşmaya hazırlanmıştı. Attığı her adım, kalbindeki daralmayı biraz daha artırıyordu.

Rorie genç kızdan törende nedimeliğini yapmasını istemişti. Bu istek Kate'i çok duygulandırmıştı gerçi, ama kabul edecek cesareti bulamamıştı kendinde. Genç kızın ne kadar kötü bir durumda olduğunu bilen Rorie de fazla üstelememişti. Aynı erkeği seviyor olmalarına rağmen Rorie'yle Kate arasında yakın bir arkadaşlık vardı. Bu dostluk genç kız için olayları bir yandan güçleştirmiş, bir yandan da her şeyi daha kolay kabullenmesini sağlamıştı.

Genç kız kapıya ulaştıklarında derin bir nefes alıp durdu. Kalbi çılgin gibi atmaya başlamıştı. Korku dolu bir sesle, "Daha fazla dayanamayacağım," diye mırıldandı. "Onlarla karşılaşmaya dayanamam. Yapamam."

"Yapabilirsin Kate. Yapacaksın da."

Kate ağlamaklı bir sesle, "Ne yapıp ne yapamayacağımı sen nereden bilebilirsin?" diye sordu. Genç kız bu oyuna daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Tüm vücudu korkunç acılarla sarsılırken sevdiği adamın başka bir kadınla mutlu olduğunu görmek ve onlara mutluluk dilemek istemiyordu.

Luke genç kıza üzüntüyle bakınıyordu. Yavaşça, "Dayanmak zorundasın," diye fısıldadı. "Kokteyle katılmazsan Nightingale'deki herkes bunun dedikodusunu yapar. İstedğin bu mu yoksa?"

Genç kız gözlerini kaçırdı. "Hayır, istediğim bu değil."

"Unutma Kate, ben senin yanındayım. Bu önümüzdeki birkaç saati geçirmene yardımcı olabilmek için

elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Buna hiç gerek yok. Ben gayet iyiyim. Üstelik..."

Luke sabırsız bir tavırla genç kızın sözünü kesti. "Karşı çıkmaktan vazgeç artık. Ben senin dostunum, duygularını benden saklamaya çalışmana hiç gerek yok."

Bu sözler genç kızın gözlerine yeniden mutsuzluk yaşlarının dolmasına neden olmuştu. Tüm gücünü toplayarak gözyaşlarını bastırdı ve suçlu bir tavırla gülümsedi. "Biliyorum Luke. Tek istediğim, beni fazla zorlamaman."

"Nasıl istersen, Prenses."

"Prenses mi? Bana bir tek babam Prenses der."

"Benim de dememin bir sakıncası var mı?"

"Bilmem. Yok herhalde."

"Güzel." Luke genç kızın elini tuttu ve birlikte salonu girdiler.

Ondan sonraki yarım saati bir rüyada gibi yaşayacaktı genç kız. Luke'un desteği sayesinde acısını belli etmemeyi başarıyordu, ama Clay'i tebrike gittiğinde dizlerinde korkunç bir titreme vardı. Clay genç kıza içtenlikle yanaklarından öpüp her şey için teşekkür etmiş, ona harika bir insan olduğunu söylemişti. Genç kız ise kendisini hiç de harika hissetmiyordu. Ama yine de, Rorie ve Clay'e mutluluklar dilerken son derece içtendi.

Genç kızın kendisini ne kadar kötü hissettiğini anlayan Luke onu elinden tutup bir masaya götürdü. Kate hiç sesini çıkarmadan oturdu ve geleneksel düğün pastasının kesilmesini izledi. İlk dilimi gelinle damadın birbirlerine yedirişlerini seyrederken, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sonra, Luke'un sesini yanibaşında duyarak kendine geldi. "Sana yiyecek bir şey getirmemi ister misin?"

Kate'in şu anda en son isteyebileceği şeydi yemek yemek. Titrek bir sesle, "Hayır," diye mırıldandı.

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmem, sabah herhalde." Genç kız gözlerini utan-
gaç bir tavırla Luke'tan kaçırdı. Aslında bir önceki ak-
şamdan beri hiçbir şey yemiyordu.

"Öyleyse sana hemen yiyecek bir şeyler getirmeli-
yim."

"Hiç gerek yok. Aç değilim."

Luke genç kızın sözlerine aldırmadan ayağa kalkıp
büfeye yönelmişti. Gün boyunca onu dinlemeden hep
kendi isteklerini kabul ettirmişti zaten.

Kate genç adamı bambaşka gözlerle görmeye başla-
dı birden. Luke Rivers, Circle L'de en az on yıldır onlar-
la birlikte yaşıyordu, ama genç kız onun hakkında çok
az şey bilirdi. Luke'un resmi ünvanı kâhyaydı, ama as-
lında yaptığı iş çok daha önemliydi. Circle L'de çalışma-
ya başladığı günden bu yana çiftlikte pek çok değişiklik
yapmış, hepsi de birbirinden kârlı pek çok yenilik ger-
çekleştirmişti. Ayrıca, genç kızın babasıyla birlikte kur-
duğu bir ortaklığı da vardı. Devin sık sık Luke'un, kendi
işini kuracak mal varlığına ve yeteneğe sahip olduğunu
söylerdi. Ama tüm bunlara rağmen genç adam çiftlikten
ayrılmamış ve kâhya olarak çalışmaya devam etmişti.

Kate'in gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi
birden. Genç adamın hâlâ kendileriyle birlikte yaşaması-
nın ne kadar garip olduğunu ilk kez düşünüyordu. Bir-
likte oldukları bunca yıl boyunca onun ne geçmişini ne
de kişiliğini pek düşünmemişti anlaşılan. Üstelik arala-
rında yakın sayılabilecek bir dostluk da vardı. Buna rağ-
men, Kate genç adamı gerçekten çok az tanıyordu.

Luke hakkında bildiği şeylerden birisi de onun ka-
dınlar tarafından çok beğenildiği idi. Genç adam çevre-
deki en yakışıklı erkeklerden birisiydi, bu yüzden de pe-
şinde her zaman pek çok kadın bulunurdu. Ama Kate
onun bir kadınla uzun süre birlikte olduğunu da hiç gör-
memişti. Tam tersine, peşindeki kadınlardan sürekli
uzak kalmaya çalışırdı sanki.

Kate, genç adamın masaya geri dönüşüyle bu düşün-

celerden sıyrıldı. Luke'un elinde büyük bir meze tabağı
vardı.

Genç kız yüzünü buruşturarak baktı bu tabağa. "O
güzelim pasta dururken bana bunları mı getirdin?"

"Boş mideyle şekerli şeyler yemez."

"Ne yiyeceğime ben karar veririm Luke Rivers, sen
değil." Genç kız yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını
hissediyordu. Luke'un gün boyunca kendisine destek ol-
maya çalıştığını biliyor ve bunun için ona minnet duyu-
yordu gerçi, ama genç adamın Kate'in yaptıklarına bu
kadar karışmaya da hakkı yoktu.

İşte, yine otoriter bir sesle konuşuyordu genç adam.
"Şekerli besinler yersen kendini kötü hissedersin."

"Görünüşe bakılırsa metebolizmamı benden çok da-
ha iyi tanıyorsunuz Luke Rivers. Hakkında bu kadar
çok bilgi sahibi olduğunuzdan hiç haberim yoktu."

"Senin hakkında bildiğim şeyleri bir bilsen küçük di-
lini yutardın Prenses."

Kate yavaşça yüzünü buruşturdu. "Bence bana Pren-
ses demekten vazgeçsen iyi olacak. Küçük kızlara göre
bir ad bu. Oysa ben küçük bir kız değil, yetişkin bir ka-
dınım."

"Bunu söylemene hiç gerek yoktu Prenses, zaten bi-
liyordum. Artık oturur musun lütfen?"

Genç kız şaşkınlıkla kendisine baktı. Luke'la konu-
şurken hiç farkında olmadan ayağa kalkmıştı. Şaşkınlı-
ğını belli etmemeye çalışarak, "Bana karışmaktan vaz-
geç," dedi. "Canım ayakta durmak isterse dururum."

"Güzel. Herkes otururken tek başına ayakta durup
aptal durumuna düşmek istiyorsan, sana engel olamam."

Luke daha sözlerini bitirmeden genç kız yerine otur-
muştu bile. Dalgın bir tavırla, tabağındaki mezelerden
atıştırma başladı.

Uzun bir sessizlikten sonra Luke, "Ben senin dostu-
num Kate," dedi. "Hep de dostun kalacağım. Bunu hiç
unutma."

Kate boğazında sert bir yumru hissetti. Gözlerine dolan yaşları bastırmaya çalışarak, "Biliyorum," diye mırıldadı. "Sadece bugün... Bugün beklediğimden daha zor oldu."

Bu sırada Rorie'yle Clay şampanya kadehlerini tokuşturmaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra ince uzun kadehler davetlilere de dağıtılmaya başlandı. Kate bir an duraksadıktan sonra uzanıp bir kadeh aldı. Şu anda içkinin vereceği sıcaklığa ve güce gereksinimi vardı.

Orkestra romantik bir müzik çalmaya başlamıştı. Clay büyük bir mutlulukla karısının elini tuttu ve onu dans pistine yönlendirdi. Bu mutlu çifti, birbirlerine sevgiyle bakarken görmek genç kızın gözlerini yeniden yaşartmıştı. Bakışlarını telaşla onlardan kaçırınca Luke'un gözleriyle karşılaştı.

Kate başını önüne eğdi. Gözlerine dolan yaşları kimseinin görmesini istemiyordu. Özellikle de Luke'un. Genç adam tüm gün boyunca ona çok iyi davranmıştı. Ya da, çok kötü... Kate hangisinin doğru olduğuna karar veremiyordu.

Kısa bir süre sonra başka çiftler de dans pistini doldurmaya başlamışlardı. Luke hiç beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı ve genç kıza elini uzattı. Kate'in içinde dans etmek için en ufak bir istek bile yoktu aslında, ama genç adamla tartışacak gücü bulamıyordu kendinde. Hiç itiraz etmeden ayağa kalktı.

Piste geldiklerinde genç kıza büyük bir şefkatle sarıldı Luke ve kulağına, "Merak etme," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Genç kız minnet dolu bir tavırla başını salladı. Luke'un desteğine, sandığından daha çok ihtiyacı vardı galiba. Onun yakınlığı olmasa, bu geceyi atlatmayı kesinlikle başaramazdı.

Yıllar boyunca genç adamla pek çok kez dans etmişti. Bu danslar aralarında herhangi bir yakınlık doğmasına yol açmamıştı hiç. Ama bu kez her şey çok farklıydı.

Orkestra üçüncü parçaya geçtiğinde, Luke genç kıza sıkı sıkı sarıldı.

Kate vücudundan güçlü bir akımın geçtiğini hissederek duraksadı. Bu şaşkınlığı, adımını yanlış atmasına ve sendelemesine yol açacaktı. Luke genç kızın dengesini bulmasına yardım etmek istercesine, daha da sıkı sarıldı ona. İkisinin vücutları artık birbirine karışmıştı sanki.

Kate genç adamın kalp atışlarını duyabiliyordu. Luke'un hızla çarpan yüreği, onun da en az genç kız kadar heyecanlandığının ve etkilendiğinin belirtisiydi.

Kate başının döndüğünü hissetti. Genç adamın kolları büyük bir sıcaklık yayıyordu içine. Bu kolların desteğine sığınmak ne kadar da kolaydı. Genç kız bencilce davrandığının farkındaydı, ama şu anda bu desteğe öylesine ihtiyacı vardı ki. Gülümseyerek gözlerini kapadı ve başını genç adamın göğsüne yasladı.

"Kate, sana Circle L hakkında söylemek istediğim bir şey var."

Genç kız onun ağzını parmaklarıyla kapadı. Konuşarak yaşadıkları anı ve heyecanı bozmak istemiyordu.

Luke yavaşça, "Peki," diye fısıldadı. "Bunu sonra konuşuruz."

Hiç ses çıkarmadan dans etmeyi sürdürdüler. Luke başını genç kızın yumuşacık saçlarının arasına gömmüştü.

Orkestra birdenbire susuverdi. Kate derin bir rüyadan uyanır gibi, şaşkınlıkla genç adamdan bir adım uzaklaştı. Yeni parça başlayana kadar, birkaç saniye, hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

Kate aklının biraz olsun başına geldiğini hissediyordu. Clay'i ne kadar çok sevdiğini bilen Luke, genç kıza bu zor gününde yardımcı olmaya çalışmıştı, bunda yanlış bir şey de yoktu. Evet, aralarında doğan yakınlığın nedeni Luke'un bu iyi niyeti olmalıydı.

Ama... Kate mutlu bir tavırla içini çekti. Nedeni ne olursa olsun, şu anda yaşadığı duygular gerçekten baş-

döndürüyordu. Genç kız günlerdir ilk kez kendisini mutlu hissetmeye başlamıştı. Bunca yıldan sonra Luke'a birdenbire bu denli yoğun bir ilgi duyması çok garipti belki, ama şu anda buna hiç aldırdığı yoktu. Tek bildiği, genç adama ne kadar çok ihtiyacı olduğuydu.

Artık kendilerini müziğin akışına bırakmışlardı. Uzun bir süre, birbirlerinden hiç ayrılmadan dans etmeyi sürdürdüler.

Orkestra on dakikalık bir ara verdiğinde, Luke büyük bir isteksizlikle de olsa genç kızı bırakmak zorunda kaldı. Ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu sanki. Aralarındaki yakınlığı biraz olsun koruyabilmek için, uzanıp genç kızın elini tuttu.

Kendi masalarına doğru yöneldiklerinde, önlerini sarışın bir afet kesecekti. Betty Harmond genç kıza selam vermeye bile gerek duymadan Luke'a dönmüştü. Boğuk bir sesle, "Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba Betty." Genç adamın bu karşılaşmadan hiç hoşlanmadığı her halinden belliydi.

Betty onun soğuk tutumuna hiç aldırmadan fettan bir tavırla koluna girmişti. "Bana bir dans sözün olduğunu unuttun mu yoksa Luke?"

Kate boğazını temizleyip söze karıştı. "İzin verirsen ben kendime içecek bir şey almaya gidiyorum." Genç kız, müzik başladığında Luke'la Betty'nin birlikte dans pistine yönelişlerini görmeye dayanamayacağını biliyordu. Bu yüzden de onların yanından uzaklaşmayı tercih etmişti.

Kendine bir meyve suyu aldıktan sonra dışarıya çıktı. Salondaki sıcaktan iyice bunalmıştı. Serin gece havası, olanları daha mantıklı bir şekilde düşünmesine yol açabilirdi. Genç kız Luke'la aralarında doğan etkileşimi anlayamıyordu hâlâ, ama bu durum son zamanlarda yaşadığı duygusal çöküntünün bir sonucu olmalıydı.

Yıldızlar karanlık gökyüzünde birer elmas gibi parlıyordu. Kate karşısındaki bu güzelliği seyretmeye verdi

kendisini; bir kolun beline sarıldığını hissedene kadar. Luke boğuk bir sesle, "Seni bulamadım," diye mırılda-
mıyordu.

Kate, Betty Harmond hakkında konuşmak istemiyordu. O kadının uzun süredir Luke'un peşinde olduğunu farkındaydı. Yavaşça, "Ne güzel bir gece," diye mırıldandı. İçgüdüsel bir davranışla Luke'a yaslanmıştı.

"Evet, çok güzel." Genç adamın parmakları büyük bir şefkatle Kate'in kollarında dolaşmaya başlamıştı.

Genç kız kendisini onun yanında son derece rahat hissettiğini fark etti. Yıllardır birlikte olan ve birbirlerini hâlâ çok seven evli bir çifttiler sanki. Üstelik bu sevgiye yoğun bir heyecan da karışıyordu. Genç kız hayatında ilk kez, içinde bu denli yoğun bir istek hissediyordu. Aç karnına içtiği o bir kadeh şampanyanın sonucu olmalıydı bu.

Orkestra yeniden çalmaya başlamıştı. Luke biraz önce yarım kalan danslarına devam etmek istercesine genç kıza sarılmıştı. Kate de bir an duraksadıktan sonra onun boynuna sarıldı.

Luke'un dudakları genç kızın kulağındaydı. Yavaşça, "Konuşmamız gerek," diye fısıldadı.

"Hayır." Luke'un kollarına geri dönmek genç kızın içini yoğun bir huzur duygusuyla doldurmuştu. Parmaklarının ucunda yükselip genç adamın dudaklarına minik bir öpücük kondurduğunda, dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi hissetti kendisini. Sonra birden ne yaptığını fark etti ve güzel gözleri büyük bir şaşkınlıkla irileşti.

Her ikisi de susuyorlardı şimdi. Salonun camlarından yansıyan ışığın altında, uzun uzun birbirlerine baktılar. Kate kendi gözlerinde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordu, ama genç adamın bakışları kararsızlık doluydu. Bir an duraksadıktan sonra Kate'in dudaklarına uzandı.

Genç kızın bu öpücüğü engelleyecek ne gücü vardı

ne de isteği. Gözlerinin kendiliğinden kapandığını hissettiğinde bir rüya ülkesine gelmişti sanki; daha önce hiç görmediği bir rüya ülkesine... Olanlara inanamıyordu bir türlü, ama yine de her şey çok gerçektir.

Luke büyük bir şefkat ve sevgiyle öpüyordu genç kıızı. Kollarının arasında en ufak dikkatsizlikte kırılabilcek bir biblo vardı sanki.

Yüzünü genç kızın saçlarına gömüp, "Sevgili Kate," diye mırıldandı. "Bunu o kadar çok hayal etmişim ki!"

"Öyle mi?" Kate'in sesi, kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Bu rüyanın bitmesini engellemek için her şeyi yapmaya hazırdı. İçini çekerek, baştan çıkarıcı bir tavırla genç adama gülümsedi.

Luke istek dolu bir kahkaha atmıştı. "Seni küçük yaramaz." Genç adam Kate'in yüzünü minik öpücüklerle boğdu, ta ki Kate dudaklarıyla onun dudaklarını arayana kadar.

Bu kez öpüşmeleri büyük bir ihtiras doluydu. İkisi de titriyordu şimdi, çevrelerindeki her şeyi unutmuşlardı. Kendine ilk gelen ise Luke oldu.

Genç adam Kate'e sarılmaya devam ederek başını geriye attı ve onu incelemeye başladı. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirmişti.

"Haydi, içeri girelim artık Kate."

Oysa genç kız şu anda ne içeri girmeye hazırdı, ne de yeni evli çifti görmeye. Telaşla, "Hayır," diye atıldı. "İçeri girmek istemiyorum."

"Ama..."

"Benimle birlikte burada kal Luke. Benimle dans et. Bana sarıl." Genç kız yavaşça başını geri atıp gülümse-di. Şu anda kendisini tüm varlığıyla Luke'a teslim etmişti. Genç adam onun en güvenilir dostuydu. Hiç kuşkusuz Kate'in ne kadar zor durumda olduğunu anlıyordu ve ona bu geceyi geçirebilmesi için gereken desteği verecekti. Kate boğuk bir sesle, "Seni yanımda istiyorum," diye mırıldandı.

"Bence ne istediğini bilmiyorsun sen." Luke kararsızlık dolu gözlerle bakıyordu genç kıza. Sonra kendini tutamayıp uzandı ve parmaklarını onun porselen pürüzsüzlüğündeki yüzünde gezdirmeye başladı.

Kate yüzünde dolaşan bu eli uzanıp tuttu. "Beni öpmeni istiyorum Luke. O kadar güzel öpüyorsun ki." Kate dudaklarını aralayıp genç adama yaklaştı. Birbirlerine çok yakındılar şimdi, ikisinin kalp atışları birbirine karışıyordu adeta.

Genç kız içine dolan heyecanla ürperdi. Ömrü boyunca bir tek kez olsun bir erkeği bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Bu isteğin yoğunluğu korkutuyordu onu aslında, ama yine de kaçmaya hiç niyeti yoktu.

Luke birkaç saniye duraksadıktan sonra kendini tutamayıp genç kızın dudaklarına eğildi. Büyük bir istekle öpüyordu onu. Elleri, genç kızın ince vücudunda dolaşmaya başlamıştı bile.

Kate kendini güçsüz ve dengesiz hissediyordu. Düşmemek için genç adama sıkıca sarıldı. Öpüşmeleri sona erdiğinde, genç kız heyecandan bayılmak üzereydi.

Luke'un gözlerinde ise büyük bir şaşkınlık vardı sanki. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor, bu yüzden de büyük bir dikkatle Kate'i inceliyordu. Oysa genç kızın düşünceleri, sonbaharda rüzgârla savrulan yapraklar kadar dağınıktı.

Luke yumuşak bir sesle, "Kaç kadeh şampanya içtin?" diye sordu.

Kate mutlulukla içini çekip başını genç adamın göğsüne yaslamıştı. Yavaşça, "Bir kadeh," diye mırıldandı.

"Bence bir kadehten çok daha fazlasını içmişsin. Eminim ki kim olduğumu bile fark etmiyorsundur."

"Kim olduğumu tabii ki biliyorum. Saçmalama lütfen. Sen Luke'sun. Yalnızca..."

"Yalnızca ne?"

"Yalnızca, beni daha önce hiç öpmemiştin. Neden bu işte bu kadar iyi olduğunu daha önce söylemedin ba-

na?" Genç kız şuh bir kahkaha attı.

Luke'un gözlerindeki endişe iyice koyulaşmıştı. "Seni hemen eve götürüyorum!"

"Ama Luke, ben daha gitmek istemiyorum ki."

"Kate Logan, sen sarhoşsun! Ama tüm sarhoşlar gibi, bunun farkında değilsin."

"Tabii ki sarhoş filan değilim ben! Sarhoş olmak için bir kadeh şampanyadan çok daha fazlasını içmem gerekir."

Ama Luke'un bu sözleri dinlemeye hiç niyeti yoktu. Genç kızı kolundan tutup park yerine doğru sürüklercesine götürmeye başlamıştı.

Kate ise hiç durmadan, "Ama ben gitmek istemiyorum ki," diye söylenmeye devam ediyordu.

Luke'un yanıt vermediğini gören genç kız ani bir düşünceyle sarsıldı. Belki de Luke'un niyetini yanlış anlamıştı. Kimbilir, belki de genç kızdan bir an önce kurtulup Betty'ye geri dönmek istiyordu.

"Luke?"

"Kate, karşı çıkmaktan vazgeç lütfen."

"Betty'ye âşık mısın?"

Luke'un yanıtı kısa ve kesindi. "Hayır."

"Şükürler olsun! Ona âşık olmana dayanamazdım."

Luke birdenbire durdu. Kamyonunun önüne gelmişlerdi. Kapıyı açtı ve Kate'e içeri girmesini işaret etti, ama genç kızın böyle bir şey yapmaya henüz hiç niyeti yoktu. En azından şimdilik. Henüz Luke'un kollarından ayrılmak istemiyordu.

Yaramaz bir çocuk gibi gülümseyerek, "Beni öpmeni istiyorum," diye mırıldandı.

"Kate, hayır!"

"Lütfen!"

"Sarhoşsun sen."

"Hayır, değilim." İçtiği bir kadeh şampanya genç kızın başını oldukça döndürmüştü aslında, ama şu anda yaşadığı yeni ve güzel duyguların etkisinden kurtulmayı

hiç istemiyordu. Haftalardır kalbini yakıp kavuran acı, Luke'un kollarında bir anda yok oluvermişti.

Nikâhın kıyıldığı andan beri, genç kızın yardımı ihtiyacı olduğunu söylemişti Luke. Haklıydı da galiba. Kate hayatının en sarsıntılı döneminde, tüm sıcaklığı ve şefkatiyle Luke'u yanında buluvermişti.

Genç adam kararlı bir ses tonuyla, "Seni eve götürüyorum," dedi.

Kate yavaşça içini çekti. Luke'un kollarında geçirdiği mutlu dakikalardan sonra evi kimbilir ne kadar soğuk ve karanlık gelecekti. Yalnız kalmaktan öylesine korkuyordu ki. Clay'in evlenmesiyle birlikte hayatında bir tek babası kalmıştı. Bir de Luke. Babası Mrs. Murphy'yle evlenmeye karar verirse çiftliği satabilirdi. O zaman... O zaman Luke da giderdi. Bu düşünce genç kızın kalbinin korkuyla çarpmaya başlamasına yol açtı. Kendini tutamayıp, genç adama sıkıca sarıldı.

"Kate!"

"Peki, eve döneceğim, ama bir şartla."

"Kate, mantıklı ol lütfen."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum Luke. Benim dostum olduğunu, bana yardım etmek istediğini söylüyordun..."

"Dinle, birileri dışarı çıkıp bizi tartışırken görmeden şu kamyonu binsen iyi olacak."

"Önce bana bir söz vermeni istiyorum."

"Kate, koruman gereken bir onurun var. Nightingale halkının seni bu sarhoş halinle görmesine izin veremezsin. Üstelik, okuldakiler bunu duyarlarsa öğretmenlik kariyerin için de hiç iyi olmaz."

Genç kız bu sözlerle hiç aldırmadan uzanıp Luke'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onunla birlikte olmak, içindeki tüm acıyı bir anda söküp alıvermişti. Kate o acıyı yeniden yaşamak istemiyordu. "İstedigimi yapar mısın lütfen?"

Genç adam bıkkınlık dolu bir sesle, "Peki," diye

söylendi. "Ne istiyorsun?"

Kate mutlu bir tavırla içini çekti. Söyleyecekleri Luke'u şaşırtacaktı belki, ama bu düşünce aklına geldiğinde kendisi de çok şaşırmıştı. Aslında söylemek istediği şeyin aklına nereden geldiğini bile anlayamıyordu. Bildiği tek şey Luke'un kollarında kendisini çok mutlu hissettiğiydi. O kolların arasında yaşamak ve haftalardır çektiği acıyı atıvermek istiyordu. Şu anda yapılacak en doğru şey, hayatı boyunca genç adamla birlikte kalmanın yolunu aramaktı.

Kate gözlerinde büyük bir mutlulukla genç adama gülümsedi. Konuşmaya başladığında sesi kararlılık ve cesaret doluydu. "Senden isteyeceğim şey aslında çok basit. Tek istediğim, benimle evlenmen."

Bölüm İki

Ertesi sabah Devin Logan mutfağa kararsız adımlarla girdi. Kate başını kahvesinden kaldırıp babasına gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın Prenses." Yaşlı adam sandalyesine oturmadan önce masanın çevresini birkaç kez dolandı.

Kate babasını endişeyle seyrediyordu. Yumuşak bir sesle, "Dün akşam Mrs. Murphy'yle birlikte iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. Her şeyden önce, babasının dün akşam Luke'la ikisi arasında olanlar hakkında bir şey sormasını engellemeye çalışıyordu. Nightingale herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasabaydı, bu yüzden de ikisinin uzun süre birlikte olmaları hiç kuşkusuz pek çok dedikoduya yol açmıştı.

Genç kız yavaşça içini çekti. Gece yaptığı aptallığı düşündükçe kendisinden utanıyordu. Ama Luke o evlenme teklifini ciddiye almış olamazdı. Hiç kuşkusuz yaptığı aptallığı genç kızın yüzüne vurup onunla günlerce dalga geçecekti.

Devin yavaşça, "Bugün yağmur yağacak galiba," diye söylendi.

Babasının garip hali genç kızı her an biraz daha endişelendiriyordu. "Sana dün geceyi sordum baba, hava durumunu değil."

Devin başını önüne eğmişti. Kızının sorusunu duymamıştı sanki.

"Baba? Mrs. Murphy'yle geceniz nasıl geçti?"

"Hı? Şey, iyi bir geceydi."

Devin yaptıklarından kızına uzun uzun söz etmeyi severdi aslında, ama bu kez öyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu galiba. Konuşmayı kesip kahvesine şeker koydu ve uzun bir süre karıştırdı.

Kate ne düşüneceğini bilemiyordu artık. "Baba, aklını kurcalayan bir şey mi var yoksa?"

"Yo, neden sordun ki?"

"Kahvene şeker koydun. Oysa sen kahveyi hep sade içersin."

"Devin şaşkın gözlerle bakıyordu fincanına. "Şeker mi?"

"Evet, hem de üç kaşık."

"Şey, öyle yaptım galiba. Ne de olsa, insan yaşlandıkça tatlıya düşkün olmaya başlıyor."

Yaşlı adamın Rorie ve Clay'in düğün partisinde yaşadıkları, kızıninkilerden çok daha karmaşıktı galiba. "Baba, neler olduğunu anlatır mısın lütfen!"

Devin Logan kahve fincanını sonsuza dek incelemeye kararlı görünüyordu. Hafifçe yutkunup anlatmaya başladı. "Dorothea'yle dün gece biraz... konuştuk. Her şey çok masum bir şekilde başladı aslında. Sonra, Rorie'yle Clay'in mutluluklarının da biraz etkisi oldu galiba." Yaşlı adam bir an duraksayıp fincanından bir yudum aldı. "Özellikle de Nellie Jackson yanımıza gelip birbirimize ne kadar yakıştığımızı söyledikten sonra ciddi ciddi konuşmaya başladık. Evet, her şey böyle başladı işte."

Kate yumuşak bir sesle, "Birbirinize gerçekten yakışyorsunuz," dedi. Aslında babasının, yıllar önce ölen annesine benzeyen birisiyle birlikte olmasını tercih ederdi, ama Mrs. Murphy de çok iyi bir insandı ve Kate onu çok sevdi.

Devin Logan suçlu bir tavırla gülümsemeye başlamıştı. "Sonra, şampanya servisi yapılmaya başladı. Dorothea'yle ben de biraz içtik tabii." Yaşlı adam nasıl devam edeceğini bilemiyormuşçasına susmuştu.

Kate cesaretle yeni bir ifadeyle gülümsedi. "Evet baba, devam et."

Devin bu kez babaşlarını kızından kaçırmadan, "Anneni çok sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Nora öldükten sonra uzun bir süre, onsuz yaşayamayacağımı düşündüm. Ama hayat devam ediyor."

"Tabii ki ediyor baba." Kate, konuşmanın ne yöne doğru gittiğini anlamıştı artık. Aslında şaşırmaması gerekirdi ama... Kalbi nedense ani bir acıyla kasılmıştı. Babasının daha fazla bir şey söylemesine hiç gerek yoktu, ne demek istediği tüm açıklığıyla ortadaydı çünkü: Dorothea Murphy'yle evlenecekti.

"Annen öleli tam beş sene oldu. Yıllar geçtikçe insan kendini daha da yalnız hissediyor. Üstelik artık biraz gezmek, yolculuk yapmak istiyorum. Ama tek başıma gezmek de istemiyorum."

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin baba. Seninle birlikte yolculuğa çıkmak çok hoşuma giderdi. Biliyorsun, öğretmen olmanın avantajlarından birisi de bu. Yaz boyunca tatilde oluyorum. Luke da çiftlikle ilgileneneğine göre, birlikte uzun tatiller yapmamıza hiçbir şey engel olamaz."

"Prenses." Yaşlı adam bir an susup yutkundu. "Dün akşam Dorothea'ya evlenme teklif ettim, o da teklifimi kabul etti."

Kate tüm gücünü toplayarak gülümsedi. "Baba, bu harika bir haber!"

"Bunun senin için çok zor olacağını biliyorum Prenses. Özellikle de, Clay'in düğününden hemen sonra... Ama şunu hiç unutma ki, seni terk etmek gibi bir niyetim yok. Sen her zaman benim prensesim olarak kalacaksın."

"Baba, beni terk ettiğini düşünmüyorum zaten." Kate, gözlerine dolan yaşları güçlükle de olsa bastırmayı başarmıştı. "Senin için çok sevindim. Gerçekten." Genç kız gerçekten de sevinmişti, ama hayatındaki en önemli insanlardan birini yitirmekte olduğunu düşünmüyor da değildi. Yıllar boyunca güvendiği ve sevdiği herkes hayatından birer birer çıkıyordu sanki.

Devin büyük bir şefkatle uzanıp kızının elini tuttu. "Kate, korkarım hayatımızda başka önemli değişiklikler de olacak. Çiftliği satmaya karar verdim."

Kate güçlükle yutkundu. Tüm korkuları gerçekleşiyordu işte. Clay'i kaybetmişti, şimdi babası ve evi de gidiyordu. Sonra, bir gece önce düşünmüş olduğu bir şey geldi aklına. Çiftlik satılırsa, Luke da gidecekti.

Clay. Babası. Circle L. Luke. Hayatı boyunca bağlandığı her şeyi birkaç saat içinde yitirivermişti. Genç kız dayanamayacağı kadar ağır bir baskı altında hissediyordu kendisini.

Babası telaşla konuşmaya devam ediyordu. "Üzülmeni istemiyorum Prenses. İstersen benimle birlikte kalmaya devam edebilirsin. Dorothea'yle bunu da konuştuk. Bizimle birlikte yaşamam ikimizi de mutlu edecek. Sen her zaman benim prensesim olacaksın. Dorothea de bunu anlıyor."

Kate yavaşça gülümsedi. "Baba, bu çok saçma. Ben yirmi dört yaşımdayım, yalnız yaşayabilirim."

"Yaşayabilirsin tabii, ama..."

Genç kız elini kaldırıp babasının sözünü kesti. "Bu konuyu daha fazla tartışmamıza hiç gerek yok. Dorothea'yle evleneceğiniz için gerçekten çok mutluyum. Benim için endişelenmenize de hiç gerek yok. Kasabada kendime bir ev bulup taşınırım."

Yaşlı adam yavaşça içini çekti. "Nasıl istersen öyle olsun Prenses. Doğrusu senin üzüleceğini düşünerek çok korkmuştum."

"Ah, baba..!"

Devin birdenbire mutlulukla gülümsemeye başlamıştı. "Dorothea annene hiç benzemiyor. Sen de fark etmişsindir herhalde. Doğrusunu istersen, onunla ilk çıktığım akşam tek niyetim hoş bir gece geçirmekti. Sonra, sık sık kasabaya inmeye başladığımı fark ettim."

Baba kız bir süre daha konuştular, sonra yaşlı adam kızını öpüp öğleden sonra döneceğini söyleyip evden ayrıldı.

Babası gittikten sonra Kate kendisine bir fincan kahve daha aldı ve o düzenli hayatının bir anda nasıl allak

bullak olduğunu düşünmeye başladı. Bir kasırga tüm dünyasını altüst etmişti sanki. Hayatındaki güzel şeylerin hepsi bir anda yok olup gitmişti.

Sonra yerinden kalktı ve amaçsızca evin içinde doluşmaya başladı. Bir süre sonra, annesinin fotoğrafının durduğu masanın yanında buldu kendisini. Gözlerinde yaşlarla resmi alıp göğsüne bastırdı. İçini kasıp kavuran acıya daha fazla dayanamayacaktı artık. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Annesinin ölümünden sonra çektiği acıyı hatırlıyor ve onun ardından hayatına yeni bir kadının girmesine izin veren babasına kızıyordu. Bir yandan da, babasının ne kadar yalnız olduğunu düşünüyor ve kendisini toplayıp mutlu olmak istemesini anlıyordu.

Babasının annesine benzeyen bir kadını seçmesini yeğlerdi, ama bu kararı verebilecek kişi kendisi değildi hiç kuşkusuz. Kate kendini toplamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ciğerlerindeki hava acı ve mutsuzluk yüklüydü sanki.

Birdenbire arka kapının açıldığını duydu ve gözlerini kapattı. Günün bu saatinde Luke'tan başka kimse gelmezdi. Oysa genç kız şu anda onu görmeye hiç hazır değildi.

"Kate?"

Genç kız titreyen parmaklarıyla resmi yerine koydu ve gözlerindeki yaşları sildi. "Günaydın Luke."

Luke kendisine bir fincan kahve alıyordu. Dikkatli bir ses tonuyla, "Baban bana Mrs. Murphy'yle evleneceğini söyledi," dedi. "Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyiyim. Bu, babam için gerçekten iyi bir şey."

"Baban için iyi olabilir, ama eminim ki senin için büyük bir şok olmuştur. Özellikle de..."

"Özellikle de Rorie'yle Clay'in evlenmesinden sonra." Genç kız uzanıp kendisine yeni bir fincan kahve aldı. "Merak etme, ben iyiyim. Babamın Dorothea'yle ev-

lenmesi hayatımda pek çok değişikliğe yol açacak tabii, ama ben hepsiyle başa çıkabilirim."

"Babanı yıllardır bu denli mutlu görmemiştin."

Kate acısını bastırmaya çalışarak gülümsedi. "Evet, biliyorum." Tüm çabasına rağmen gözleri yeniden dolmuştu. Hızla gözlerini kırptırdı.

"Kate?"

Genç kız telaşla arkasını dönüp mutfak tezgâhına yaslanmıştı.

Birdenbire Luke'un ellerini omuzlarında hissetti ve daha ne olduğunu bile anlayamadan kendisini onun kollarında buldu. Genç kız kendini tamamen bırakmıştı artık. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken omuzları sarsılıyordu. Luke'un yanında böylesine zayıf davrandığı için büyük bir utanç duyuyordu aslında, ama kendisini tutamıyordu işte.

Genç adam yumuşacık bir sesle, "Kendini tutmaya çalışma Kate," diye fısıldadı. "Bırak, ağlayabildiğin kadar ağla."

Kate, genç adama ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyor ve bu yüzden kendisini son derece zayıf hissediyordu. Ama Luke öylesine güçlü ve yatıştırıcıydı ki. Fırtınada sığınılan sakin bir liman gibiydi.

Genç kız titrek bir sesle, "Babamın çiftliği satmayı planladığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Evet." Luke bir an duraksadıktan sonra, "Baban sana bu konuda ne anlattı?" diye sordu.

"Hiç, sadece çiftliği satacağını söyledi. Bu sabah... Mrs. Murphy'yle evleneceğini söyledikten sonra yani."

"Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok Kate."

"Ama endişeleniyorum." Genç kız mutsuzlukla içini çekti. Her şeye rağmen, Luke'un kollarında olmak, içindeki acıyı biraz olsun yatıştırıyordu. Genç adam onun en iyi dostuydu. Hayatının en zor gününü atlatmasına yardımcı olmuştu.

Clay'in düşүнünü hatırlamak, genç adama yaptığı

evlenme teklifini de aklına getirmişti. Kate tüm vücudunun bir anda kaskatı kesildiğini hissetti. Luke'u kullandığını hissediyordu şu anda. Genç adam Kate'in ne kadar zor durumda olduğunu anlayarak ona anlayış göstermiş, üstelik evlenme teklifini de sırf onu üzmemek için kabul etmişti.

Genç kız vücudunu saran güçlü kollardan sıyrılıp acı bir ifadeyle gülümsedi. "Sen olmasaydın ben ne yapardım Luke?"

"Bunu öğrenmene hiç gerek kalmayacak." Luke genç kıızı yeniden kollarının arasına alıp dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Dün gece havada tılsımlı bir şeyler vardı galiba. Önce biz, sonra da babanla Mrs. Murphy."

Kate suçluluk dolu bir tavırla gözlerini genç adamın bakışlarından kaçırdı. "Luke, bu konuyu seninle konuşmamız gerekiyor. Sanırım sen de anlamışsındır. Sana evlenme teklif ettiğimde... aslında pek de ciddi değildim."

Luke olduğu yerde donup kalmıştı sanki. Buz gibi bir ses, "Ama ben seni ciddiye aldım Kate," dedi.

Kate genç adamın kollarından sıyrılıp kahve fincanını yeniden eline aldı. Şu anda tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. "Kaldırabileceğimden daha fazla şampanya içmiştim."

"Ama bana, sadece bir kadeh içtiğini söyledin."

"Doğru, ama o kadehi aç karnına içmiştim. Sonra, düşünün içimde yarattığı garip duygular da var tabii. Kısacası, pek kendimde değildim."

"Öyle mi?"

Kate kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. "Evet. Seninle dans ediş tarzımız... Sonra, sana sarılmam, öpmem... Bunlar benim normal halimde yapacağım şeyler değil. Bu yüzden de, bana verdiğin sözü tutmanı bekliyorum Luke."

Luke daha fazla ayakta duramayacaktı sanki. Yanın-

daki sandalyeye çökercesine oturdu. Kate de onun karşısındaki sandalyeye geçti. Oturabildiği için çok mutluydu aslında, dizleri vücudunu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti çünkü.

Uzun bir süre hiç konuşmadan oturdular. Luke iki eliyle kahve fincanına sıkı sıkı yapışmıştı, bir yandan da gözlerinde okunamayan bir ifadeyle genç kıızı tepeden turnağa süzüyordu.

En sonunda Kate, "Dinle," diye başladı. "Dün gece bana gerçekten çok iyi davrandın. Sana büyük bir minnet duyuyorum. Ama... Korkarım sana yaptığım teklifte ciddi değildim."

Luke kısa bir sessizlikten sonra güvenli bir tavırla gülümsedi. "Bu durumda ortaya bazı ilginç sorular çıkıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece söylediklerinin ne kadarının ciddi olduğunu düşünüyordum."

"Şey, söylediğim her şeyi hatırlayamam tabii. Ama yaptığım teklif ciddi değildi."

"Benim o teklifi unutmaya hiç niyetim yok Kate."

Genç kız gözlerini sıkıca yumdu. "Luke, lütfen beni daha fazla zorlama. Dün gece olanları hatırlamak beni öylesine utandırıyor ki. Bu konuyu unutamaz mıyız artık?"

Genç adam düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturmaya başlamıştı. "Ben dün gece olanları unutabileceğimi hiç sanmıyorum."

Kate sabırsızlıkla içini çekti. "Dinle, dün gece kokteylde bana gerçekten çok iyi davrandın. Bana yardım etmek istediğini söylüyordun, gerçekten de ettin. Sen olmasaydın Clay'in evlendiğini görmeye dayanamazdım. Ama yine de..."

"Öpüşmelerimizi de mi unutmak istiyorsun Kate?"

"Evet. Lütfen!"

Genç adam kaşlarını çatarak, "Ama dün gece hiç de

böyle düşünmüyordun," dedi. "Hatta, benimle öpüşmenin çok hoş olduğunu söylemiştin. İstersen ne söylediğini sana hatırlatabilirim. 'Bu işte bu kadar iyi olduğunu neden daha önce söylemedin bana?'"

Kate utançla başını önüne eğmişti. "Aman Tanrım, bunu ben mi söyledim?"

"Sonra da, seninle evlenmeye söz vermem için beni zorladın."

Genç kız ne yapacağını bilemeden alt dudağını ısır-maya başlamıştı. "Lütfen Luke, biraz olsun acıma duy-gun varsa dün gece olanları unut."

Luke törensel bir tavırla başındaki kovboy şapkasını arkaya itti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama benim olanları unutmaya hiç niyetim yok. Ben sözüme sadık insanım. Verdiğim sözleri daima tutarım."

Kate sıkıntıyla içini çekti. Tüm olanlardan sonra, genç adamın kendisine çok daha anlayışlı davranacağını sanmıştı. Öfkeli bir sesle, "Görüyorum ki bu durum seni çok eğlendiriyor," dedi.

"Hayır, bunun doğru olduğu söylenemez pek. Hem artık düşünmem gereken başka şeyler var. Sence düğünümüzü ne zaman yapmamız uygun olur? Aklıma gelmişken..."

Genç kız şaşkınlıkla atılıp onun sözünü kesti. "Neler diyorsun sen? Ciddi olamazsın? Nasıl olur da düğün tarihini düşünmeye başlarsın. Bu şakayı biraz fazla ileri götürdün."

"Ben çok ciddiyim Kate. Bana evlenme teklif ettin, ben de kabul ettim. Şimdi sözümü tutmamam hiç de dü-rüstçe bir davranış olmaz."

"Ama ben senden, verdiğin sözü tutmanı istemiyo-rum ki."

Luke ilgisiz bir tavırla çenesini ovuşturuyordu. "Ben sözüme sadık bir insanım. Verdiğim sözden asla geri dönmem."

"Luke, sana o teklifi yaparken ne dediğimi bilmiyor-

dum ben. Biliyorsun, olanlar beni çok fazla etkilemişti."

"Dinle Kate, unuttuğun bir şey var. Dün gece olanlardan sonra, kasabadaki herkes bizim evleneceğimizi düşünmeye başlamıştır. Eğer evlenmezsek hakkımızda dedikodu yapmaya başlarlar. Benim için ne diyecekleri umurumda bile değil gerçi, ama senin hakkında kötü şeyler söylenmesine izin veremem."

Genç kız kendini daha fazla tutamayarak, "Artık susar mısın lütfen?" diye haykırdı. "Benim kimseyle evlenmeye niyetim yok. Hiçbir zaman!" Genç kız aşk hayatının artık tamamen sona erdiğini düşünüyordu. Bundan otuz yıl sonra, yanında birkaç kedi, elinde örgüleriyle yalnız oturacağına emindi.

"Ama dün gece böyle söylemiyordun."

"Bunları tekrarlamaktan vazgeç artık. Dün gece kendimde değildim ben!"

"Oysa ikimizin evlenmesi bana çok iyi bir fikir gibi geliyor. Çok acı çektin. Artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Yeniden mutlu olmanı istiyorum."

Kate umutsuzlukla gözlerini kapattı. Kendisini korkunç bir kâbus görüyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini yeniden açtığı anda aslında gerçekten de rüya gördüğünü görmeyi ne kadar isterdi. Ama ne yazık ki yaşadığı her şey son derece gerçektir. "Dinle, bu saçma sapan şeyleri konuştuğumuza inanmıyorum. Mantıksızlık bu!"

"Kate, sana defalarca söylediğim gibi, şu anda gerçekten çok ciddiyim."

Kate başını önüne eğip telaşla konuşmaya başladı. "Benimle evlenmek istemen çok düşünceli bir davranış Luke. Asıl niyetinin, beni yaşadığım acıdan kurtarmak olduğunu çok iyi biliyorum. Ama buna gerçekten hiç ihtiyacım yok. Seninle neden evlenemeyeceğimi en iyi bilen insan sensin. Clay'i bu denli severken seninle nasıl evlenebilirim."

"Saçma!"

"Efendim?"

"Saçma dedim. Sen bana âşkınsın. Ama bunu henüz fark etmedin."

Kate bir an hiçbir şey söyleyemeden genç adama bakakalmıştı. Sonra kendini toplayıp, "Ne diyorsun sen?" diye haykırdı. "Luke Rivers, sen hayatımda gördüğüm en küstah ve kendini beğenmiş insansın." Genç kız kendini daha fazla tutamayıp ayağa fırlamış ve bir köşeden öbürüne hızla yürümeye başlamıştı. "Seni bir türlü anlayamıyorum. Söylediklerini dinleyip bir anlam vermeye çalışıyorum, ama hiçbir anlamı yok. Bir an hayatımdaki tek dostum gibi davranıyor, hemen ardından saçma sapan şeyler söylemeye başlıyorsun. Eskiden aramızda böyle şeyler olmazdı hiç. Ne oldu böyle? Neden bu kadar değiştin?"

"Bu o kadar kötü mü?"

"O düğünde sana... bize ne olduğunu anlayamıyorum bir türlü. Bak, her şeyin nedeninin şampanya olduğunu anla artık ve bu konuyu bir yana bırakalım."

Luke genç kızın sözlerini hiç dinlemiyordu sanki. "Bak, şu evlenme işini biraz daha düşünürsen bunun iyi bir fikir olduğunu sen de anlamaya başlayacaksın."

Genç adam birdenbire ayağa kalkıp, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle Kate'e doğru yürümeye başlamıştı. "Belki bu, karar vermene yardımcı olur."

"Ben..."

Luke parmağını genç kızın dudaklarına koyup onu susturdu. "İnatçılık hanımlara hiç yakışmaz." Sonra genç kızın beline sarıldı ve onu yavaşça kendine çekti.

Kate itiraz etmeye fırsat bile bulamadan kendini onun kollarında bulmuştu. Bir an direnmeye çalıştı, sonra içinde alevlenen bir istekle ürperdiğini hissedip kendini genç adamın kollarına bıraktı.

Luke onu bıraktığında genç kız ayakta duramayacak kadar etkilenmişti. Uzanıp bir sandalyeye tutundu.

Genç adam yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bakıyordu ona. "İşte, gördün mü! Beni seviyorsun."

Bölüm Üç

Ertesi sabah Kate pazartesi gününün geldiğine hiçbir zaman sevinmediği kadar sevinmişti. En azından okuldayken Luke'la karşılaşmaması için iyi bir bahanesi olurdu. Genç adam her nedense ondan sorumlu olduğuna inanıyor, üstelik bu sorumluluğu oldukça ciddiye alıyordu. Onu verdiği sözü tutmaya zorlamak gibi bir niyeti yoktu ve genç adamın neden bu kadar inatçı davrandığını da anlayamıyordu. Ona evlenme teklif ettiği ve öpüşlerine istekle karşılık verdiği için kendisine âşık olduğunu düşünmesi Luke Rivers'in ne kadar mantıksızlaştığını gösteriyordu.

Kate bir an durdu ve bunu bir kez daha düşünüp bir kahaaha attı. Luke'un onunla evlenmekte ısrar etmesine hiç şaşmamalıydı. Kate onun neden böyle bir izlenime kapıldığını anlayabiliyordu aslında. Yine de onun gerçekleri görmesini sağlayabilmeyi umuyordu genç kız.

Luke yine de birkaç konuda haklıydı. Onu seviyordu Kate, ama genç adamın anladığı şekilde değil. Ona karşı kardeşçe bir sevgi besliyordu. Onunla öpüştüğünde içinde esrarengiz duygular uyanmıştı belki, ama bunun nedeni Clay'in düşününün yarattığı duygusal yoğunluk olmalıydı. Kate'in hayatında şu son birkaç ayda öyle çok şey olmuştu ki, genç kız artık kendi kendini anlamakta bile güçlük çekiyordu.

Asla Clay'i sevdiği gibi sevmezdi Luke'u. Kendini bildi bileli hep Clay'in karısı olmayı düşlemişti. Hayatını başka bir erkekle paylaşmak hem çok yanlış hem de çok yabancı geliyordu ona.

"Günaydın, Miss Logan," dedi yedi yaşındaki Taylor Morgenroth sınıfa girerken. "Sizi cumartesi günü Mr. Franklin'in düğününde gördüm."

"Öyle mi?" Kate buna şaşırması gerektiğini düşündü, çünkü neredeyse kasabadaki herkes o düğüne da-

vet edilmişti. Öğrencilerinin birçoğu onu görmüş olmaydı.

"Mr. Rivers'la beraberdiniz, öyle değil mi? Annem durmadan sizin kiminle dans ettiğinizi sordu babama. Mr. Rivers'tı o, öyle değil mi?"

"Evet." Kate, Luke'la gerçekten 'birlikte' olmadığını açıklamamak için kendini zor tuttu. Düğüne birlikte gitmişlerdi, ama onunla birlikte değildi genç kız. Ancak, bunu henüz ikinci sınıfa giden bir çocuğa anlatmak çocuğun kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

"Babam ablamları ikimizi dans ettirdi. Çok komikti."

Kate gülümseyerek bir şeyler söyleyip çocuğun yanından ayrıldı.

Çok geçmeden Nightingale İlkokulu'nun öğrencileri sınıfları doldurmaya başlamışlardı. O andan sonra Kate'in ne Luke'u, ne de cumartesi gecesini düşünmeye zamanı kalmıştı. Genç kızın kafasındaki tek şey o günkü ders planıydı.

Öğle tatilinde yemeğini alıp öğretmenler odasına gitti. Öğretmenlerin birçoğu masaların etrafına oturmuşlardı.

"Kate!" Altıncı sınıfların öğretmeni olan Sally Daley elini sallayarak onu çağırdı.

Genç kız arkadaşı Linda Hutton'a özür dilercesine baktıktan sonra istemeye istemeye yaşlı kadının yanına gitti. Sally'nin dedikoducu bir kadın olduğu biliniyordu, ama Kate onun teklifini kabul etmemenin kabalık olacağını düşünerek yaşlı kadını kırmadı.

"Biz de senden bahsediyorduk," dedi Sally sıcak bir tavırla. "Bizimle birlikte oturursan seviniriz."

"Buna ben de çok sevinirim," dedi Kate. Bir yandan da yalan söylediği için yüzünün kızarmasını engellemeye çalışıyordu.

"Clay'in düğünü çok güzeldi, öyle değil mi?" diye sordu Sally kayıtsız bir tavırla. "Duyduğuma göre babanla Dorothea Murphy de evlenmeye karar vermişler,

doğru mu bu?"

"Doğru," dedi Kate neşeyle.

"Bir çeşit sürpriz oldu bu, öyle değil mi?"

"Öyle sayılır." Kate bunu söylerken babasının Mrs. Murphy'ye âşık olduğunu daha önceden tahmin etmesi gerektiğini fark etti birden. Yaz başından beri neredeyse bütün günlerini birlikte geçiriyorlardı. Eğer Kate, Clay'le aralarında gelişen olaylara kendini o kadar kapırmamış olsaydı, babasının Dorothea hakkında ne kadar ciddi olduğunu çok öncesinden anlardı.

"Senin için çok zor olacak, öyle değil mi, canım?" diye sordu Sally acırcasına. "Nora öldüğünden beri babanla ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu herkes biliyor."

"Babamın tekrar evlenecek olmasından çok mutluyum." Kate gerçekten de sevinliyordu buna. İlk şoku atlattı ve babasının sevecek birini bulmuş olması onu gerçekten çok mutlu etmişti. Yaşlı adam hiç belli etmeye çalışmış olsa da, onun şu son birkaç yıl içinde ne kadar yalnız olduğunu biliyordu Kate.

"Yine de seni çok sarsmış olmalı," dedi Sally ısrarla. "Özellikle de Clay'la Rorie'nin evlenmesinden hemen sonra. Son zamanlarda bütün hayatın altüst oldu galiba, öyle değil mi?"

Kate onu başıyla onayladı. Gözlerini önündeki yemeğinden ayırmıyordu hiç.

"Clay ve Rorie'den söz açılmışken... düğünleri gerçekten bir harikaydı."

"Bence de öyle," dedi Kate, acısını göstermemeye gayret ederken. "Rorie onun için çok iyi bir eş olacak." Her ne kadar bu sözlerin doğruluğunu kabul etse de boşgâzının düğümlemesine zor engel olmuştu Kate. Rorie tam Clay'e göre bir kadındı. Hayatlarına girdiği andan beri çok açık bir şekilde Clay'e ait olmuştu o.

"Yeni Mrs. Franklin çok hırslı biri sanırım. O geldiğinden beri kütüphane tümüyle değişti. Her hafta eğitim

programları düzenleniyor. O Nightingale'e geldiğinden beri çok güzel şeyler oldu."

"Size tamamen katılıyorum."

Sally memnun görünüyordu. "Clay konusundaki hayal kırıklığına çok iyi dayanıyorsun bence," diye mırıldandı Sally acıyla. "Ve şimdi bu olayın hemen ardından babanın evlenmesi..." Nazikçe Kate'in eline vurdu. "Bu zor zamanında senin için yapabileceğim bir şey olursa Kate, hiç çekinmeden ara beni. Şu anda omzuna binen yüklere gerçekten çok üzülüyorum. Ama daha fazla taşıyamayacağını hissettiğin bir şey olursa, Nightingale İlkokulu'ndaki tüm arkadaşların sana seve seve yardım edeceklerdir. Tek yapacağın bize haber vermek."

Sally ondan uzun bir cevap bekliyordu belki, ama Kate şu anda konuşacak halde değildi pek. "Teşekkür ederim. Bunu... bunu bilmek gerçekten çok güzel," dedi genç kız türek bir sesle.

"Sen hayatının kırılan parçalarını toplarken biz de yanında olmaya hazırız. Ayrıca, bence Luke Rivers da çok iyi bir adam."

"Luke Rivers mı?" diye sordu Kate. Lokması boğazında takılıp kalmıştı.

"Evet." Sally bir an durup gülümsedi. "Nightingale'deki herkes sizin dans ederken birbirinizin gözlerinizi içine nasıl baktığınızı gördü. Yıllardır gördüğüm en romantik şeydi bu."

"Dans mı?"

"Düğündeki dansa," dedi Sally. "Anladığım kadarıyla Betty Harmonds öyle sinirlendi ki, o geceden beri evinden dışarı adım atmadı."

"Ama neden?"

Sally hafifçe güldü. "Bu kadar çekingen olmana gerek yok, dostlar arasındasın nasıl olsa. Betty'nin yıllardır Luke'da gözü olduğunu herkes bilir. Sanırım bir yıl kadar önce birkaç kez birlikte çıkmışlar, ama Luke o zamandan beri oyalıyor onu."

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum." Kate'in kalbi öyle hızlı atıyordu ki, neredeyse göğsünü delip dışarı fırlayacaktı. Babasının nişanlanmasıyla birlikte Luke'la ikisi hakkındaki dedikoduların da kendiliğinden kaybolacağını ummuştu. Ama yanlışlığı ortadaydı.

Sally imalı imalı arkadaşlarına baktı. "Şey... ben sanmışım ki... Luke'la aranızda bir şey var sanmışım."

"Luke'la benim aramda mı?" Kate küçük, neredeyse isterik bir kahkaha attı. "Bundan daha komik bir şey olmaz. Luke'la ikimiz çok iyi dostuzdur. Birbirimizi yıllardır tanırız, ama aramızda romantik sayılacak bir ilişki yoktur. Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok." Genç kız bunlara söylerken gerektiğinden çok daha fazla sert konuştuğunu fark etti. Ancak, Sally'nin söyleyecek bir şey bulamaması onu sevindirmişti.

Birkaç dakika sonra saatine baktı Kate. "Özür dilerim, bayanlar, ama sınıfa dönmem gerek."

Odadan çıkar çıkmaz arkasından fısıldaşmaların başladığını duymuştu genç kız. İçten içe söylenerek koridoru geçip sınıfına girdi. Masasına oturup çantasında kalan son krakeri de çıkardıktan sonra yemekten vazgeçerek çöp sepetine fırlattı.

"Yiyecekleri çöpe atmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Linda Hutton kapının pervazına dayanarak.

"Keşte o kadınla iç konuşmasaydım." Kate bir dedikoducunun kendisini istemediği bir konuşmaya zorla sürüklenmesine izin verdiği için kendi kendine kızıyordu.

"Peki, o zaman," dedi Linda gülümseyerek. "Neden konuştun?"

"Bunun cevabını bilseydim, şimdi Sally'nin etrafa yayacağı dedikodular için endişelenmek yerine yemeğimin tadına varıyordum."

Linda sınıfı girdi.

"En azından sen beni kurtarabilirdin," dedi Kate şikâyet edercesine.

"Hey, ben o tür işleri itfaiyeye bırakırım." Linda öne doğru eğilip ellerini Kate'in masasının kenarına koydu. "Hem ben de olanları çok merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun? Luke'la beni mi? Sadece birkaç kez dans ettik, hepsi bu. Çok terlemiştim ve biraz dışarı çıktım. Luke'la orada karşılaştık ve sonra beni eve bıraktı. Bunda ne var?"

"Birkaç kez dans demek... anlıyorum," dedi Linda yavaş ve düşünceli bir şekilde.

"Neyi anladığını öğrenmek isterim, doğrusu. Herkes o danstan bir anlam çıkarmaya çalışıyor. Taylor bu sabah sınıfa girer girmez beni düğünde gördüğünü söyledi. O gün düğünden önce markette karşılaşmamızdan hiç söz etmedi ama."

"Orada da kollarını bir adamın boynuna dolamış mıydın?"

"Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. Gerçekten de Kate, Nightingale'deki hemen herkes Luke'la senin nasıl dans ettiğinizi gördü... Dedikodunun her yana yayıldığını söylememe gerek yok, tabii. Herkes sizi izliyordu, ama ne sen ne de Luke bunu fark etmediniz bile. Çok yakında bir düğün daha kutlanabileceği söylentisi benim kulağıma da ulaştı, ama sözü edilen düğün babaninki değildi. Tabii babanla Dorothea Murphy'nin evlenmesi işi de başka bir şey." Linda durup derin bir nefes aldı. "Bu duruma dayanabileceğinden emin mi...?"

"Hangi duruma? Clay'la Rorie'ye mi?" Kate kendi sorusuna aceleyle cevap verdi. "Babam bunu bana ilk söylediğinde başlarda biraz kötü oldum." Luke'un kollarında bulduğu rahatlık, itiraf etmekten çekineceği kadar yardımcı olmuştu ona. Genç adam zor anlarında ona yardım etmeyi bir alışkanlık haline getirmişti neredeyse.

Linda genç kıza kuşkuyla bakıyordu. "Şu son birkaç hafta boyunca pek çok sarsıntı yaşadın. Biliyorsun, bazı insanlar hayatlarında önemli bir değişiklik olduğunda

haftalarca şokta kalırlar."

"Linda, neden herkes bana sinir krizi filan geçirmemi bekliyorlarmış gibi bakıyor? Bu insanların derdi ne böyle?"

"Bizim derdimiz yok Kate. Bir derdi olan sensin."

Kate içgüdüsel bir davranışla elini alnına götürdü. "Seni, iyi olduğuma inandırmak için ne yapabilirim? Clay ve Rorie için gerçekten çok mutluyum. Ben kendimi güçlü bir insan olarak gördüm daima. Neden Sally, sen ve diğerleri de bunu kabul etmiyorsunuz?"

"Merak etme, kimsenin senin çöküşünü beklediği filan yok. Hepimiz seni seviyoruz, o kadar. Senin iyiliğini istiyoruz. Doğrusunu istersen, bir istisna dışında herkes Luke'la birlikte olmaya sevindi."

"Ama ben onunla birlikte değilim ki! Biz Luke'la yalnızca arkadaşız. Bunu sen de biliyorsun?" Kate, Linda'nın kendisini anlamasını beklerdi aslında. Ama o da diğerleri gibi, genç kızın Luke'la dans etmesinin ve eve birlikte dönmelerinin düğün çanları anlamına geldiğini düşünmüştü işte.

Linda bir an düşündükten sonra konuşmaya başladı. "Kate, nedense bir şeyleri inkâr ediyormuşsun gibi geliyor bana. Sanki herkesten önce kendini kandırmaya çalışıyor gibisin."

Kate eve döndüğünde kendisini son derece sinirli hissediyordu. Buzdolabının üstünde bir not gördü. Babası, bir toplantıya gittiğini yazmış, ayrıca kendisine yemek hazırlamak için uğraşmamasını söylemişti. Toplantı çıkışında Dorothea'ye uğrayıp yemeği onunla birlikte yiyecekti.

Kate onu alıp öfkeyle elinde buruşturdu. Neden olduğunu bilmiyordu gerçi, ama kendisini son derece huzursuz ve kızgın hissediyordu.

Kendisine biraz çorba ısıtırken kapı açıldı, içeriye Luke girdi. Sally ve Linda'yla konuştuklarından sonra, genç kızın onu görecektik hiç hali yoktu aslında, ama bu

karşılaşmaya dayanmak zorundaydı.

"İyi akşamlar Kate."

"Merhaba."

Luke şapkasını askıya asıp genç kızın yanına geldi ve tabağına aldığı bir lokma çorbaya baktı. "Umarım sadece bununla doymayı düşünmüyorsunuzdur."

Genç kız yavaşça içini çekti. "Luke, korkunç bir gün geçirdim. Şu anda kimseyle arkadaşlık edecek halim yok."

"Ne oldu?"

Kate'in genç adama olanları anlatmaya hiç niyeti yoktu. Sally Daley'le yaptığı konuşmayı hatırlamaya bile dayanamıyordu.

"Kate, anlatır mısın lütfen?"

Genç kız yavaşça omuzlarını silkti. "Okuldaki öğretmenler de babamla Dorothea'nin evleneceğini duymuşlar. Nedense hepsi benim çok geçirdiğimi ve kendimi çok kötü hissettiğimi düşünüyor."

"Anlıyorum."

"Üstelik, insanlar bizim hakkımızda da dedikodu yapmaya başlamışlar."

Luke gözlerinde garip bir ışıkla başını salladı. "Böyle olacağını biliyordum."

Genç kız kendini tutamayarak, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye haykırdı. "Sally Daley, kırık kalbimi bu kadar çabuk onardığım için çok mutlu olduğumu söyledi bana. Ona göre, ikimiz tam birbirimize göreymişiz."

Luke neşeyle gülümsemişti. "Bu seni rahatsız mı etti?"

"Evet!"

"Eminim ki Sally'nin kötü bir niyeti yoktu. Onun çok iyi bir kalbi vardır."

"Ve çok düşük bir çenesi. Dinle Luke Rivers, başımız çok büyük bir derde girdi. Bu derden nasıl kurtulacağımızı doğrusu çok merak ediyorum."

"Bu sorunun yanıtı oldukça basit. Bir an önce evle-

nip bu dedikodulara son vermeliyiz."

Kate omuzlarının güçlü bir yenilgi duygusuyla çöktüğünü hissetti. "Lütfen Luke, şu anda hiç şaka kaldıracak halim yok. Artık bu konu hakkında ciddi olmaya başlamamız lazım."

Luke genç kıza yaklaşıp onu kendine çekti. "Ben ciddi olmaya hazırım."

Genç adamın dokunuşu Kate'in içinde güçlü bir isteğin doğmasına yol açmıştı. Genç kız kendini zorlayarak toparlandı. Kendini içindeki isteğe bırakmaması gerektiğini biliyordu. Başlarına açılan tüm bu derterin nedeni bir gece önceki iradesizliğiymiş zaten."

"Dedikodular gittikçe yayılıyor. Bu iş hiç hoşuma gitmiyor Luke."

"İnsanların ne söylediği benim umurumda bile değil. Hem sonra hakkımızda konuşmaları çok doğal."

Kate şaşkınlıkla baktı genç adama. "Bunu nasıl söylersin?"

"Kate, olanlar bir milli felaket filanmış gibi davranıyorsun?"

"Ama bütün bunlar gerçekten çok kötü Luke. Bunu nasıl anlamazsın. Kasabadaki insanlar, bizim birbirimize işik olduğumuzu sanıyorlar!"

"Sen beni seviyorsun Kate. Bunu daha önce de söylemiştim, unuttun mu?"

Kate ağlamamak için kendini güç tutuyordu. "Luke, asıl niyetinin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sana gerçekten de minnettarım. Ama böyle davranmana hiç gerek yok. Tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Ne demek istediğini hiç anlayamıyorum."

"Dinle, bana gerçekten çok iyi davrandın. Senin yerinde başka bir erkek olsaydı evlenme teklifime kahkahalarla gülerdi. Ama sen beni anladın ve teklifimi kabul ettin. Şimdi de, benim gururumu ve duygularımı düşünerek, aslında hiç istemediğin halde verdiğin sözü tut-

maya niyetleniyorsun."

Luke genç kıızı masaya doğru yönlendirip bir sandalyeye oturttu. "Sana söylemem gereken önemli bir şey var Kate. Düğün akşamından beri söylemeye çalıştığım bir şey."

"Nedir?"

"Sana bunu çok daha önce anlatmalıydım aslında, ama hayatında yeterince karışıklık vardı zaten. Bu yüzden, uygun bir zaman bulana kadar beklemeye karar verdim." Genç adam konuşmakta zorluk çekiyormuşçasına susup yüzünü buruşturmuştu.

"Evet Luke, seni dinliyorum."

"Circle L'yi ben satın alıyorum."

Kate başının dönmeye başladığını hissederek gözlerini kapattı. Çiftliğe bir alıcı bulunması için aylar geçmesi gerektiğini düşünmüştü hep. Böylece tüm hayatını geçirdiği evinde biraz daha kalabilecekti. Üstelik, Circle L'nin yeni sahibinin Luke olabileceği de aklından bile geçmemişti. Kendini toplamaya çalışarak güçlkle gülmüştü. "Anlıyorum. Ama bunu bana babamın söylemesini beklerdim."

"Ondan sana bir şey söylememesini ben istedim."

Kate endişeli gözlerle baktı genç adama. Yaşadığı korkunç şaşkınlığa rağmen içinde büyük bir merak uyanmıştı. Luke, Circle L gibi büyük bir çiftliği nasıl satın alabiliyordu acaba? Genç kız onun, yıllar önce ölen amcası tarafından yetiştirildiğini biliyordu. Yoksa amcası genç adama büyük bir miras mı bırakmıştı? Kendini tutamayarak utangaç bir tavırla, "Luke," dedi. "Biliyorum, bu beni hiç ilgilendirmez, ama..."

"Parayı nasıl bulduğunu merak ediyorsun, öyle değil mi? Bana bunu sormaya hakkın var Prenses. Sana amcamdan söz etmiştim. Onun mirası bana kaldı. Amcamın Wyoming'de birkaç küçük şirketi vardı. Ayrıca, büyükbabamın bıraktığı küçük bir miras da var. Bana kalan her şeyi, Devin'den aldıklarımla birleştirerek sürekli

yaurım yaptım. İşlerim de oldukça yolunda gitti. Kısacası, şu anda Circle L'yi alacak kadar param var. Bu da Dorothea ve baban için hayatlarının geri kalan kısmını hiçbir maddi sıkıntı çekmeden geçirebilecekleri anlamına geliyor. Çiftliği aldıktan sonra da bazı yeni programlar uygulamayı düşünüyorum."

Kate dalgın bir tavırla başını salladı. Genç adam hakkına, yakın akrabası olmadığı ve küçük yaşta ailesini kaybettiğinden başka hiçbir şey bilmiyordu. Luke hayatı boyunca en değerli şeylerini yitirdiği için kendisini anlamış ve bu yüzden genç kıza öylesine anlayışlı davranmış olmalıydı. Annesinin öldüğü sıralarda, genç adamın kendisine ve babasına ne kadar yardımcı olduğunu hâlâ hatırlıyordu.

Kate birdenbire, dayanma gücünün tükenmek üzere olduğunu fark etti. Yıllardır yaşadığı evi, bundan sonra Luke'a ait olacaktı. Genç adam şu anda yaşadığı küçük evden çıkıp bu binaya yerleşecekti. Hepsinden önemlisi, Kate'in bir an önce eşyalarını ve buradaki tüm anılarını toparlayıp çiftlikten ayrılması gerekecekti. Genç kız büyük bir acıyla dudaklarını ısırmağa başladı.

Luke uzanıp genç kızın ellerini kendi güçlü avuçlarının içine almıştı. "Son zamanlarda ne kadar büyük sarsıntılar yaşadığını çok iyi biliyorum. Ama bu sana yardımcı olacak."

"Yardımcı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyor musun Kate, evinden ayrılman gerek-meyecek."

Kate gözlerinde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı genç adama. "Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok Luke."

"Evlendikten sonra ikimiz birlikte burada yaşayacağız."

"Evlenmek! Bu sözcükten nefret etmeye başladım artık."

"Bence bu fikre alışsan iyi olacak, çünkü seninle yıl-

başından önce evlenmiş olacağımızı sanıyorum. En azından önce babanla Dorothea'nin evlenmesini bekleyelim. Onlardan birkaç hafta sonra da Rahip Wilkins'in karşısına biz çıkarız."

"Luke, bana gerçekten iyi davranıyorsun, ama buna hiç gerek yok!" Kate, genç adamın kendisiyle evlenmek istemesinin tek nedeninin acıma duygusu olduğuna inanıyordu. Son zamanlarda yaşadığı korkunç olaylar yüzünden genç adam ona acıyor ve mutlu etmek istiyordu.

"Kate, neden benimle tartıştığını hiç anlayamıyorum."

Genç kız mutsuz bir tavırla gülümsedi. "Daha beni sevdiğini bile söylememişsin, nasıl olup da benimle evlenmeyi düşündüğünü bir türlü anlayamıyorum."

"Seni seviyorum Kate."

Yaşadıkları anın tüm ciddiyetine rağmen genç kız kendisini tutamayıp bir kahkaha attı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu berbat bir şeydi Luke."

"Ama ben çok ciddiym. Seni seviyorum, sen de beni seviyorsun."

"Tabii ki birbirimizi seviyoruz, ama arkadaşça. Daha doğrusu, bir ağabey ve kız kardeşi gibi."

Luke'un gözlerine korkunç bir ışık yerleşmişti. Karşısında başka bir erkek olsaydı genç kız paniğe kapılırdı. Ama bu Luke'tu.

Kate gülümsemeye çalıştı. "Bana öyle öfkeyle bakacağına, verdiğin sözü tutman konusunda seni zorlamadığımı için minnettar olmalısın."

"Kate, seninle evleneceğim ben."

"Hayır Luke, evlenmeyeceğiz. Senin gibi iyi bir dostum olduğu için çok mutluyum. Ama evlenmeye kalkarsak hayatımızın en büyük hatasını yapmış oluruz."

"Bence bu doğru değil."

"Dinle, ben son derece sakın ve mantıklıyım. Clay'in evliliğinin, babamın kararının ve çiftliğin satılmasının getirdiği sarsıntılardan da çabucak kurtulacağımı biliyo-

rum. Ne olursa olsun, hayat devam ediyor. Annemin ölümünden sonra bunu çok iyi anladım. Annemsiz yaşamaya alıştım, hayatımdaki bu değişikliklere de alışacağım."

"Kate, hâlâ beni anlamıyorsun. Ben seninle evlenmek istiyorum."

"Luke, gerçekten çok tatlı ve iyi bir insansın. Ama beni sevmiyorsun. Günün birinde şanslı bir kadınla karşılaşacağından ve ona mükemmel bir koca olacağından eminim."

Uzun bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra genç kız, aralarındaki gerilime daha fazla dayanamayacağını hissederek boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. "Ayrıca, insanlar sürekli hakkımızda konuşuyorlar. Bu dedikodulara son vermenin bir yolunu bulmalıyız."

Luke'un gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Öyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Kate, evlenmemiz artık iyice kaçınılmaz oldu. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, herkes için o kadar iyi olacak."

Bölüm Dört

"Sanırım onunla evlenmeye hiç de niyetim olmadığına Luke'u ikna etmenin tek yolu başka birisiyle çıkmak."

Linda elindeki elmayı koçanıyla birlikte yutuyordu neredeyse. Birkaç saniye öncesine kadar, okuldaki tiyatro kolunun sergileyeceği oyunun ayrıntıları üzerinde konuşuyorlardı.

Linda şaşkınlık dolu bir sesle, "Başka birisiyle çıkmak mı?" dedi. "Daha iki gün öncesine kadar erkeklerin hayatına girmesine asla izin vermeyeceğini söylüyordun."

Kate sabırlı bir tavırla, "Yeniden aşık olmak gibi bir niyetim yok," diye açıkladı. "Bu çok saçma olurdu."

"Saçmalık ha! Birkaç saniye önce, oyunda kullanılabilecek kostümleri tartışırken, birdenbire kalkıp birisiyle çıkacağını söylüyorsun. Umarım Miles Standish'ten söz etmiyorsundur."

"Tabii ki hayır!"

"Güzel."

Kate, söylediklerinin arkadaşına mantıksız geldiğinin farkındaydı. Bu da çok doğaldı aslında. Son bir hafta boyunca Luke ve evlilik konusu sürekli olarak aklındaydı, ama şu ana kadar bundan hiç söz etmemişti. Luke'la kendisi hakkındaki dedikoduların giderek çoğaldığının farkındaydı. Bunda genç adamın çiftliği satın almasının da etkisi vardı tabii.

Luke bu bir hafta boyunca evlilikten hiç söz etmemişti gerçi, ama bu düşünceden vazgeçmediğini de her haliyle belli ediyordu. Genç kız bir zamanlar Luke'la birlikteyken kendini çok iyi hisseder ve çılgınlar gibi eğlenirdi. Ama şimdi, ikisi yalnız kaldıkları anda hemen kabuğuna çekiliyor ve elinden geldiğince ondan kaçmaya çalışıyordu.

Linda gözlerinde meraklı bir ışıqla, "Pekâlâ, anlat bakalım," dedi. "Neden birdenbire erkeklerle ilgilenmeye başladın?"

"Hakkımızda çıkan dedikodulara bir son vermek istiyorum artık."

"Özel birisini seçtin mi bari?"

Kate yüzünü sıkıntıyla buruşturarak, "Hayır," dedi. "Bu işlerden o kadar uzun süre uzak durdum ki. Uygun birisi olup olmadığından haberimi bile yok."

Linda içini çekerek, "Uygun birisi yok," dedi. "Bunu benden iyi kimse bilemez. Doğrusunu istersen, Nightingale'in tam manastırlık bir yer olduğunu düşünmeye başladım. Rahibe olmayı düşünmüş müydün hiç?"

Kate arkadaşının sözlerine hiç alırmamıştı. "Sally Daley, kasabaya yeni taşınan bir adamdan söz ediyordu geçenlerde. Galiba bekârmış."

"Eric Wilson. Bekâr. Otuz yaşlarında, karısından yeni boşanmış, sol omzunda küçük bir ben var."

Bu kez şaşıрма sırası Kate'deydi. "Aman Tanrım, Sally bunları nasıl öğrenmiş."

"Bilmiyorum, ama o kadının öğrenemeyeceği hiçbir şey yok."

"Peki sen tanıştın mı bu adamla?"

"Hayır. Eğer istiyorsan, onu sen alabilirsin. Sally'nin ondan bana söz etmesinin tek nedeni, senin Luke'la en kısa zamanda evleneceğini düşünmesiydi."

Genç kız bir an düşündükten sonra, "Aslında Andy Barret de var," diye mırıldandı. Andy kasabanın ender bekâr erkeklerinden biriydi. Öyle pek yakışıklı olduğu söylenemezdi gerçi, ama iyi bir çocuktü.

Bu olasılık Linda'nın hiç de hoşuna gitmemişti. "Hayır, bu senin Andy'yi Luke'a tercih edeceğine bu kasabadaki kimse inanmaz. Yanlış anlama, Andy iyi bir insandır. Ama Luke gerçek bir erkek."

Genç kız kararlı bir sesle, "Ben de bir başkasını bulurum," dedi.

"Eğer bu kadar kararlıysa, tek çaren başka bir yerden erkek ithal etmek."

"Olamaz, durum o kadar kötü mü?"

"Evet." Linda bir yandan da önündeki kâğıtları toplayıp çantasına yerleştirmeye başlamıştı.

O öğleden sonra kasabanın marketinde alışveriş yaparken genç kızın kulağında hâlâ Linda'nın sözleri vardı. Tezgâhtaki yiyeceklerle bakarken, bir yandan da akşam yemekte yine yalnız olacağını düşünüyordu. Nişanlandıkları günden bu yana babası akşam yemeklerini hep Dorothea'yle yiyordu. Aralık başında da evlenmeyi planlıyorlardı.

Yanından bir erkek sesi, "Biftek hiç de fena görünmüyor," diye atıldı.

Kate arkasına döndüğünde uzun boylu ve mavi gözlü bir erkekle karşılaşacaktı.

Adam elini uzatıp, "Ben Eric Wilson," dedi.

"Ben de Kate Logan." Genç kız kalp atışlarının anormal bir şekilde hızlandığını hissediyordu. Daha birkaç dakika önce Linda'yla bu adamdan konuşmuşlar ve onun kasabadaki tek uygun erkek olduğuna karar vermişlerdi. Luke dışında tabii. Evet, tam o konuşmanın ardından Eric Wilson'la karşılaşması çok garipti. Ya da... Belki de bu çok doğaldı. Kate içinden, 'Kader ağlarını örüyor,' diye geçirerek gülümsedi.

"Hazır pizza da hiç fena değildir." Genç adam bir yandan da elindeki fileyi çeşitli hazır yiyeceklerle dolduruyordu.

"Bu konuda çok tecrübeli görünüyorsunuz."

"Donmuş yiyeceklerin bir kadından çok daha iyi olduklarını öğrendim."

Genç adam son derece mutsuz bir tavırla konuşmuştu. Boşanma onu çok kötü etkilemiş olmalıydı. Kate bunu Sally'ye sormaya karar verdi. Fark ettirmeden soracaktı tabii, yoksa yaşlı kadın Kate'in kasabadaki bu yeni erkeğe ilgi duyduğunu herkese yayarardı.

Doğal görünmeye çalışarak, "Kasabaya yeni geldiniz sanırım," dedi. "Duyduğuma göre avukatmışsınız."

"Öyle. Hizmetinizdeyim hanımefendi."

Kate bir yandan da hızla düşünmeye çalışıyordu. Bir erkekle flört etmeyi çok uzun zaman geçmişti. Genç kız bu oyunun tüm kurallarını unutmuştu. "Önerdiğiniz pizza hoşuma gitmezse sizi dava edebilir miyim?"

Eric neşeli bir kahkaha attı. Genç kız yaptığı espri-nin pek de parlak olmadığını farkındaydı gerçi, ama genç adamın gülmesi gururunu okşamıştı.

Eric Wilson deneyimli bir avukat tavrıyla, "Yargıcın sizi ciddiye almasını sağlamanız zor olabilir," dedi.

"Yargıç Webster benim amcamdır," dedi Kate güle-rek.

"Sanırım sizi de çok seviyordur."

"Öyle."

"Bu durumda, dava edilmekten kurtulmak için size yemek ısmarlamayı teklif ediyorum."

Kate kulaklarına inanamıyordu. Her şey sandığından çok daha kolay olmuştu. "Çok sevinirim."

Genç kız eve döndükten sonra, Eric'in kendisini, ye-ni geldiği bu kasabada çok yalnız olduğu için yemeğe davet ettiğini anladı. Bu düşünce gururunu biraz kırmıştı gerçi, ama yine de birlikte yemeğe çıkıyorlardı işte. Bir erkekle çıkmaya karar verdiğini açıkladıktan birkaç saat sonra, bu isteğini gerçekleştirmişti. Üstelik de yakışıklı ve çekici bir erkekle çıkacaktı.

Genç kız bir duş aldı ve üzerine krem rengi yün bir etekle, gülkurusu ipek bir bluz giydi. Babası oturma odasına girdiğinde, tırnaklarındaki cilayı son bir kez kontrol ediyordu. Genç kız onun kullandığı losyonun kokusunu duyarak gülümsedi. Yaşlı adam son günlerde kendisine çok iyi bakıyor ve sürekli çok şık giyiniyordu.

"Bu akşam çok yakışıklı görünüyorsun baba."

"Teşekkürler. Sen de çok güzelsin. Luke'la birlikte yemeğe mi çıkıyorsun?"

"Hayır, Eric Wilson'la çıkıyorum."

Devin kızına şaşkınlıkla baktı. "Eric Wilson mı? O da kim? Şaka mı yapıyorsun Kate?"

"Hayır. Eric kasabaya yeni geldi. Bugün markete g- niştum onunla. Beni yemeğe davet etti."

"Sen de kabul mü ettin?" Yaşlı adam duyduklarına inanamıyormuşçasına başını sallıyordu.

"Tabii. Akşamları evde oturup televizyon seyretmek hiç de hoş bir şey değil."

"Ama... Ya Luke?"

"Ne olmuş Luke'a?"

"Düşünmüştüm ki... Clay'in düğününden sonra... İki- nizin..."

"Baba, Luke çok iyi bir dost. Ama aramızda başka bir şey yok."

Devin bir an bir şey söyleyecekmişcesine ağzını açtı, ama son anda susmayı yeğleyecekti. "Luke çok iyi bir adam Prenses," demekle yetindi.

"Biliyorum baba. Luke olmasaydı, şu son birkaç ay- da başıma gelenlere dayanamazdım."

"Kasabadaki herkes sizin birbirinize âşık olduğunu- zu düşünüyor. Düğünde dans ederken birbirinize nasıl baktığınızı hatırladıkça, doğrusu ben de onlara hak veri- yorum."

Genç kız sabırsızlıkla, "Luke'la ikimiz yalnızca arka- daşız," diye tekrarladı. "Aramızda başka hiçbir şey yok."

"Sana söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum kızım, bence Luke gerçekten mükemmel bir insan. Senin için bir koca seçecek olsaydım, ondan iyisini bulamazdım."

"Luke'u ben de çok severim baba."

"Özellikle şimdi çiftliği satın aldığını da düşünün- ce... Bence çok iyi olurdu... Yani ikinizin..."

"Baba, lütfen... Ben Luke'a âşık değilim. O da beni sevmiyor."

"Çok yazık." Devin şapkasını alıp kapıya yönelmişti. Son anda duraksayıp kızına döndü. "Bu akşam başka bi-

risiyle yemeğe çıktığını Luke bilmiyordur sanırım."

"Ona söylemem için bir neden yoktu." Kate doğal görünmeye çalışıyordu, ama Luke'un bu geceki buluşmayı öğrenmesini istemediğinin de farkındaydı. Babasına yalvaran gözlerle bakarak, "Ona bundan söz etmeyeceksin, değil mi?" dedi.

"Şey, bana sorarsa yalan söyleyemem. Ama başka bir şekilde de söylemem, merak etme."

"Anlıyorum. Yalan söylemeni bekleyemem zaten." Genç kız yavaşça içini çekti. Şansı yaver giderse Eric birazdan gelirdi ve Luke'a görünmeden çıkabilirlerdi.

Ama şansını hiç de iyi gitmeyecekti. Mutfak penceresinde durmuş Eric'in arabasını beklerken, Luke her zamanki sakın haliyle eve girdi.

Kate umutsuzlukla içini çekti. Parmakları büyük bir panikle perdeyi kavramıştı. Şu anda istediği tek şey, Eric'in geç kalmasıydı.

Luke kendisine bir fincan kahve alıp genç kıza döndü. "Paltonu giymişsin."

"Evet, birazdan dışarı çıkacağım." Genç kız elinden geldiğince sakın görünmeye çalışıyordu. Suçlu bir tavırla, "Buzdolabında pizza var," dedi. "İstersen yiyebilirsin."

Luke düşünceli gözlerle genç kıza bakıyordu. "Birisini bekliyor gibisin."

"Bekliyorum."

"Kimi?"

"Bir arkadaşımı..." Kate yüzündeki ifadeyi göstermemek için genç adama arkasını dönmüştü.

"Bir şeye mi sinirlendin Kate?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Bilmem. Bir haftadır benden elinden geldiğince kaçmaya çalışıyor gibisin."

Genç kız bacaklarının korkuyla titrediğini hissetti. Luke bu akşam bir erkekle dışarı çıktığını öğrenirse başına gelecekleri kestirebiliyordu.

Kate'in yanıt vermediğini gören genç adam. "Şey...lim..." diye başladı.

"Bana sevgilim deme lütfen." Kate perdeyi biraz genç adama döndü. "O gece büyük bir hata yaptım. Luke. O anki şartlar düşünüldüğünde, affedilebilir bir hataydı bu. Lütfen Luke, bu evlenme sözünü bırak artık. Lütfen!"

Genç adam neşeli bir kahkaha atmıştı. "Senden çok daha inatçı tayları uysallaştırdım ben."

"Ben tay değilim."

Luke bir kahkaha daha aıp genç kıza uzandı ve direnmesine aldırmadan onu kollarının arasına aldı.

Kate tüm vücudunun korkuyla donduğunu hissediyordu. Titrek bir sesle, "Bırak beni," diye yalvardı.

Luke genç kızın söylediklerine hiç aldırmadan parmaklarını onun yüzünde dolaştırmaya başlamıştı. "Bu hafta seni çok özledim Prenses."

Yüzünde dolaşan parmaklar genç kızın içinde garip bir ürperti uyandırmıştı. Vücudunu güçlü bir heyecan sarıyordu. Kate kendisine ne olduğunu anlayamıyordu bir türlü. Doğrusu, anlamak da istemiyordu.

"Rahip Wilkins'e başvurmadan önce sana bu konuyu iyice düşünme fırsatı vermek istemiştim."

"Ne yapmadan önce dedin?"

Luke sabırla, "Evlenmeden önce," diye açıkladı. "Ama yalnız kaldığımız anlarda, küçük bir kedi yavrusu korkaklığıyla kaçırıyorsun benden."

"Bunun mantıklı bir nedeni olabileceğini hiç düşünmedin mi?" Kate genç adama, onunla evlenmeye hiç niyeti olmadığını defalarca söylemişti, ama her seferinde çabaları sonuçsuz kalmıştı. "Üzgünüm Luke, çok üzgünüm, ama seni bir sevgili ya da koca olarak göremem."

"Öyle mi?"

Genç adamın parmakları Kate'in yumuşacık saçlarında dolaşıyordu bu kez. Kate bu parmaklardan kurtulmaya çalıştı, ama çabaları sonuçsuz kalmıştı.

"Oysa seni her öpüşümde bambaşka şeyler düşün-dürtüyorsun bana."

Kate'in yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Güçsüz bir sesle, "Sana yanlış izlenim verdiğim için özür dile-rim," diye mırıldandı.

Luke'un dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıl-mıştı. Genç kız vücudunun öfkeyle kasıldığını hissetti, ama kavgayı daha fazla uzatmak istemediği için sesini çıkarmadı.

Luke yumuşak bir sesle, "Bana göre," diye başlamış-tı. "Aramızda olanları anlamak için zamana ihtiyacımız var. Baş başa kalıp bu konuyu konuşmalıyız."

Kate boğazının korkuyla düğümlendiğini hissetti. Genç adamlar 'baş başa' kalma düşüncesi hiç hoşuna git-memişti.

Telaşla, "Bunu bu akşam yapabileceğimizi hiç san-mıyorum," diye atıldı.

"Neden?"

Birbirlerine son derece yakındılar şimdi. Genç ada-mın sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu Kate. Genç kız içinde yanan ateşi bastırmakta güçlük çekiyordu art-ık.

Luke'un dudakları genç kızın boynunu bulmuştu. Kate teninin derin bir istekle ürperdiğini hissetti. Kalp atışları çılgin bir tempoya ulaşmış, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Ama bir yandan da, mantığının hâlâ çalışabilmekte olan küçük bir bölümü, "Bu yapuğın yanlış," diye fı-sıldıyordu kulağına. En sonunda güçsüz bir sesle, "Hayır," diye mırıldandı. "Bırak beni. Lütfen bırak."

"Hayır, bırakmayacağım Kate."

Luke'un dudakları genç kızinkileri bulmuştu. Kate içindeki son direnç kırınularının da yok olduğunu hisse-derek büyük bir istekle sarıldı ona. Yaşadığı heyecandan bayılmak üzereydi.

Genç adam boğuk bir sesle, "Linda'yı arayıp bu gece

onunla buluşamayacağını söyle," diye fısıldadı.

"Olmaz. Yapamam." Kate genç adamın kollarında donmuş kalmıştı bir anda. Her şey ortaya çıkmak üze-reydi.

"Evet, yapabilirsin. Gerekirse onunla ben konuşu-rum."

Kate güçsüz bir sesle, "Bu gece buluşacağım kişi Linda değil," dedi.

"Öyleyse buluşacağın her kimse onu ara ve geleme-yeceğini söyle."

"Olmaz."

Mutfak penceresini aydınlatan araba farları, Eric'in geldiğini haber veriyordu. Kate ani bir enerjiyle genç adamın kollarından sıyrılıp kaçtı. Korku ve şaşkınlıktan şoka girmişti adeta. Ne yapacağını bilemeden ellerini yüzünde dolaştırdı. Makyajı bozulmuştu galiba, ama bu-na aldırdığı da yoktu. Şu anda aldırdığı tek şey, Luke'un okşayışlarının ve öpüşlerinin kendisini ne kadar etkile-miş olduğuydu. İçinde ona karşı büyük bir istek vardı ve Kate bunun nedenini anlayamıyordu bir türlü.

"Kate?"

Genç kız ona boş bakışlarla baktı. "Gitmem lazım."

"Kapıda bir erkek var Kate."

Genç kız bir an duraksadıktan sonra kapıyı açtı. Bir yandan da neşeli ve doğal görünebilmek için tüm gücünü harcıyordu. Kendi kulaklarına bile sahte gelen bir ne-şeyle, "Merhaba," dedi. "Görüyorum ki evi bulmakta hiç zorlanmamışsın."

Eric sıkıntıyla saatine göz atmıştı. "Tam tersine, çok zorlandım. Tam on beş dakika geç kaldığımı farkında değil misin?"

Hayır, genç kız bunun hiç farkına varmamıştı. Lu-ke'un kollarında zaman akıp geçmişti.

Luke gergin bir ses tonuyla, "Kate, bu adam kim?" diye atıldı.

"Ah, sizi tanıştırmadım değil mi? Eric Wilson ve

Luke Rivers. Luke... eee, şey... çiftliği satın alacak."

İki erkek birbirlerini soğuk bir baş işaretiyle selamladılar.

Genç kız Luke'a bakmaya cesaret edemiyordu. Ama ona bakmadan bile, genç adamın ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Kate, Eric'e gergin bir tavırla gülümseyerek, "Sanırım artık gitmemiz gerek," dedi.

"Evet, sanırım gitsek iyi olacak." Eric'in bakışları bir Luke'a, bir de genç kıza yöneliyordu. Oradan bir an önce uzaklaşmak için can attığı her halinden belliydi.

Kate kapıya doğru yönelerek, "İyi geceler," diye mırıldandı.

Luke hiçbir şey söylememişti.

Eric dışarı çıkar çıkmaz rahat bir nefes alıp genç kıza döndü. "Luke'un çiftliği satın alacağını söylemişsin, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Aranızda başka bir şey olmadığına emin misin? Bana bakışları pek de hoş değildi. İsteddiği tek şey o çiftlik değil galiba."

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok."

Genç kız yavaşça içini çekti. Söylediği pek de doğru değildi aslında. Bu gece olanlar, Luke'la aralarında güçlü bir cinsel çekim olduğunu açığa çıkarmıştı. Ama insan yalnızca bu tür istek yüzünden de evlenemezdi ki. Genç kız Luke'u sevmediğini çok iyi biliyordu. Hâlâ Cley'e âşıkken onu nasıl sevebilirdi ki? Tüm hayatı boyunca Clay Franklin'e âşık olmuştu o. Sevdığı erkek bir başka kadınla evlendi diye bir gece içinde duygularını değiştiremezdi.

Clay ve Rorie nişanlandıklarını açıkladıklarında, genç kız bir daha asla âşık olamayacağını anlamıştı. Clay'e sahip olamadığına göre, hayatının geri kalan kısmını yalnızlık içinde geçirecekti. Onu avutabilecek bir tek şey vardı: Clay'le birlikte geçirdikleri güzel günlerin anıları.

"Luke Rivers'in seninle ilgilenmediğinden emin misin?"

"Evet."

Eric gergin bir tavırla gülümsemişti. "Çok garip. Bana ne kadar kötü baktığını düşündükçe, o evden sağ olarak çıktığıma şükrediyorum."

Kate kendi kulaklarına bile sahte gelen bir kahkaha atmıştı. "Yanıldığından eminim."

Genç adam başka bir yorumda bulunmadı, ama Kate'in söylediklerine inanmadığı da belliydi.

O kötü başlangıca rağmen, gece pek de fena geçmeyecekti aslında. Eric genç kıızı, kasabanın en iyi restoranlarından birine götürmüştü. Country çalan bir grubun yaptığı müzik Kate'in biraz rahatlamasına yardımcı olmuştu.

Eric mönüyü inceledikten sonra, yemekleriyle birlikte bir şişe de şarap ısmırladı.

Garson siparişleri alıp yanlarından ayrıldıktan sonra genç kıza dönüp gülümsedi. "Gözlerin gerçekten çok güzel."

Kate hafifçe kızarmıştı. "Teşekkür ederim."

"Eski karımın gözleri de bu renkti." Genç adamın sesinde derin bir mutsuzluk vardı. Kendini toplamaya çalışarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Lonni'yi düşünmekten vazgeçmeliyim artık. Onunla aramızdaki her şey bitti."

"Sanırım ondan boşanmak istemiyordun."

"Bu konuyu kapatsak iyi olacak galiba."

Kate üzüntüyle başını önüne eğmişti. Eric'in ne kadar acı çektiğini anlayabiliyordu. "Özür dilerim, düşüncesizlik ettim. Geçmişten söz etmek istemeyeceğini düşünmeliydim."

Bu sırada şarapları da gelmişti. Eric kadehinden bir yudum alıp bir süre karşısındaki duvara baktı. Sonunda sessizliği bozan yine kendisi olacaktı. "Doğrusunu istersen, bana Lonni'yi hatırlatıyorsun. Onunla, ikimiz daha

lisedeyken tanışmıştık."

Kate gözlerini önüne eğmişti. Eric'in hâlâ karısına âşık olduğunu anlıyordu. Onları ayıran şey neydi acaba?

Genç adam kadehini bir yudumda boşaltmıştı. "Boşanmamızı sormuştun, değil mi?"

"Sana acı verecekse bundan bahsetmene hiç gerek yok."

Eric genç kızın söylediğini duymamıştı bile. "Ne Lonni ne de ben işlerin bu dereceye geleceğini tahmin etmemiştik. Özellikle de ben. Ama ne olduğunu bile anlayamadan kendimi ondan ayrılmış buluverdim."

Kate tabağındaki salatadan bir parça aldı. "Seni Nightingale'e getiren nedir?"

"Tabii ki Lonni."

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Lonni. Ondan tamamen kurtulabilmek için, her şeye yeniden başlamaya karar verdim. Yepyeni bir yerde."

"Anlıyorum."

"Lonni bir süre ayrılmanız gerektiğini söylediğinde, onun haklı olduğunu düşünmüştüm. Uzun süredir aramızda pek çok sorun vardı. Hem, henüz çocuğumuz yokken ayrılmak çok daha iyi olacaktı. Öyle değil mi?"

"Evet, haklısın."

Aradan bir saat geçip ikinci şarap şişesi de boşalınca genç kız, Eric'in araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Genç adamın bunu anlamasını sağlamak da Kate'e düşüyordu.

Eric'in hesabı ödemesini bekledikten sonra, "Dans etmek ister misin?" diye sordu. Genç adam dans ederken, ne kadar sarhoş olduğunu anlayacaktı hiç kuşkusuz.

"Şey, böyle hızlı müzikten pek hoşlanmam aslında, ama denemekte bir sakınca görmüyorum."

İlk dans bittiğinde genç kız nefesinin kesildiğini hissediyordu. Orkestranın çaldığı parça gerçekten de çok hızlıydı. Romantik bir parça başladığında rahatlayıp içini çekti. Ama bu kez çok daha büyük bir sorunla karşıla-

şacaktı.

Eric genç kızı kollarının arasına çekip sıkıca sarılmıştı. Kate aralarına mesafe koymak için elinden geleni yapıyordu, ama tüm çabaları sonuçsuz kalacaktı. Genç adam gözlerini kapatıp Kate'in sırtını okşamaya başlamıştı. Genç kız onun, kollarında eski karısının olduğunu hayal ettiğini çok iyi biliyordu. Sıkıntı dolu bir sesle, "Eric, boğulmak üzereyim," dedi.

Genç adam bu sözler üzerine kollarını biraz gevşetmişti, ama birkaç saniye sonra her şey yine eski halini aldı. Kate ne yapacağını bilemiyordu bir türlü.

"Bir dakika izin verir misin lütfen?" Öfke dolu bir erkek sesi, Eric'in hemen yanbaşından yükselmışti. Luke, "İzninle, arkadaşını biraz alacağım," diye devam ediyordu.

Eric tek bir kelime bile etmeden genç kızı bırakıp geri çekildi. İkisi de Kate'e, ne istediğini sorma gereğini duymamışlardı. Genç kızın bu konuda bir şey söylemesine fırsat kalmadan uzanıp, onu kollarının arasına çekti Luke.

Kate öfkeden çıldırmak üzere olduğunu hissediyordu. "Nereden çıktın sen?"

"O şehirli muhallebi çocuğunun sana öyle sarılması hoşuna mı gidiyordu?"

"Eric'in bana nasıl sarıldığı seni hiç ilgilendirmez."

"Bence ilgilendirir."

Luke'un yüzü korkunç bir öfkeyle kararmıştı. Kolları genç kızın vücuduna büyük bir güçlü dolanmıştı. Kate ne kadar çabalasa da bu kollardan kurtulamayacağını biliyordu. Üstelik böyle bir şey yapması hiç de akıllıca olmazdı. Çevredeki çiftlerin kendilerine nasıl baktıklarını gördükçe, zaten yeterince ilgi çektiklerini anlıyordu.

Müzik biter bitmez genç kız bir yolunu bulup Luke'un kollarından kurtuldu ve Eric'in yanına döndü. Genç adam bardaki masalardan birine oturmuş, bir kadeh viskiyi, sanki içtiği şey suymuş gibi kafasına dik-

mekle meşguldü. Kate suratının iyice asıldığını hissetti. Eric yeterince içki içmişti zaten, bir de viski gibi sert bir şey içmek durumunu iyice kötüleştirecekti.

Genç adam suçlama dolu bir sesle, "Luke Rivers'la aranızda bir şey olmadığını söylemiştin," dedi.

"Yok zaten. Onunla sadece arkadaşız."

"Bana hiç de öyle gelmedi."

"Şey, olanlar için özür dilerim Eric. Yeniden dans etmek ister miydin?"

"Hayatıma mal olacaksa, istemem."

"Olmayacak."

Orkestra yine hareketli bir parça çalmaya başlamıştı. Eric genç kızın elini tuttu ve birlikte piste yöneldiler. Kate, Luke'un biraz öteden kendisine yönelen buz gibi bakışlarını fark etmemiş görünmeye çalışıyordu.

Şarkının ortasında Eric dans etmeyi bıraktı ve, "Böylesi hiç hoşuma gitmiyor," deyip genç kızı kollarının arasına çekti.

"Eric, lütfen. Nefes alamıyorum."

"Ah, özür dilerim." Genç adam kollarını biraz gevşetmişti şimdi. "Lonni ve ben hep böyle dans ederdik."

Kate bunu çoktan tahmin etmişti zaten. Bir an genç adama kendisinin, onun eski karısı olmadığını hatırlatmayı düşündü. Ama bundan son anda vazgeçti, söyleyeceklerinin hiçbir yararı olmayacağını çok iyi biliyordu çünkü.

Zaten şu anda Eric ve eski karısından çok daha önemli sorunları vardı, Luke'un hâlâ o buz gibi gözlerle kendilerine baktığını düşündükçe, vücuduna korkunç kramplarsaplanıyordu.

Her şeye rağmen, içindeki korkuyu saklamayı başarıyordu. Eric'le doğal bir tavırla dans ediyor, konuşuyor ve gülüyordu. Yine de, Luke'un bakışlarının farkındaydı.

Parça bittiğinde Eric masasına, daha doğrusu içkisine geri döndü. Yeni gelen kadehi de bir dikişte bitiriver-

mişti. Yeni bir parça çalmaya başladığında yeniden Kate'e uzandı.

"Hayır, canım artık dans etmek istemiyor." Kate Luke'u daha fazla kızdırmayı göze alamayacağını hissediyordu. Korku dolu bir tavırla bakışlarını önüne eğdi.

"Kaç kadeh içtin Wilson?"

Genç kızın önüne baktığı sırada Luke masaya gelmişti. Sesinde korkunç bir öfke ve kararlılık vardı.

"Bence bu seni hiç ilgilendirmez Rivers." Eric son derece sakın görünüyor ve meydan okuyan gözlerle Luke'a bakıyordu.

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Gördüğüm kadarıyla çok sarhoşsun. Kate'i eve ben götüreceğim."

Genç kız telaşla, "Hayır, olmaz Luke," diye aıldı.

"Bu geceki erkek arkadaşın seni eve götürebilecek halde değil."

Genç kız Eric'i koruyamayacağını hissederek bakışlarını önüne eğdi. Luke'un haklı olduğunu farkındaydı. Eric'in ne kadar sarhoş olduğunu kendisi de çok önceden fark etmişti. Yine de, bu konuyu kendi başına halletmeyi tercih ederdi.

"Ben içkiye dayanıklıyım." Eric kadehini meydan okuyan bir tavırla genç adamın burnuna dayamıştı. Şu anki cesaretinin tek nedeninin, boşalttığı içki kadehlerinin sayısı olduğu her halinden belliydi. Hiçbir ayık insan, Luke gibi bir erkeğe kafa tutmaya cesaret edemezdi.

Luke genç kıza dönmüştü. "Senin akıllı bir kız olduğunu sanırdım. Böyle birisiyle nasıl çıkarsın?"

Kate de yaptığıın büyük bir hata olduğunu farkındaydı, ama bunu itiraf etmeye de hiç niyeti yoktu. Titrek bir sesle, "Bence Eric sınırlarının farkındadır," diye mırıldandı.

"Eve onun arabasıyla dönmeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Henüz buna karar vermedim."

Luke genç kıza öfkeyle baktıktan sonra diğer erkeğe döndü. "Eğer canına değer veriyorsan, oturduğun yerden kalkmaya bile çalışma... Bob!" Genç adam, barın diğer ucunda oturmakta olan şerife seslenmişti. "Eric'in bir sorunla karşılaşmadan evine dönmesini sağlayabilir misin?"

"Tabii."

"Kate, sen de benimle birlikte geliyorsun."

"Hayır, gelmiyorum."

Luke'un genç kızın itirazlarını dinlemeye hiç niyeti yoktu. Ani bir hareketle uzanıp onu kaldırdı ve boş bir çuval kadar hafifmişçesine sırtına vurdu.

Kate tüm gücüyle kurtulmaya çalışıyordu, ama çabaları boşuna çıkacaktı. Ağlamamak için kendini güç tutarak, "Luke, lütfen bırak beni," diye yalvardı. "Lütfen, bunu yapma bana. Lütfen!"

"Sana benimle gelmeni söylemiştim. Gelmek istemediğin takdirde zorla götüreceğimi tahmin etmeliydin."

Kate öfkeyle, "Luke!" diye haykırdı. "Beni hemen yere bırak! Sana, beni bırak dedim!"

Luke genç kızın sözlerine hiç aldırmadan kapıya doğru yürüyordu. Bu sırada garson kız koşarak onlara yetişti ve Kate'e paltosuyla cüzdanını uzattı. Gözlerinde neşe dolu bir ışık vardı. "Sen de bir daha erkeğinden ayrılmaya kalkışma güzelim. O şehirli muhallebi çocuğu, Luke gibi birinin yerini asla tutamaz."

Bardaki erkeklerden birisi de, "Senin erkeğin Luke kızım," diye haykırıyordu.

"Hey, siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz bakalım?"

İki adam geçebilmeleri için onlara kapıyı açmıştı. Kate, Luke'un sırtında bardan ayrılırken, içeriden gürültülü bir alkış sesi geliyordu.

Bölüm Beş

Luke arabayı çiftliğin önünde park ederken genç kız öfkeyle, "Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım," diye haykırdı. "Bana böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Nasıl?"

Yol boyunca Luke ne tek sözcük etmiş, ne de genç kıza bakmıştı. Üstelik arabayı da çok hızlı kullanmıştı. Genç kız bir an, Eric'le gelse çok daha güvenli bir yolculuk geçireceğini bile düşünmüştü.

Kate kendini kamyondan dışarı atıp, "Bana bundan daha kötü bir şey yapamazdın," diye bağırdı. Ertesi gün kasabadaki herkesin, Luke Rivers'in Kate Logan'ı Red Bull'dan nasıl omuzlayıp götürdüğünü konuşacağını çok iyi biliyordu.

Luke da genç kızı takip ederek eve girmişti. "Beni bağışlayıp bağışlamaman umurunda bile değil."

"Oradakilerin hepsi bana gülüyorlardı. Yarın kimse-nin yüzüne bakamayacağım."

"Bence bütün bunlar senin yüzünden oldu."

"Bu doğru değil!" Genç kız Eric'in kadehleri su iç-er gibi yuvarlayacağını nereden bilebilirdi ki? Üstelik şu anda, Luke'un kendisine ders vermesine dayanacak hal-de de değildi. Tek istediği yalnız kalmak ve utancını yalnız kendisiyle paylaşmaktı.

Yalvaran bir sesle, "Lütfen git artık," dedi.

"Senden bazı yanıtlar alana kadar gitmeye hiç niye-tim yok."

Kate bir koltuğa yığılırcasına oturdu. Genç adamlar tartışmanın hiçbir yararı olmadığını çok iyi öğrenmişti artık. Belki de en iyisi, her şeyi şimdiden konuşmak ve ertesi güne hiçbir şey bırakmamaktı.

Odanın içinde sinirli adımlarla dolaşan Luke, soğuk bir sesle, "Kim bu Eric Wilson?" diye sordu. "Onunla neden yemeğe çıktın?"

Kate ise bu soruya yanıt vermek yerine, başka bir

soru soracaktı. "Luke, ne oluyor bize böyle? Bir zamanlar birlikte ne kadar çok eğlenirdik. Ama bu akşam gerçekten çok kötüydü. Birkaç hafta öncesine kadar senin yanında kendimi öyle rahat hissedirdim ki. Sen benim dostumdu, ben de senin. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Bize ne olduğunu anlayamıyorum." Genç kız ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Ama birkaç saniye sonra tüm çabaları boşa çıkacaktı. Kate kendini daha fazla tutamayarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Gözyaşlarını genç adamdan gizleyebilmek için yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

Luke genç kızın önünde diz çöküp ellerini yüzünden çekti. "Her şey değişti, öyle değil mi Prenses?"

Kate yavaşça içini çekip başını salladı.

"Kafan hâlâ çok karışık." Luke büyük bir şefkatle genç kızı öpmeye başlamıştı. Kate onun öpücüklerine karşılık verirken, içindeki karmaşanın her an biraz daha arttığını hissediyordu. Luke kendisine gerçekten çok kızmıştı. Ama şu anda, onu öperken, dudakları şefkat doluydu.

Genç adam ise öpücüklerine Kate'in istekle karşılık vermesinin tüm soruların yanıtı olduğuna inanıyordu. Bir an geriye çekilip boğuk bir sesle, "Şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

Kate anlayabilmeyi o kadar isterdi ki! Başını olumsuz anlamda salladı ve korku dolu gözlerini önüne eğdi.

Luke baş parmağıyla genç kızın dudaklarını okşuyordu. Bu dokunuşlar Kate'in içinde derin bir ürperti yaratmaktaydı. Ne yapığının farkına bile varmadan bu parmağı öpmeye başladı.

"Kate, sevgilim! Bu çılgınlığa bir an önce bir son vermeliyiz, yoksa ben delireceğim."

"Nasıl?" Genç kız kendini tutamayıp Luke'un güçlü göğsünü okşamaya başlamıştı. Ona dokunmak içinde bambaşka duygular yaratıyordu.

"Nasıl mı? Senin önerdiğin şeyi yaparak tabii!"

"Benim önerdiğim şeyi mi?"

Luke genç kızın dudaklarına minik öpücükler kondurmayı sürdürüyordu. İstek dolu bir sesle, "Aramızdaki şeyi çözümlemenin bir tek yolu var," diye fısıldadı.

"Bir tek yol mu?"

"Evet. Benimle evlenmek zorundasın. Buna engel olmak ikimizin de elinden gelmez artık. İşlerin gidişine bakılırsa bir an önce evlensek daha iyi olacak."

Kate başından aşağı bir kova buzlu su boşaltılmış gibi hissediyordu kendini. Öfke dolu bir sesle, "Seninle evlenmek mi?" diye haykırdı. "Bütün bu karmaşanın çözümü seninle evlenmek mi olacak?"

"Kate, mantıklı ol biraz. Biz tam birbirimize göreyiz. Şu anda bana ihtiyacın var. Ömrümün sonuna kadar senin yanında olacağım."

"Luke, lütfen..."

"Hayır, itiraz etme. Hayatında değer verdiğin her şeyi kaybetmek üzeresin. Babanı ve evini yani... Devin'in rolünü üstlenmek gibi bir niyetim yok tabii, ama sana çok iyi bir koca olacağıma eminim."

Kate kendini tutamayarak, "Ya sevgi?" diye haykırdı.

Luke sabırsızlıkla içini çekmişti. "Bunu en az on kez konuştuk. Sen zaten seviyorsun beni."

"Bir kardeş gibi."

"Prenses, insanlar kardeşlerini senin beni öptüğün gibi öpmezler."

Kate ne yapacağını bilemeden şiddetle başını salladı. Bu adamın mantıklı bir şekilde düşünme yeteneği yoktu galiba. "Ben Clay'i seviyorum Luke! Bu gerçeği hep gözdürdün ediyorsun, ama onu seviyorum ben. Kendimi bildim bileli de sevdim. Bu yüzden de seninle evlenemem. Evlenmeyeceğim!"

"Tanrı aşkına, Clay'i unut artık."

"Bu o kadar kolay değil!"

Luke sabrını yitirmek üzereydi. "Biraz uğraşırsan

unutursun onu. Ben sana evlenme teklif ediyorum Kate Logan. Senin gibi akıllı bir kadın, böyle bir teklifi geri çevirmemeli."

Genç kız umutsuzlukla içini çekti. "Bu tartışmanın hiçbir sonuca ulaşacağı yok."

"Kate..."

"Artık gitsen iyi olacak."

Luke genç kızın omuzlarını sıkıca kavramıştı. "Kate, birbirimizi sevdiğimizi ne zaman anlayacaksın?"

"Seni sevmek ha? Bana bunu nasıl söylersin? Ben daha birkaç hafta öncesine kadar Clay Franklin'le nişanlıydım." Kate genç adamın ellerini öfkeyle itip ayağa fırladı.

"Biliyorum. Neredeyse yanlış erkekle evlenmek üzereydin."

Kate öfkeyle içini çekti. Genç adam neler söylüyordu böyle? Sanki bir kadın birisini severken, başka bir erkekle evlenmeye karar verebilmiş gibi...

Luke son derece sakın bir sesle, "Bu gerçek," diye eklemişti.

Kate genç adamla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmanın zaman kaybı olduğunu gayet iyi anlamıştı. Luke bozuk bir plak gibi sürekli aynı anlamsız şeyleri söylüyor ve üstelik söylediklerinin her şeye çözüm getireceğine de tüm kalbiyle inanıyordu.

Kate hızla arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Ben yatamaya gidiyorum. Sen de canın ne isterse onu yapabilirsin."

Luke kısa bir sessizlikten sonra baştan çıkarıcı bir kahkaha atmıştı. "Şu anda canımın ne istediğini tahmin etmek hiç de güç değil."

Tam Kate'in beklediği gibi, ertesi gün tüm kasaba Eric Wilson'la yaşadığı fiyaskoyu konuşuyordu. İnsanlar birbirlerine Luke Rivers'in genç kızı nasıl omuzlayıp restorandan kaçırıldığını ve içeridekilerin de onları nasıl

alkışladıklarını anlatıyorlardı.

Kate ana caddeden, başını dik tutmak için büyük bir çaba harcayarak geçti. Yüzünde sahte bir gülümseme vardı, bir yandan da midesindeki korkunç ağrıyı nasıl bastıracağını düşünüyordu. Son haftalarda yaşadıklarından sonra, ülser olması an meselesiydi herhalde.

Üstelik kasabadaki herkes genç kıza öğüt verme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

Cumartesi günü öğleden sonra alışverişe çıktığında, kasap, "Sen Luke Rivers'in yanından ayrılma," dedi. "Luke, o şehirliden çok daha iyi bir erkek."

Kate yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Telaşla siparişini verip parasını ödedi ve kasaptan hemen ayrıldı.

Pazar günü ayinden sonra kilise sekreteri genç kızın yanına gelip, "Sanırım cuma günü Luke'la ikiniz oldukça hareketli bir gece yaşamışsınız," dedi. "Luke'un seni dışarıya nasıl taşıdığını duydum. Ne kadar romantik."

Kate omuzlanıp dışarıya taşınmayı hiç de romanik bulmuyordu gerçi, ama kendini zorlayıp gülümsemeyi başardı ve adama hiçbir şey söylemeden evine döndü.

Pazartesi sabahı sınıfına girer girmez Sally Daley yanında bitmişti. "Şu Luke'la ikiniz hakkında duyduğlarım nedir kuzum?"

"Ne duyduğunu bilmiyorum, ama eminim ki abartılmış bir şeydir."

Yaşlı kadın neşeli bir kahkaha atmıştı. "Olabilir. Bu kasabada nasıl dedikodu yapıldığını sen de bilirsin. Ama doğrusunu istersen, sen de insanların ilgisini çekmeyi iyi biliyorsun. Önce Clay'in düğünü, sonra da cuma gecesi olanlar. Aklıma gelmişken, Clay'le Rorie, Hawaii'den dönmüşler. Duyduğuma göre ikisi de güneşten kapkara kesilmiş."

Kate kalbini sıkıştıran ani acıyı bastırmaya çalışarak, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Sally'nin hemen ardından Linda dalacaktı içeri. Göz-

leri büyük bir merakla dolu olarak, "Duyduklarım doğru mu?" diye sordu.

Kate umutsuzlukla omuzlarını silkmişti. "Olabilir."

"Aman Tanrım, dedikodulara son verme planı tamamen geri tepti galiba."

Genç kız mutsuzlukla başını salladı. Gözyaşlarına boğulmamak için kendini güç tutuyordu. "Cuma gecesi olanlardan sonra... kendimi korkunç hissediyorum."

"Haklısın. Baksana, bana Eric Wilson'la tanışmadığını söylemiştin."

"Tanışmamıştım. Ama ondan söz ettikten yaklaşık on dakika sonra markette karşılaştık."

"Olamaz! Ben aylarca yeni bir erkekle tanışmaya çalışıp hiçbir şey elde edemiyorum, sense birisiyle çıkmaya karar verdikten on dakika sonra bu işi başarıyorsun!"

"Acemi şans." Kate cuma gecesi olanlardan sonra kendisini hiç de şanslı hissetmiyordu aslında.

"Kate, bu kez başını gerçekten büyük bir belaya soktun."

Genç kız yenilgi dolu bir sesle, "Biliyorum," diye mırıldandı.

Kate öğleden sonra korkunç bir baş ağrısıyla okuldan ayrılp eczaneye yöneldi ve kendisine bir kutu ağrı kesici aldı.

Eczaneden ayrıldıktan sonra ise doğruca kasaba kütüphanesine yöneldi. Rorie balayından sonra hemen işe dönmüş müydü acaba? İçeriye girdiğinde, arkadaşının gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Kate, seni görmek ne güzel!"

"Merhaba Rorie." Clay'in karısını görmek genç kızın içinde garip duygular uyandırıyordu hâlâ. Onları bir araya getirdiği için hiçbir pişmanlık duymuyordu gerçi, ama bu hayatının en acı verici kararı olmuştu.

Kate arkadaşının yanığını içtenlikle öperek, "Sally haklıymış," dedi. "Gerçekten de çok yanmışsın. Çok güzel görünüyorsun Rorie."

Genç kadın neşeli bir kahkaha atmıştı. "Doğrusunu istersen, Clay'i tam bir hafta kumsalda tembellik yapmaya ikna edebileceğimi hiç sanmıyordum, ama oldu işte. Birlikte o kadar güzel bir balayı geçirdik ki Kate."

"Sizin için çok mutluyum." Genç kız bu sözleri söylerken samimiydi, Rorie ve Clay'in tam birbirlerine göre olduğunu biliyordu çünkü. Genç kızın fedakârlığı sayesinde ikisi birlikte mutlu olma şansı bulmuşlardı.

Rorie saatine bir göz attı. "Ben de tam bir kahve molası vermek üzereydim. Bana katılacak zamanın var mı?"

"Evet." Kate arkadaşının, olanları duymamış olacağını umuyordu. Genç kızın şu anda kendisine yol gösterebilecek, iyi bir dosta ihtiyacı vardı.

Rorie kütüphaneyi asistanına bırakıp çıkmak için hazırlık yaparken, genç kız sokağın karşısındaki kafeye gitti. Rorie geldiğinde kahvelerini ısmarlamıştı.

"Söylesene Kate, bütün gün Luke'la senin hakkında duyduğum dedikodular da ne böyle? Doğrusunu istersen gerçekten renkli bir hayatın olduğunu düşünmeye başladım. Luke, Circle L'yi satın alıyormuş, baban da Mrs. Murphy'yle evlenmek üzereymiş. Kasabadan sadece bir hafta ayrı kaldık, ama Mary'nin anlattıklarını duyunca bir yıldır Hawaii'deymişiz gibi hissettim kendimi."

Kate yavaşça içini çekti. Bu kasabada hiçbir şey sıradan kalmıyordu. Gözlerini arkadaşının kilerden kaçarak, "Bugünlerde Luke'la aramızın pek iyi olduğu söylenemez," diye mırıldandı.

"Bana anlatmak ister miydin?"

Kate yavaşça başını salladı. Gözlerine dolan yaşları bastırmakta güçlük çekiyordu.

"Clay'le ikinizin nişanlanmasından sonra Luke bana çok iyi davrandı. Hayatımda ondan daha iyi bir arkadaşım olmadı benim. Sonra... Sizin düğünüizde kendimi çok yalnız hissediyordum. Luke'la dans etmeye başladık. Onun kollarında o kadar rahat ve huzurluydum ki.

Korkarım aptalca bir şey önerdim. O zamandan beri de Luke bunu bana hatırlatıp duruyor!"

Rorie şaşkınlığını saklamaya gerek görmeden, "Luke'un böyle bir şey yapacağını sanmazdım," dedi. "Ayrıca, aptalca bir şey önermek de senin yapacağın şey değil."

"Biliyorum. Ama aç karnına bir kadeh şampanya içmiştim."

"Ya Luke?"

"Bilemiyorum. Ama o kadar mantıksız davranıyor ki. Saçma sapan şeyler üstünde ısrar ediyor."

"Ne gibi?"

Kate yavaşça omuzlarını silkti. "Ona âşık olduğumu iddia ediyor."

Rorie kısa bir sessizlikten sonra, "Luke için ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Onu seviyorum, ama bir arkadaş olarak. Beni en çok rahatsız eden şey de, Clay için hissettiklerimi hiçe sayması." Clay'in karısına bunları anlatmak oldukça garipti aslında, ama genç kız kendisini anlayacak tek kişinin Rorie olduğunu da biliyordu.

"Şimdi Clay benimle evlendiğine göre, Luke senin duygularının bir anda değişmesini bekliyor galiba."

"Öyle."

"Bir an bile duraksamadan kendini onun kollarına atacağını sanıyor."

"Evet. Ona ihtiyacım olduğunu, hatta biraz düşünürsem onu sevdiğimi anlayacağımı söylüyor. Sorun sadece Luke olsaydı onunla başa çıkabilirdim, ama babam da dahil olmak üzere kasabadaki herkes onunla evlenmemi bekliyor."

"Demek, kasabaya yeni gelen şu avukatla bu yüzden yemeğe çıkın. Neydi adı?"

"Eric Wilson. Evet, onunla çıkmamın tek nedeni kasabada dolaşan söylentilere bir son vermektir. Rorie, kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki. Luke sürekli, yıl-

başından önce evlenmiş olacağımızı söylüyor bana. Bu çok doğal bir şeymiş gibi davranıyor. Sanki evlenmek istemeyerek ben garip bir şey yapıyormuşum gibi." Genç kızın yüzünde buruk bir gülümseme belirmişti. "Onunla evlenmezsem kıyamet kopacağını falan hissettiriyor bana."

Rorie bir kahkaha atmıştı. "Bunu gerçekten yapıyor mu?"

"Hatta daha fazlasını." Genç kız bir an duraksadıktan sonra Rorie'ye her şeyi anlatmaya karar verdi. "Doğrusunu istersen, bütün bu olanlardan ben sorumluyum. Luke sürekli evlenmekten söz ediyor olabilir. Ama bunu ilk öneren... bendim."

"Sen mi? Ama nasıl? Ne zaman? Ah, anlıyorum. Şu sözünü ettiğin 'aptalca şey'."

Kate öfkeyle elindeki kâğıt peçeteyi didiklemeye başlamıştı. "Aslında ona evlenme teklif etmek gibi bir niyetim yoktu Rorie. Sizin düğününüzde, terasta ay ışığı altında duruyorduk. Her şey o kadar güzeldi ki. O sözler birden ağızımdan çıkıverdi işte."

"Avukatla çıkman da bir işe yaramadı."

Kate yavaşça içini çekti. "Öyle. Şimdi babamın Mrs. Murphy'yle evlenmesi ve Luke'un da çiftliği satın alması durumumu daha da kötüleştiriyor."

"Anlıyorum."

"Ama beni asıl rahatsız eden, herkesin Luke'un tarafında olması."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Söz gelimi babam. Ona kalırsa, Luke'la evlenmem an meselesi. Kasabadaki herkes, Clay seninle evlendiğine göre benim için yapacak tek bir şey kaldığını düşünüyor. Kısacası, elimden Luke'u da kaçırırsam hayatımın sonuna kadar kızkurusu olarak kalacağıma inanıyorlar."

"Ama bu çok saçma!"

Rorie, San Francisco'da büyümüştü, bu yüzden de bu küçük kasabadaki insanların hayata bakış açılarını bir

türlü anlayamıyordu. Nightingale'de, otuzuna yaklaşp da hâlâ evlenmemiş olan kadınlara evde kalmış gözüyle bakılırdı. Kate yavaşça içini çekti. "Sen bu kasabadaki-lerin nasıl düşündüklerini henüz bilmiyorsun Rorie."

"Kate, sen yirmi bir yaşını çoktan geçtin. Artık ol-ğun bir kadınsın. Kimse seni Luke'la evlenmeye zorla-yamaz. Bunu unutma lütfen."

"Benden çok daha güçlü bir akıntıya kapılmış gibi-yim Rorie. Bu akıntıdan kurtulmak için ne yapacağımı bilemiyorum. Luke ve diğerleri, beni kendi başına karar veremeyecek, âciz bir kız olarak görüyorlar."

"Ama bu doğru değil! Senin âciz veya güçsüz birisi olmadığını ben çok iyi biliyorum. Güçsüz olsaydın bi-zim birlikte olmamızı sağlamak yerine Clay'le kendin evlenirdin."

"Yapmam gereken şeyi yaptım ben."

"Ama diğer insanlar senin kadar düşünceli olmaya-bilirlerdi. Clay ve ben mutluluğumuzu sana borçluyuz." Rorie içini çekip genç kızın elini tuttu. "Keşke sana nasıl yardım edebileceğimi bilseydim. Söyleyebileceğim bir tek şey var: Yalnızca kalbinin sesini dinle."

"Rorie, seninle konuşmak beni öylesine rahatlat-tı ki." Genç kız kendisini gerçekten de iyi ve güçlü hisse-diordu şu anda. Birkaç hata yapmıştı belki, ama içinde bulunduğu ruh hali göze alındığında anlaşılabilir hata-lardı bunlar. Luke genç kızın kendisine ihtiyacı olduğu-nu düşünüyordu, ama bu doğru değildi. Kate birkaç haf-ta içinde kendisini toplayıp ne kadar güçlü olduğunu herkese gösterecekti.

Rorie neşeli bir sesle, "Unutmadan," dedi. "Clay ve ben seni bir akşam yemeğine davet etmek istiyoruz. Da-ha önce de söylediğim gibi, yaptıkların için minnettarız ve sana teşekkür etmek istiyoruz."

Kate kalbine keskin bir bıçağın saplandığını hissed-iyordu. Henüz Clay'le karşılaşabilecek kadar güçlü olma-dığının farkındaydı. Güçsüz bir sesle, "Yemek mi?" diye

mırıldandı.

"Evet. Önümüzdeki salı senin için uygun mu?"

"Şey, balayından daha yeni döndünüz. Eve yerleş-mek için zamana ihtiyacınız olacak. Şu işi birkaç hafta sonrasına bırakalım bence."

"Yoksa yine o özel balığımdan ikram edeceğimden mi korkuyorsun yoksa?" Rorie neşeli bir kahkaha atmış-tı. Genç kadın Nightingale'e ilk geldiği zamanlarda, Clay ve kardeşi Skip için bir akşam balık pişirmişti. Ama o gün iki kardeş oldukça çok çalışmışlar ve yor-gunluktan ölmek üzereydiler. Bu yüzden de güçlü bir yemek yerine, birer küçük tabak deniz ürünleri kokteyli yemek hiç de hoşlarına gitmemişti.

Kate o geceyi hatırlayarak gülümsedi. "İstedğin ye-meği yapabilirsin. Beni memnun etmek pek zor değil-dir."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, yemeği Mary pişi-recek sanırım. O kadar uzun zamandır Franklin'lerin kâhyalığını yapmış ki, henüz onun mutfağına girmeye cesaret edemiyorum. Ayrıca o balık fiyaskosundan sonra Mary'nin bana güvendiği de pek söylenemez."

İkisi de neşeli birer kahkaha atmıştı. Kate derinleri birkaç dakikalığına da olsa unuttuğu için çok mutluydu.

Bir süre sonra Rorie, "Korkarım artık kütüphaneye dönmek zorundayım," dedi.

"Ben de eve dönmeliyim." Kate yerinden kalkıp minnettar bir tavırla arkadaşına sarıldı. "Dostum oldu-ğun için çok mutluyum Rorie."

Rorie de genç kıza sarılmıştı. "Ben de öyle."

Kate arabasını Circle L'nin park yerine çektiğinde, oldukça kararlı hissediyordu kendini. Fırına rosto ko-yup, üzerindeki giysileri değiştirdikten sonra Luke'u ara-mak üzere dışarı çıktı. Onunla bir an önce konuşup her şeyi halletmek istiyordu.

Ama Luke'un yerine ancak Bill Schmidt'i bulabildi.

Bill atlarla ilgilenen yardımcılarından biriydi.

"Bill, Luke'u gördüh mü?"

"Şey, birkaç saattir görmedim galiba. En son gördüğümde, atla gezintiye çıkmak üzereydi. Sanırım birazdan geri döner."

"Anlıyorum." Kate bir an düşündükten sonra karar verdi. "Bill, Yıldırım'ı benim için hazırlar mısın?" Yıldırım ahırdaki en hızlı atlardan birisiydi. Genç kız Luke'u bulmasa bile, en azından güzel bir at gezisi yapmış olurdu.

"Tabii Miss Logan." Billi birkaç dakika içinde atı hazırlamıştı.

Kate Yıldırım'a bindiğinde, son haftalarda hiç ata binmemiş olduğunu fark etti. Clay'le nişanlı olduğu zamanlarda hemen hemen her gün birlikte ata binerlerdi oysa. Nişanlılıklarıyla birlikte bu gezintiler de sona ermişti. Genç kız derin bir mutsuzluğun kalbini sıkmaya başladığını hissederek Rorie'yi düşündü ve neşelenmeye çalıştı. Arkadaşının mutlu olması onu gerçekten çok sevindiriyordu.

Kate bu düşünceleri kafasından atmaya çalışarak atını Bill'in gösterdiği yöne doğru sürdü. Yeniden eyer üstünde olmak gerçekten çok güzel bir duyuydu. Ani bir kararla Yıldırım'ı dörtnala koşturmaya başladı.

Kafasındaki tüm kötü düşünceleri bir anda unutmuştu sanki. Atıyla bir bütün halinde, bu güzelim sonbahar gününün tadını çıkarıyordu.

"Kate!"

Genç kız atını telaşla durdurup arkasına baktığında, Luke'un kendisini izlemekte olduğunu gördü. Kate mutlu bir tavırla ona gülümseyip elini salladı. Bu at gezisi kafasındaki tüm huzursuzlukları yok etmişti.

Luke çevik bir hareketle attan inmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii. Ne o, seni korkuttum mu yoksa?"

"Hayır. Sen ayrıldıktan sonra yaklaşık on beş dakika

sonra çiftliğe döndüm. Bill senin gittiğin yönü gösteren Doğrusu, sana yetişemeyeceğim diye çok korktum. Atı dörtnala kaldırmışsın."

"Şey, düşünüyordum."

"Bill ben aradığını söyledi."

"Evet. Seninle konuşmak istiyorum."

Luke genç kıızı belinden tutup attan inmesine yardım etti. Dokunuşu, Kate'in içinden güçlü bir akımın geçmesine yol açmıştı. Paniğe kapılarak gözlerini genç adamdan kaçırdı. Heyecanlandığını belli etmekten korkuyordu. Luke'la aralarındaki güçlü çekimin bir kez daha farkına varmıştı.

Kendini toplamaya çalışarak, "Ne güzel bir gün," diye mırıldandı.

Luke başını kaldırıp gökyüzüne bakmıştı. "Sonbaharın son güneşli günleri. Yakında yağmurlar başlar."

İkisi birlikte çimenlerin üstüne oturmuşlardı. Kate genç adamdan elinden geldiğince uzak durmaya çalışarak, "Rorie'yle Clay, Hawaii'den döndüler," dedi.

"Rorie'yi gördün galiba?"

"Evet. Birlikte kahve içtik."

"Kendini mutsuz hissediyor musun?"

"Hayır."

"Doğrusu bana da oldukça huzurlu göründün. Sanırım Clay'e âşık olmadığını en nihayet fark ettin. Ve beni sevdiğini..."

Genç kız birdenbire öfkelenerek soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. Bütün iç huzuru bir anda yok oluvermişti.

Luke gergin bir sesle, "Oysa..." diye başladı. "Benimle evlenme tarihi üzerine konuşmak istediğini sanmıştım."

Genç kız umutsuzlukla gözlerini kapattı. Luke'un kendisini ne kadar çok düşündüğünü ve her şeyi onu mutlu etmek için yaptığını çok iyi biliyordu aslında. Ama Kate'in onun yardımına gereksinimi yoktu.

Yumuşak bir sesle, "Luke," dedi. "Bir haftadır aynı

şeyleri konuşup duruyoruz. Buna bir son vermenin zamanı geldi. Luke, bence sen harika bir erkeksin. Yıllardır hep böyle düşündüm. Ama seni sevmiyorum."

Luke'un kaşları öfkeyle çatılmıştı. Bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı, ama genç kız onu susturacaktı.

"Lütfen, bir şey söyleme. Önce anlatacaklarımı dinlemelisin. Benimle evlenmek istiyorsun, çünkü yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ama ben kendime bakabilirim. Üstelik, ikimizin evlenmesi hiç de iyi bir fikir değil. Biz birbirimize göre değiliz."

"Kate, sevgilim..."

Genç kız yorgun bir tavırla gözlerini yumdu. Bunu Luke'a kaçınıcı kez hatırlatması gerektiğini bilemiyordu artık. "Ben senin sevgilin değilim Luke."

Genç adamın gözlerinde tehlikeli bir ışık belirmişti. Yumuşak bir sesle, "Bana açıklaman gereken bir şey var," dedi. "Madem beni sevmiyorsun, kollarımın arasındayken neden o kadar istekli davranıyorsun?"

Kate bakışlarını elindeki kuru yaprağa eğmişti. "Sana duyduğum isteği inkâr etmeme olanak yok. Ama bu isteği açıklayamıyorum da. Nedenini bilmiyorum, ama beni öpmen hoşuma gidiyor. Hâlâ Clay'e âşıkken böyle hissetmem çok garip aslında. Belki de bunun nedeni, yıllardır çok yakın olmamız. Biz çok iyi iki dostuz Luke. Kendimi belki de bu yüzden senin kollarındayken iyi hissediyorum. Ama bu durumun daha fazla sürmesini de istemiyorum."

Luke hiçbir şey söylemeden genç kıza bakmaya devam ediyordu. Gözlerinde korkunç bir ışık belirmişti. Kate onun ne kadar çok öfkelenildiğini bakışlarından anlayabiliyordu.

Yalvaran bir ses tonuyla, "Lütfen beni anlamaya çalış Luke," diye mırıldandı. "Sana yalvarıyorum... Bundan sonra, lütfen..."

Luke sabırsız bir ses tonuyla genç kızın sözünü kes-

ti. "Kate, biraz sakinleşip beni dinler misin lütfen?"

Ama genç kızın daha fazla tartışmaya hiç niyeti yoktu. Luke'la tartışmanın hiçbir işe yaramadığını çok iyi öğrenmişti artık. En iyisi her şeyi bir anda kestirip atmaktı.

Kararlı bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Seni daha fazla dinlemek istemiyorum Luke. Senden istediğim bir tek şey var. Şu evlilik konusunu sonsuza dek kapatman ve bir daha bundan hiç söz etmemen."

"Ama..."

Genç kız yorgun bir tavırla içini çekti. "Bana bu konuda söz vermeni istiyorum Luke. Lütfen, beni daha fazla üzme."

Luke mutsuz bir tavırla gözlerini önüne eğmişti. Genç kız, bu sözü vermenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Luke, "Pekâlâ," dedi. "Sana söz veriyorum. Evlilik konusunu bir daha açmayacağım."

Kate gerilen kaslarının yavaş yavaş gevşemeye başladıklarını hissediyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim."

Luke bitkin bir tavırla ayağa kalkıp auna bindi. Yola çıkmadan önce, gözlerinde karanlık bir ifadeyle genç kıza bakacaktı. "Ya benim istediklerim Kate? Benim istediklerimi düşünmek hiç aklına geldi mi?"

Bölüm Altı

Kate kendini çok iyi hissediyordu. Clay'in düğününden beri yaşadığı gerilim yavaş yavaş yok oluyordu sanki. Babasının evliliği fikrine alışmıştı artık. Circle L'nin satılması, üstelik de Luke'a satılması düşüncesi de eskisi kadar korkunç gelmiyordu. Kendini bu denli huzurlu hissetmesinde, genç adamla aralarındaki sorunun çözülmesinin de etkisi vardı.

Kate, Rorie'yle oturmuş oldukları kafeye girip, "İyi akşamlar Nellie," dedi. Okuldan eve döndüğünde babasından, kendisini Nellie'nin kafesinde beklemesini söyleyen bir not almıştı.

"Merhaba Kate."

Genç kız babasının Dorothea'yle birlikte geleceğini ve cuma günü yapılması planlanan düğünle ilgili son ayrıntıları tartışacağını düşünüyordu.

Nellie, elinde mönüyle genç kızın oturduğu masaya gelmişti. Kate ona gülümseyerek, "Babamla Dorothea'yi bekliyorum," dedi.

"Güzel. Bu gecenin spesiyalitesi rosto. Baban geldiğinde, ona kendi ellerimle elmalı pay pişirdiğimi söylemeyi de unutma."

"Merak etme."

Pencerenin yakınındaki masalardan birinde oturmakta olan Fred Garner, "Kahvemi yeniler misin Nellie?" diye seslendi. "Seni gördüğüme sevindim Kate."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Fred." Genç kız ona ve yanındaki arkadaşlarına gülümsedikten sonra saatine baktı. Babası on dakika kadar geç kalmıştı.

Zaman geçirmek için mönüyü okumaya başladı. Bu sırada kapı açıldı ve genç kız babasının geldiğini sanarak başını kaldırdı. Oyka kendisine doğru yürümekte olan erkek babası değil Luke'tu. Genç adam Kate'in masasına oturup, "Baban nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana not bırakıp akşam yemeği için onunla burada buluşmamı yazmış."

"Aynı notu bana da bırakmış."

"Sanırım düğünle ilgili ayrıntıları konuşmak istiyor."

Luke şaşkın bir tavırla, "Hayır," dedi. "Bendeki bazı kâğıtları imzalamak istiyormuş."

Bu sırada Nellie ikisine de kahve getirmişti. Genç adama göz kırparak, "Luke Rivers, son zamanlarda seni hiç göremiyorum," diye yakındı.

Nellie'nin Luke'a bu denli yakın davranması genç kıızı şaşırtmıştı. Kahvesinden bir yudum alarak duygularını saklamaya çalıştı. İkisi arasında bir yakınlık olması imkânsızdı. Nellie genç adamdan en az on beş yaş büyüktü çünkü.

Nellie yanlarından uzaklaştıktan sonra, "Sana hep böyle mi davranır?" diye sordu.

"Kıskandın mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece, Nellie'nin seninle bu kadar açık bir şekilde flört edeceğini hiç tahmin etmezdim."

"Önemi yok." Luke mönüyü açıp büyük bir dikkatle incelemeye başladı.

Kate kendini güçlükle de olsa tutup bu konuda başka bir şey söylememeyi başardı. Kasabadaki kadınların Luke'a ilgi duyması onu hiçbir şekilde ilgilendirmezdi. Genç adam üzerinde hiçbir hakkı yoktu, olmasını da istemiyordu.

Bu sırada kafenin telefonu çalmaya başladı. Nellie elindeki tepsiyi bırakıp aceleyle telefona koşmuştu. Birkaç dakika sonra da Luke'la Kate'in masasına geldi. "Arayan Devin'di. Biraz geç kalacağını ve ikinizin şimdiden yemeye başlamanızı söyledi." Nellie bir yandan da sipariş listesini çıkarmıştı. "Size tavsiyem, pahalı şeyler yiyin. Hesabı Devin ödeyecektmiş."

Kate, "Ben rosto istiyorum," dedi. "Bir de salata."

"Ben de biftek istiyorum. Ama ondan önce güzel bir salata."

"Elmalı pay ister miydiniz?"

"Hımm, hiç fena fikir değil." Genç adam Nellie'ye gülümsedi.

"Kate?"

Genç kızın gülümsemek için kendini zorlaması gerekmişti. "Olur."

Nellie'nin yanlarından ayrılmasıyla birlikte aralarına garip bir sessizlik girmişti. Genç kız aynı masada oturan iki yabancı gibi olduklarını hissediyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Luke, "Okul ne durumda?" diye sordu.

"İyi. Çok iyi."

"Güzel."

Kate sinirli bir kahkaha attı. "Evdeki eşyaları toplamaya başladım. Sonra, onları ikiye de ayırdım. Babamın alacakları ve benim alacaklarım."

Genç kızın söyledikleri Luke'un hiç hoşuna gitmemişti. Gözlerini kısarak, "Çiftlikte istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun," dedi. "Bir an önce toparlanıp gitmene hiç gerek yok."

"Biliyorum, ama Circle L sana ait. En azından, bir süre sonra öyle olacak."

"Orası senin yuvan."

"Artuk değil. Kendime kasabada bir yer bulmaya çalışıyorum. Aslında bunu çok daha önce yapmalıydım. Circle L'den kasabaya inmek hiç de kolay değil. Üstelik kışın yollar çok kaygan oluyor."

Luke sabrını yitirmemek için kendini güç tutuyordu. "Bu kadar ınatçı olmasaydın, Circle L'den taşınman gerekmezdi. Kate, beni çok sinirlendiriyorsun. Seni evinden uzaklaştırmak, yapmak isteyebileceğim en son şeydi."

"Bunu biliyorum." Genç kızın şimdiye kadar kasabaya taşınmamasının nedeni, babasını yalnız bırakmak istememesiydi. Ama Devin artık evleniyordu, genç kız da kendisini daha özgür hissetmekteydi.

Nellie salatalarını getirmişti. Yanlarından ayrılmadan önce birkaç dakika genç adamla flört etmeyi de ihmal etmemişti. O gittikten sonra Luke genç kıza doğru eğildi. Gözlerinde derin bir üzüntü vardı. "Kate, lütfen çiftlikte kalmaya devam et. Senin için en azından bu kadarını yapmama izin ver."

Kate ona teşekkür ettikten sonra, "Öyle bir şey yaparsam insanlar ne düşünür?" diye ekledi.

"İstediklerini düşünsünler."

"Unutma ki ben bir öğretmenim." Genç kız Luke'un gösterdiği ilgiyi takdir ediyordu, ama hayatının bundan sonraki kısmını kendi başına sürdürmeye kararlıydı.

Salatalarını bitirdikleri sırada yemekleri de geldi. Masaya yine derin bir sessizlik çıkmıştı. Kate birkaç kez konuşacak bir şeyler bulmaya çalışmış, ama her seferinde de son anda vazgeçmişti. Konuşmaya başladıkları anda Luke'un yine çiftlik konusuna dönmesinden korkuyordu.

Birdenbire sokaktan gelmeye başlayan garip sesler herkesin ilgisini çekecekti.

Fred Garner, Nellie'ye, "Yine Harry Ackerman," diye seslendi. "Şerifi çağırmamı ister misin?"

"Hayır, hiç gerek yok. Harry kimseye zarar vermez."

Harry Ackerman kasabanın sarhoşuydu. Lise yıllarında Nellie'yle ikisi birlikteydiler ve birbirlerini çok seviyorlardı. Ama sonra Harry askere gitmiş ve döndüğünde de Nellie'yle evlenmekten çok, içkiyle ilgilenmeye başlamıştı. Bunun üzerine Nellie de, kasabaya yeni gelen bir teknisyenle evlenmişti. Bundan sonraki tek sorun, teknisyenin kasabadan ayrılırken karısını ve iki çocuğunu yanına almasıydı. Bu olay Nellie'yi pek etkilememişti aslında. Kendisini terk edip giden kocasını özlediği söylenemezdi. Çocuklarına bakabilmek için bu kafeyi açmış ve o zamandan bu yana da işini oldukça iyi bir duruma getirmişti.

O günlerden bu yana tam on beş yıl geçmişti, ama

Harry hâlâ eski sevgilisine kur yapıyordu. Kasabaya her inişinde mutlaka Nellie'nin kafesine gelir ve ona aşk şarkıları söylerdi. Sanki bu şarkıların Nellie'yi geçmişti unutmaya ve kendisiyle evlenmeye ikna edeceğini düşünür gibiydi.

Kate gülmek için kendini güç tutarak, "Aslında sesi o kadar da kötü değil," dedi.

"Şaka ediyor olmalısın!"

Bu sırada Fred Garner hesabını ödemek üzere kasaya yönelmişti. Onların masasına yaklaşıncı biraz durakladı ve imalı bir tavırla gülümseyerek, "İkiniz hakkında son günlerde kulağıma pek çok şey çalındı," dedi.

Kate tüm dikkatini önündeki tabağa yöneltmişti. Luke ise çiftlikle ilgili bir şeyler anlatarak Fred'in bu konuyla daha fazla ilgilenmesini önledi.

Fred kapıdan çıkarken, içeriye Harry girmişti. Özem dolu gözlerle Nellie'ye bakarak elini kalbinin üstüne koydu ve gerçekten çok kötü bir sesle eski bir aşk şarkısı söylemeye başladı.

Nellie ise öfkeyle süpürgesine uzanmıştı. "Hemen dükkânımdan defol! Müşterilerimi rahatsız ediyorsun." Süpürgesini bir silah gibi kullanarak eski sevgilisini dışarı attı. Ama Harry kafeden fazla uzaklaşmayacaktı. Burnunu cama dayayıp Nellie'ye bakmayı sürdürdü.

Nellie süpürgesini yerine koyduktan sonra müşterilerine döndü. "Özür dilerim çocuklar."

Luke anlayışlı bir tavırla gülümsemişti. "Önemi yok."

Birkaç dakika sonra Harry sıkılıp kafenin önünden ayrıldı, böylece o korkunç şarkıdan da kurtulmuşlardı. Luke içini çekip genç kıza döndü. "Sanırım babanın bu akşam gelmeye hiç niyeti yok. Doğrusunu istersen..."

"Ama bu çok saçma. Babam böyle bir şey yapmaz."

"Baban sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor."

"Ne anlatmak isteyebilir ki?" Aslında genç kız babasının niyetini gayet iyi anlamıştı, ama bunu itiraf etmeye

hiç niyeti yoktu.

"Bence babanın niyetini anlayacak kadar akıllısın Kate." Genç adam tatlısını bitirip tabağını itti. "Yapmam gereken bir iş var, artık gitmek zorundayım. Kimbilir, belki bir gün sen de benim için Harry gibi aşk şarkıları söylersin." Genç adam neşeli bir kahkaha atmıştı.

Kate bu sözleri ciddiye bile almamıştı. "Babam her an gelebilir."

"Hayır Prenses, gelmeyecek." Luke yavaşça uzanıp genç kızın yanağını şefkatle okşadı. "Sadece, sana bir mesaj vermek istedi."

Kate genç adamın ayrılışından yaklaşık yarım saat sonra, onun haklı olduğuna karar vermek zorunda kalacaktı. Babası bu kez biraz ileri gitmişti. Duygularını gizlemeye çalışarak Nellie'yle vedalaştı ve kafeden ayrıldı.

Kate, Luke'u cuma akşamına, yani babasının nikâhına kadar hiç görmedi. Genç kız Rahip Wilkins'in evine babasıyla birlikte gelmiş, onlardan birkaç dakika sonra da Luke içeri girmişti. Dorothea, Minnie Wilkins'le birlikte yatak odasında son hazırlıklarını tamamlamaktaydı, babasıyla rahip ise oturma odasında konuşuyorlardı. Kate, nikâhtan sonra verilecek olan küçük kokteyl için, yemek odasında yiyecek ve içecekleri hazırlamakla meşguldü.

"Merhaba Kate."

"Merhaba." Genç kız gülümseyerek arkasını dönüp Luke'a baktı ve nefesinin kesildiğini hissederek yanındaki sandalyeye tutundu. Güçlü vücut hatlarını ortaya çıkaran koyu renk takım elbisesi ve mavi ipek gömleğiyle genç adam gerçekten baş döndürücüydü.

Kate bu ani duygu yoğunluğuyla birlikte gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. Şu andaki duyguları, Clay ve Rorie'nin düğününde yaşadıklarına çok benziyordu. Son birkaç gündür babasının evliliğine iyice alışmıştı gerçi, ama şu anda tüm gücü çekilip gitmiş gibiydi. Bu

gece, elindeki her şeyi yitiriyordu işte. Babasını, evini... Üstelik tüm bunlar, sevdiği erkeğin başka bir kadınla evlenmesinden çok kısa bir süre sonra oluyordu.

Genç kız kendini toplamak için büyük bir çaba harcıyordu. Tıpkı Clay'in düğününde olduğu gibi, yine neşeli ve güçlü görünmeliydi. Üstelik, babası ve Dorothea için çok mutluydu; tıpkı Clay ve Rorie için olduğu gibi. Ama sevdiği insanların mutluluklarının genç kıza bu denli acı verme pahasına gerçekleşmesi büyük bir haksızlıktı.

Luke genç kızın yüzündeki acı dolu ifadeyi fark etmişti. Hemen onun yanına koştu. "Merak etme Prenses, her şey yoluna girecek."

Kate casaretini toplamaya çalışarak gülümsedi. "Biliyorum. Yolunda gitmeyen bir şey yok zaten. Babam kendisine Dorothea'den daha iyi bir kadın seçemezdi. Dorothea gerçekten çok iyi bir insan."

Luke'un elleri şefkatli bir tavırla genç kızın omuzlarında dolaşıyordu. "Sen de öylesin prenses."

Kate arkasına dönüp başını genç adamın göğsüne yaslamak için kendini güç tutuyordu. Ama Clay'in evlendiği gece denetimini böyle kaybetmişti. Aynı şeyleri bir kez daha yaşamak istemiyordu.

Bu sırada arkalarından bir ses geldi ve Luke hiç istemeyerek de olsa genç kıza bıraktı. Kate aniden onun ellerinin yokluğunu hissedip acıyla titremişti. Şu anda Luke'un yakınlığına öylesine ihtiyacı vardı ki. Ama hayır, bu kez güçlü olmak zorundaydı.

Oldukça kısa bir tören oldu. Kate, babasının evleneceği kadının yanında dururken ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Annesinin güzel anıları ve o ölmeden önceki mutlulukları bir türlü aklından çıkmıyordu. En azından iki kez gözlerine yaşların dolduğunu hissetti, ama bu yaşları bastırmayı başarmıştı. Her seferinde, Luke'un endişe dolu bakışlarını kendi üzerinde hissediyordu.

Rahip Wilkins, Devin ve Dorothea'yi karı koca ilan ettiğinde yaşlı adam yeni gelini büyük bir şefkatle kucaklayıp öptü. Minnie Wilkins ise ipek bir mendille gözlerindeki mutluluk yaşlarını siliyordu.

Birkaç saniye içinde herkes birbirine sarılmaya başlamıştı. Genç kız Luke'a sarıldığında içine büyük bir huzur olduğunu hissetti. Ama hayır, kendisini bu duyguya bir kez daha kaptırmamalıydı. Çabucak geriye çekilmeye çalıştı, ama genç adamın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kate'i yeniden kendisine çekti ve kulağına, "Bir kadeh şampanya ve ay ışığı için neler vermezdim," diye fısıldadı.

nikahtan hemen sonra kokteyl başladı. Kate bir saat boyunca pasta kesmek, davetlilere yiyecek ve içki dağıtmaktan başka hiçbir şeye zaman bulamayacaktı.

Devin bir ara kızını mutfakta yakaladı. Yaşlı adamın gözleri mutlulukla parlıyordu. "İyisin, değil mi prenses?"

Kate tüm acısına rağmen neşeli bir tavırla gülümsemeyi başarmıştı. "Evet baba, çok iyiyim."

"Birazdan yola çıkacağız." Devin Logan büyük bir sevgiyle kızına sarılmıştı. "Seni sevdiğimi asla unutmam güzelim. Sen hep benim küçük kızım olarak kalacaksın."

"Sen de benim kahramanım olarak kalacaksın baba."

Devin keyifli bir tavırla gülümsedi. "Bence bundan sonra bu rolü Luke üstlenmeli. O çok iyi bir insan, güzelim. Onunla birlikte olmanı çok isterim."

Kate huzursuz bir tavırla içini çekti. "Baba, bu konuyu kapatalım artık. Luke gerçekten iyi bir insan ve senin de beni düşündüğünü, balayına çıkmadan önce beni yalnız bırakmadığından emin olmak istediğini biliyorum. Ama ben henüz bir erkeğe bağlanmaya ya da evlenmeye hazır değilim."

"Sen çok güzel bir gelin olurdun prenses. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Merak etme, ben mutluyum." Genç kız parmak uçlarında yükselip babasını sevgiyle öptü.

Devin ve Dorothea yola çıkarken, yakın arkadaşları onları uğurlamak üzere kapıda toplanmıştı. Hepsine neşeyi yeni evlilere el sallıyor ve mutluluklar diliyordu. Babası ve Dorothea gittikten sonra hepsi içeriye geri döndü, ama Kate henüz onlara katılmak istemiyordu. Gözlerine dolan yaşları başkalarının görmesine izin veremezdi.

Luke onu bu kez de yalnız bırakmamıştı. Genç kız kendini toplayana kadar hiçbir şey söylemeden yanında bekledi.

"Baban, seni eve bırakmamı istedi."

Kate yavaşça içini çekti. Biraz önce yaptıkları konuşmaya rağmen, babası hâlâ Luke'la kızını bir araya getirmeye çalışıyordu.

Genç kızın bir şey söylemediğini gören Luke şaşkınlıkla, "İtiraz etmeye çalışmayacak mısın?" diye sordu.

"İtiraz etmemin bir yararı olacak mı?"

Luke neşeli bir kahkaha atmıştı. "Hayır." Sonra büyük bir sevecenlikle uzanıp genç kızın kollarının arasına aldı. "Seni o kadar uzun bir süredir öpmedim ki."

Kate ani bir heyecanla başının dönmeye başladığını hissediyordu. İçindeki isteğe karşı koyamayarak genç adamın ateşli öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Bu öpücükler tüm acılarını bir anda dindirmişti sanki.

Luke onu bıraktığında, dudaklarından acı dolu bir inilti yükseldi. O öpücükler şu anda o kadar çok ihtiyacı vardı ki. "Beni bırakma Luke."

"Kate, korkarım biraz fazla seyircimiz var."

Genç kız nefesini tutarak arkasına döndü ve sendelediğini hissederek Luke'a tutundu. Yaklaşık yirmi kadar davetli, evden ayrılmak üzere kapıya çıkmıştı.

Sally Daley öğretmenler odasına girdiğinde, Kate arkadaşı Linda'ya, "Bence Kızılderili şefi rolünü Taylor

Morgenroth oynamalı," diyordu.

Linda başını sallayarak, "Evet, beñçe de Taylor bu role çok uygun," dedi.

"Kızlar, görüyorum ki kendinizi bu oyuna iyice kattırdınız. Umarım başarılı olursunuz."

Linda yaşlı kadına elinden geldiğince soğuk davranmaya çalışarak, "Teşekkürler," dedi.

"Kate, geçen gün yanında gördüğüm kadın Rorie miydi yoksa?"

"Evet. Nellie'nin kafesinde birlikte kahve içiyorduk." Kate bu kadınla konuşmaktan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu bir yandan da.

Ama Sally'nin konuşmaktan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Genç kızın karşısındaki sandalyeye rahat bir tavırla kurulmuştu bile. "Galiba şu Clay işinden tamamen kurtuldun."

Kate arkadaşı Linda'ya yardım isteyen gözlerle baktıktan sonra, "Sally, neler söylüyorsun böyle?" dedi. "Bu soruya nasıl bir yanıt vermeme bekliyorsun? Kadınlık gururumun kırıldığını ve bir daha asla âşık olamayacağımı mı söylemeliyim?"

Sally yavaşça başını sallamıştı. "Böyle bir şeye asla inanmam."

Linda, "Öyleyse neden soruyorsun?" diye söze karıştı.

"Çünkü hepimiz Kate'i çok seviyoruz. Çok tatlı bir kız, üstelik son zamanlarda çok acı şeyler yaşadı."

Kate nazik bir tavırla yaşlı kadına teşekkür ettikten sonra önündeki notlara döndü.

Sally çok bilmiş bir tavırla konuşmaya devam ediyordu. "Eric Wilson'la olanlar hakkındaki dedikodular yavaş yavaş azalmaya başladı."

Linda merakla arkadaşına dönmüştü. "Sanırım son zamanlarda Eric'le pek görüşmedin."

"Onunla görüşmek mi?" Genç kız sinirli bir kahkaha attı. "Eric'le karşılaşma korkusuyla markete bile uğraya-

maz oldum."

Sally, "Duyduğuma göre o da seninle karşılaşmama-ya çalışıyormuş," diye atıldı. "Kısacası, bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Linda imalı bir tavırla gülümseyerek, "Buna hiç şaşırmadım," dedi. "Eminim ki Luke onun gözünü iyice korkutmuştur."

Kate arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Sally'nin gözleri heyecanla parlamaya başlamıştı. "Haberin yok mu?"

"Hayır, neden haberim olması gerekiyordu? Yoksa Luke, Eric'i tehdit etmeye mi kalktı?" Genç kız büyük bir öfkeye kapıldığını hissediyordu.

Linda telaşla, "Sally'nin söyledikleri hakkında en ufak bir fikrim bile yok," diye auldi.

Sally gülümseyerek, "Benim de bir şeyden haberim yok," dedi. "Doğrusunu istersen, senin bileceğini düşünmüştüm Kate." Yaşlı kadının gözleri bu kez hayal kırıklığı doluydu. İstediklerini öğrenememek hiç hoşuna gitmemişti galiba. Kısa bir sessizlikten sonra, "Kasabadaki herkes Luke'la ikiniz hakkında konuşmaya devam ediyor," dedi.

Linda da, "Clay'in düğününden bu yana dedikodular hiç azalmadı," diye ekledi.

Kate iyice öfkelenmişti. "Ama... Sally dedikoduların azalmaya başladığını söylemişti."

"Onlar Wilson hakkındaki dedikodulardı. Kate, sen bu yaşlı kadının sözünü dinle ve şu Eric'i kafandan sil. O, Luke'la karşılaştırılabilecek bir erkek değil."

Yaşlı kadının dedikoduları Kate'i iyice sıkırmaya başlamıştı. Sabırsız bir ses tonuyla, "Eminim ki haklısındır," dedi. "Linda, bugünlük bu kadar çalışma yeter sanırım."

"Ne? Ah, evet."

"Şimdi kasabahılar, Nellie'nin yerinde Luke'la birlik-

te yediğin yemeği konuşuyorlar. Bir de, babanın düğününden sonra sizi görenler olmuş galiba."

Kate ellerindeki titremeyi bastırmaya çalışarak kâğıtlarını toplamaya başladı. Onun ilgisizliğini gören Sally de daha fazla bilgi elde edemeyeceğini anlamıştı. Hayal kırıklığı dolu bir tavırla içini çekip ayağa kalktı. "Galiba Fred Garner sen ve Luke'la ilgili şu işi biraz fazla ileriye götürdü. Bence yaptığı hiç de hoş bir şey değil." Yaşlı kadın bu sözlerden sonra odadan çıktı.

Linda onun arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. "Fred Garner mi? O yaşlı deli yine neler karıştırıyor acaba?"

Kate de Sally'nin son sözlerinin ne anlam taşıdığını anlayamamıştı. "Fred'in bir yem dükkânı var."

"Biliyorum, ama onun Luke'la aranızdaki ilişkiyle ne ilgisi var?"

"Bilmem ki?" Kate hızla düşünmeye çalışıyordu. Fred, Luke'la ikisini Nellie'nin yerinde görmüştü, ayrıca babasının nikâhında da vardı. Kate'i genç adamları öpüşürken görmüş olmalıydı.

Kate yaklaşık bir saat sonra çitliğe döndüğünde, Luke'un atlarla uğraştığını görecekti. Genç kız öfkeyle arabadan inip ona doğru yürümeye başladı, ama son anda duracaktı. Boğazındaki yumru öylesine sertti ki değil kavga edecek, nefes alacak hali bile kalmamıştı.

Vücudundaki titreme Fred'in dükkânından ayrıldığı anda başlamıştı. Dükkâna, Sally'nin ne demek istediğini anlamak için gitmiş ve o andan itibaren kendisini son derece kötü hissetmeye başlamıştı. Şu anki öfkesiyle, Luke'un kafasına sert bir şey indirebilir ve kendisini hiç de suçlu hissetmezdi.

Luke da genç kızı görmüş ve ne halde olduğunu anlamıştı. Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle, "Kate, sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Kate yüzündeki ifadenin hislerini ele verdiğinden emindi. Kalbi, zehirli bir hançer yemişçesine sızlıyordu. Hayatında hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu genç

kız. Eric Wilson'la yaşadığı fiyasko bile bunun yanında önemsiz kalırdı.

Titrek bir sesle, "Bu da senin işin, öyle değil mi?" diye haykırdı. Bir yandan da ağlamamak için tüm gücünü kullanıyordu. Gururu ayaklar altına alınmıştı genç kızın. Hayattaki her şeyini bir anda yitirmişti işte.

Luke endişeli bir tavırla genç kıza yaklaştı. "Neler oluyor Kate? Ne demek istiyorsun?"

"Yem dükkânından geliyorum. Bu sana her şeyi açıklar sanırım."

"Hayır."

"Ah, eminim. Sen bir bebek kadar masumsun!"

Luke'un dudakları sıkıntıyla gerilmişti. "Kate, yemin ederim ki söylediklerinden tek kelime bile anlamıyorum."

Kate ne düşüneceğini bilemiyordu. Luke gerçekten hiçbir şey bilmiyor muydu acaba? Genç kız kendini daha fazla tutamıyordu artık. Ilık gözyaşlarının yanaklarına doğru süzülmeğe başladığını hissetti.

"Kate, ne oldu?"

Genç kız hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp eve doğru hızla yürümeye başladı. Luke'un yanında denetimini koyvermemeliydi. Eve girer girmez bir koltuğa yığılırcasına oturdu. Omuzlarını sarsan hıçkırıkları bastırmak için tüm gücünü kullanıyordu. Midesindeki sancı, her nefes alışında biraz daha artıyordu sanki.

Kapının açıldığını duyarak, "Git!" diye haykırdı.

"Kate?"

"Bana yeterince kötülük yapmadın mı zaten?" Genç kız hıçkırıklarının arasından güçlükle konuşmuştu.

Luke genç kızın yanına diz çöküp ona sarılmaya çalıştı, ama Kate bu kez onun şefkatine kanmamaya kararlıydı. Genç adamı hızla itti.

Luke yorgun bir tavırla içini çekip ayağa kalktı. Genç kıza ulaşamayacağını anlamıştı. "Peki, olanları anlat bana."

"Rahip Wilkins... aralık ayı için... yirmi dolar yatırmış." Kate'in hıçkırıkları giderek daha da yoğunlaşıyordu. "Hatta... Clay bile... bahse girmiş."

Genç kıızı en çok etkileyen şeylerden birisi, eski nişanlısının adını o bahis tahtasında görmek olmuştu.

"Kate, sana yemin ederim ki anlatıklarından hiçbir şey anlamıyorum. Lütfen güzelim, biraz sakinleşmeye çalış."

Genç kız öfkeyle yüzündeki yaşları kurulamaya başladı. Bir an önce kendisini toplaması gerektiğini biliyordu. En azından gururunun son kırıntılarını korumalıydı.

Güçlkle, "Yem dükkânı..." diye başladı.

"Ne olmuş yem dükkânına?"

Kate kendini tutamayarak, "Bahis oynatıyorlar," diye haykırdı. "Sanki çok doğal bir şeymiş gibi..." Genç kız yeniden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Bu utanca nasıl dayanacağını bilemiyordu bir türlü. Bir daha kasabada kimsenin yüzüne bakamayacaktı.

Luke ise genç kıızı hâlâ anlayamıyordu, ama yüzündeki ifade her an biraz daha kararmaktaydı. Ortada gerçekten ciddi bir sorun olduğunu anlamıştı. "Ne bahsi Kate?"

Genç adamın anlayışsızlığı Kate'i iyice çileden çıkarmıştı. Onun kafasına bir şey atmamak için kendini güç tutarak, "Bizim üzerimize bahis oynatıyorlar," diye haykırdı.

"Ne için?"

"Evlenme tarihimiz üzerine tabii. Başka ne için olabilir ki? Kasabanın en az yarısı, evlenme tarihimiz üzerine bahse girmiş. Allahım, ben bu utançtan nasıl kurtulacağım?"

Luke dehşetle, "Olamaz," diye inlemişti. Genç kızın söylediklerine bir türlü inanamıyordu sanki.

Onun şaşkınlığı Kate'i de etkilemişti. Güçlkle, "Bundan haberin yok muydu?" diye sordu.

"Tabii ki yoktu!" Genç adamın yüzünde korkunç bir

öfke vardı şimdi. "Sen nasıl öğrendin peki?"

"Sally Daley bugün okulda çok garip şeyler söyledi. Sonra okulun otoparkında, çocuklardan birisinin annesine rastladım. Kadın, evlenmek için martin çok iyi bir ay olduğunu söyledi. 16 Mart... Daha fazla dayanamayıp ne olup bittiğini görmek için Fred'in dükkânına gittim. Aman Tanrım, oraya gitmek hayatımda yaptığım en korkunç hataydı herhalde. Daha önce hiç o kadar utanç verici bir şey yaşamamıştım." Kate gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü ellerinin arasına gizlemişti.

Luke bir hayal alemindeymişçesine başını salladı. Kafasından korkunç şeyler geçirdiği her halinden belli oluyordu. Aslında genç kızın son sözlerini doğru dürüst dinlememişti bile.

Kate tüm gücünü toplamaya çalışarak, "Benim için bundan sonra yapılabilecek tek bir şey var," dedi. "Bu utançtan kurtulmanın başka bir yolu yok. Hemen yarın okula istifamı vereceğim ve bir daha asla dönmek üzere bu kasabadan ayrılacağım."

Luke gözlerinde öfke dolu bir pırıltıyla baktı genç kıza. "Buna gerek kalmayacak. Bu işi kendi yöntemlemlerimle çözeceğim."

Bölüm Yedi

Kate birkaç hafta öncesine kadar zamanın çoğunu, Franklin ailesine ait olan Elk Run'da geçirirdi. Ama salı akşamı yemek için oraya gittiğinde, Elk Run genç kızın gözüne yabancı bir yer gibi gözükenecekti. Buraya son gelişinden beri yalnızca birkaç hafta değil, uzun yıllar geçmişti sanki. Kate, Clay ve Rorie'yle yiyeceği bu yemeğe zaten pek istekli gelmemişti, şu anda ise kendisini çok huzursuz hissediyordu.

Genç kızın arabası eve yaklaşık yaklaşmaz Rorie evden fırlayıp arkadaşını kucaklamaya koştu. "Kate, hoş geldin!"

Clay Franklin karısının hemen ardındaydı. Rorie gibi o da genç kıza büyük bir sevgiyle kucakladı. Kate onun sarılışlarına on üç yaşından beri tutkundu. O zamandan bu yana, genç adama duyduğu sevgi hep artarak devam etmişti. Bu yüzden, içinde korkunç bir acı hissetmeyi bekleyerek duraksadı, ama beklediği acı duygusu gelmeyecekti.

Eve girdiklerinde, Clay'in yaşlı köpeği Blue genç kızın üzerine atıldı. Kate çok sevdiği bu köpeği yeniden görmekten mutlu olmuştu. Bir süre, büyük bir neşeyle onunla oynadı.

Franklin'lerin emektar kâhyası Mary, üzerinde bir önlükle mutfaktan çıkmıştı. Mutfaktan yayılan nefis yemek kokuları da yaşlı kadını izliyordu.

Kate neşeyle, "Senin o mükemmel paylarından birisinin kokusunu alıyorum galiba Mary," dedi. "Bütün gün bu anın hayaliyle yaşadım zaten."

Yaşlı kadın mutlulukla kızarmıştı. "Seni gidi yağcı!"

"Hiç de değil, senin yemeklerini her zaman çok sevmişimdir. Söylesene, şu elmalı payın tarifini bana ne zaman vereceksin?"

Rorie neşeli bir kahkaha atarak, "Mary yemeklerinin

sırrını benimle bile paylaşmıyor," diye atıldı. "Sanırım şehirli bir kıza güvenmeye henüz hazır değil."

Mary genç kadına sevgiyle bakarak, "Ama yaptığım payın tarifi yok ki," dedi. "Ben yemeklerini herkesin yaptığı gibi el kararıyla yaparım."

Rorie kocasına sarılarak, "Keşke ben de Mary gibi yemek yapabilseydim," dedi. Clay ise karısına imalı bir tavırla gülümsemişti. Gözlerindeki bakıştan, genç kadının yemek yapmayı bilip bilmemesine zerre kadar önem vermediği anlaşılıyordu. Onun istediği yalnızca Rorie'nin sevgisiydi.

Kate onları birbirlerine böylesine sevgiyle bakarken görmenin yüreğine derin bir acı saplamasını bekledi, ama içinde acıdan en ufak bir iz bile yoktu.

İçindeki karmaşayı saklamaya çalışarak, "Skip nerede?" diye sordu. Clay'in kardeşini haftalardır görmemiş ve çok özlemişti. Skip'le genç kız, çocukluklarından beri çok iyi anlaşılırdı.

Clay, "Futbol antremanında," diye açıkladı. "Eve biraz geç dönecek."

Rorie neşeyle, "Mary'nin tatlı servisine başladığı sıralarda herhalde," diye atıldı. Skip'in tatlıya düşkünlüğünü herkes bilirdi.

Hep birlikte oturma odasına geçtiler. Kate'in gözleri köşedeki piyanoya takılmıştı. Bu piyanoyu bir zamanlarkendisi çalardı, ama artık Clay'e karısı piyano çalıyor olmalıydı. Eskiden Clay'le Kate, olağanüstü bir uyum içinde şarkılar söylerlerdi. Ama Clay artık yalnızca Rorie'yle şarkı söylüyordu.

Kate kalbini yeniden yokladı, ama içinde hâlâ en ufak bir acı bile yoktu.

Rorie, "Skip futbola çok önem veriyor," diyordu.

Genç kız Clay'e döndü. "Hatırladığım kadarıyla Clay de okuldayken futbol oynardı. Nightingale tüm tarihi boyunca bir tek, Clay'in oynadığı dönemde ülke finallerine kalmayı başarmıştı."

Rorie kocasına şaşkınlıkla bakıyordu. "Bana bundan hiç söz etmemiştin."

"Söz edilecek bir şey yoktu ki. İlk maçta elendik." Clay yavaşça uzanıp karısına sarıldı. Gerçekten birlikte olduklarına ona dokunmadan inanamıyormuş gibiydi.

Bu sırada Mary elinde şarap ve kadehlerle içeri girmişti. Kadehleri doldururken genç kıza, "Devin'le Dorothea'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Evet, babam California'ya varır varmaz telefon etti."

Rorie özür dileyen bir sesle, "Nitahta seninle doğru dürüst konuşamadık," dedi. "Davetlilere hizmet etmekle meşguldün, seni rahatsız etmek istemedik."

"Biliyorum. Clay'le ikinizin nikâha gelmesi beni çok mutlu etti."

Clay neşeyle, "Devin'in nikâhına gelmememiz mümkün olabilir miydi?" dedi.

Rorie de, "Baban ve Dorothea birbirlerine gerçekten çok yaklaşıyorlar," diye ekledi. "Doğrusunu istersen, sen ve Luke için de aynı şey geçerli."

"Teşekkür ederim." Kate bir yandan da onların, Wilkins'lerin terasında olup bitenleri bilip bilmediklerini merak ediyordu. Luke'la öpüşürken birilerinin kendilerini gördüklerini düşündükçe tüyleri hâlâ diken diken oluyordu. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Şu son bir ayda pek çok şey oldu," dedi. "Luke'un çiftliği satın alacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Clay şefkatle, "Bu senin için büyük bir şok oldu herhalde," dedi. "Ama ben, kendi işini kurma zamanının geldiğini yıllardır söylüyordum Luke'a."

Rorie merakla, "Circle L satıldığına göre, sen ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kendime kasabada bir ev arıyorum."

Clay dikkatli bir tavırla konuştu. "Luke'un bana söylediğine göre, senin çiftlikte yaşamaya devam etmeni istiyormuş."

"Biliyorum. Luke gerçekten çok iyi bir insan, bana da çok cömert davranıyor. Ama kasabada kendime bir daire tutmayı tercih edeceğim."

Clay bu konuda oldukça düşünceli görünüyordu. "Daire bulman hiç de kolay olmayacak."

Bunu genç kız da çok iyi biliyordu. Nightingale'de tek başına yaşayan bekârlara göre yerler pek yoktu.

Mary'nin yemeği hazırlamasını beklerken neşeyle sohbet ettiler. Kate bazen, Clay'in sevgi dolu gözlerle karısına baktığını fark ediyordu. Genç adamın bakışlarındaki ifadeden yanındaki kadını çok sevdiği ve karşılığında da çok sevildiğini bildiği anlaşılıyordu.

Rorie Campbell kasabaya ilk geldiğinde, nişanlısının ona ilgi duyduğunu anlamıştı Kate. Bunu da oldukça doğal karşılamıştı aslında, Rorie çok güzel bir kadındı çünkü. İlk zamanlarda Kate kıskançlığını yenmek için elinden gelini yapmıştı. Rorie'nin birkaç gün içinde kasabadan ayrılacağını biliyordu. O gittikten sonra hayatları normale dönecekti.

Rorie gerçekten de kısa bir süre sonra San Francisco'ya dönmüştü, ama Clay onu bir türlü unutamamıştı. Kate ise normal davranmaya çalışıyordu, hatta evlenme tarihlerini bir an önce belirlemek için Clay'i zorlamaya bile başlamıştı. Rorie genç adamdan ayrılmakla ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamadan, Clay'i razı edip evlenmeyi planlıyordu. Evlilik tüm sorunların çözümü olacaktı sanki. Rorie ondan sonra geri dönse bile çok geç kalmış olacaktı.

Kate'inki, umutsuz bir kadın tarafından planlanan umutsuz bir stratejiydi. Her zaman olduğu gibi, bu planda geri tepmişti.

Genç kız, Clay'in nişanı bozmak istediğini söylediği günü asla unutamıyordu. Genç adamın sözleri kalbine zehirli bir bıçak gibi saplanmıştı. Clay'in çiftliğe gelip kendisiyle konuşmak istediğini söylediği an, genç kız kötü bir şeyler olacağını anlamıştı. Ama yine de doğal

davranmaya çalışmış, hatta düğünle ilgili ayrıntılardan söz etmeye başlamıştı. Clay ise sabırsız bir tavırla genç kızı susturmuştu.

Genç adam gözlerinde derin bir mutsuzlukla, "Seni incitemek istemezdim," demişti.

"Clay, sen beni asla incitemezsin." Bu büyük bir yalandı aslında, genç kız büyük bir acı çekiyordu çünkü.

Clay her şeyi açık açık söylemiş ve ikisinin evlenmelerinin büyük bir hata olacağını anlatmıştı. Bir kez bile olsun Rorie'nin adını anmamıştı. Buna gerek de yoktu aslında. Kate nişanlısının haftalardır o kadına âşık olduğunu çok iyi biliyordu. Bu gerçeği tüm çabalarına rağmen görmemezlikten gelememişti.

Kate genç adamın tüm sözlerine rağmen ona uzun süre karşı çıkmış, yanıldığını, aslında tam birbirine göre olduklarını ve bir an önce evlenmeleri gerektiğini söylemişti. Şu anda ise, o söylediklerini hatırladıkça içi utançla ürperiyordu. Clay ise şefkatli ama kesin bir tavırla, kararını verdiğini ve evlenmek istemediğini söylemişti.

Ondan sonraki hafta boyunca Kate kendisini korkunç bir kâbusta yaşıyor gibi hissetmişti. Her zamanki hayatına devam ediyordu aslında, ama içinde korkunç bir boşluk vardı. Henüz okul da başlamamıştı, kendisini derslerine ve öğrencilerine vererek acılarını unutmasına olanak yoktu. Günlerce büyük bir acı içinde yaşadı.

Kate'in de tahmin ettiği gibi, Clay nişanı bozduktan hemen sonra San Francisco'ya gitmişti. Görünürdeki amacı bir at gösterisine katılmaktı, ama genç kız onun asıl isteğinin Rorie'yi görmek olduğunu biliyordu. Döndüğünde onu sevdiğini ve onsuz yaşayamayacağını kabullenmeye başlıyordu artık.

Oysa Clay kasabaya yalnız dönmüş ve Rorie hakkındaki tek kelime bile etmemişti. Kate ikisi arasında neler geçtiğini bilmiyordu. Genç kızın içinde büyük bir umut yeşermeye başlamıştı. Clay'le yeniden birlikte olacakla-

rını ve evleneceklerini, her şeyin yıllardır hayal ettiği gibi gelişeceğini düşünüyordu.

Oysa Clay kendisini işe vermiş ve başka hiçbir şeyle uğraşmamaya başlamıştı. Genç kız ilk zamanlarda umudunu kaybetmemişti gerçi, eski nişanlısının, önünde sonunda normale döneceğini düşünüyordu. Bu yüzden de sık sık Elk Run'a gidiyor ve genç adama dostluğunu sunuyordu. Oysa Clay onu istemiyordu. Daha doğrusu, kimseyi istemiyordu.

Rorie'den başka.

Kate en sonunda, sevdiği erkeğe yardım etmenin kendi elinde olduğunu anlamıştı. Bu düşüncesini herkes-ten, hatta babasından önce Luke'a açmıştı. Genç kızın yapacağı fedakârlığı yalnızca ve yalnızca Luke anlamış ve onu takdir etmişti. Kate acı dolu gözyaşlarını daha fazla tutamadığında onu kollarının arasına almış ve kıızıyla gurur duyan bir baba gibi avutmuştu.

Genç kız şu anda Rorie'yle Clay'in konuşmalarını dinlerken, o güç anları geçirmesini sağlayan tek kişinin Luke olduğunu anlıyordu.

Luke.

Clay'i yitirmek genç kıızı hem fiziksel hem de psikolojik olarak yıkmıştı. Ama Luke onun kendisini bırakmasına izin vermemiş ve yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı. O sıralarda Kate genç adama çok kızmıştı aslında. Onun kendisini yönlendirmesi ve sürekli cesur olmaya zorlaması hiç hoşuna gitmemişti. Ama şimdi düşündüğünde, Luke'un kendisi için yaptıklarına büyük bir minnet duyması gerektiğini anlıyordu. Genç adamın çabaları sayesinde Kate yeniden yaşama sevincine ve gücüne kavuşmuştu.

Genç kız yavaşça içini çekti. Luke'a minnet yerine kızgınlık duymakla ne büyük bir hata yaptığını fark ediyordu şimdi. Genç adam tüm hayatı boyunca onun en iyi dostu, tek dayanağı olmuştu. Kate ise onun yapıklarının değerini anlayamamıştı bir türlü

Bu sırada kadehlerindeki içkiler bitmiş ve yeniden şarap almışlardı. Kate içinden gelen bir istekle kadehini kaldırdı ve, "Mutluluğunuza içiyorum," dedi. Şu anda, Rorie'yle Clay'in kendisi yüzünden neredeyse birbirlerini yitirme tehlikesi geçirdiklerini düşündükçe içi acıyla doluyordu.

O sıralarda Nightingale'in bir kütüphaneciye ihtiyacı vardı. Kate babasının da yardımıyla, şehir kurulunu bu işi Rorie'ye önermeye razı etmişti. Rorie bu teklifi geri çevirdiğinde de genç kız ona bizzat kendisi telefon etmişti. Kate o günleri hatırlayarak yavaşça gülümsedi. İkisi önce telefonda, sonra da birbirlerinin kollarında ağlamışlardı.

Kate'in çabaları sayesinde Rorie kasabaya dönmüş ve Clay'le evlenmişti. Ekim ayında. Yani, genç kıızı Clay'le evlenmeyi planladığı ayda...

Genç kıızı düşüncelerinden uzaklaştıran şey Clay'in sesi oldu. Genç adam karısına büyük bir gururla bakıyordu. "Rorie'nin sana verecek güzel haberleri var."

"Öyle mi?"

Rorie utançla kızarmıştı. "Clay bu konudan hiç söz etmemeliydi. Daha ortada kesin bir şey yok."

Kate arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu. "Rorie, yoksa hamile misin? Üstelik bu kadar erken! Harika bir haber bul!"

Rorie telaşla, "Hayır," diye atıldı. "Olur mu hiç? Daha evleneli bir ay bile olmadan hamile kalmaya hiç niyetim yok."

Clay gülümseyerek, "İyi haber Rorie'nin kitabıyla ilgili."

Genç kız Rorie'nin çocuk kitapları yazdığını biliyordu. Arabası Elk Run yakınlarında bozulduğunda genç kadın bir yazarlar seminerine gitmek üzereydi zaten.

Kate heyecanlı, "Yoksa kitaplarından birisi mi yayınlanıyor?" diye sordu.

Rorie utangaç bir tavırla, "Pek sayılmaz," diye mırıl-

dandı.

"New York'tan bir editör telefon edip kitabında bazı ufak değişiklikler yapmasını istedi. Ama konuşma tarzına bakılırsa, bu değişiklikler yapılır yapılmaz kitabı basmayı düşünüyordu." Clay karısına büyük bir sevgi ve gururla bakıyordu. Şu anda, o kitabı kendisi yazmış kadar mutlu olduğu belliydi.

Kate de en az onlar kadar sevinmişti. "Rorie, bu gerçekten muhteşem bir haber! Kitap ne hakkında?"

"Şey, öykü Star Bright ve Nightsong'un doğduğu gece hakkında. Kitabı anne atın bakış açısıyla yazdım."

Clay kendini tutamayıp yine söze karışmıştı. "Rorie'nin kocası olduğum için nesnel davranamayacağımı düşüneceksin belki, ama bence o kitap gerçek bir başyapıt. İşini bilen her editör, öyküyü basmak için sabırsızlanacaktır."

"Clay, beni utandırırıyorsun!"

Kate, "Kitabın basıldığını ne zaman öğreneceksin?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla Nightangale'den daha önce hiç yazar çıkmamıştı. Bence babam şehir kurulunu, kasabanın girişine bir tabela yerleştirmeye ikna etmeli. Bakarsın senin sayende kasabamız turist çekmeye başlar. Evet, bu gerçekten harika bir fikir."

Rorie alçakgönüllü bir ifadeyle gülümsemişti. "Bence bu kadar acele etmeye hiç gerek yok. Kitabın basılıp basılmayacağını öğrenmem aylar sürebilir."

Clay heyecandan pırıl pırıl gözlerle, "O telefon geldikten sonra Rorie'nin nasıl sevindiğini bir görmeliydin," dedi. "Bir an ne düşüneceğimi şaşırdım. Benim akıllı karım, odanın içinde bir çocuk gibi dans edip şarkı söylemeye başladı!"

"Şey, biraz heyecanlandım tabii."

"Biraz mı? Bana heyecandan ölmek üzeresin gibi gelmişti!"

Kate hemen arkadaşını savunmaya koşmuştu. "Onun yerinde olsaydım ben de aynı şekilde davranırdım. Üste-

lik bu konuda sen ondan daha heyecanlı görünüyorsun Clay Franklin!"

Genç adam neşeli bir kahkaha attı. "Pekâlâ hanımlar, beni faka bastırıldığınızı kabul etmek zorundayım."

Bu sırada Mary içeri girip yemeğin hazır olduğunu söyledi ve hep birlikte yemek odasına geçtiler. Yemek gerçekten de Mary'nin ustalığının tüm özelliklerini taşıyordu. Masadaki sohbet de son derece neşeli ve içtendi.

Kate günlerdir bu yemeği düşünerek korkuyla titremişti. Şimdi ise, ne kadar hoş bir akşam geçirdiğini görerek şaşırıyordu. Clay'le Rorie'yi birlikte mutlu görmenin, içindeki acıyı arttıracığını sanmıştı. Oysa kalbinde acıdan en ufak bir iz bile yoktu. Tam tersine, onlarla birlikteyken kendisini son derece mutlu ve huzurlu hissediyordu.

Genç kız Clay'i sevmişti, ama yalnızca bir çocukluk aşkıydı bu. Artık bu sevgiden, yalnızca birlikte geçirdikleri güzel günlerin anısı kalmıştı içinde. Clay'le Rorie'nin birbirleri için yaratılmış olduklarını görebiliyordu genç kız. Kate'in genç adamla yaşadığı güzel günler artık yalnızca bir anıydı. Clay onun için hayatının sonuna kadar özel bir insan olarak kalacaktı, ama içindeki o sevgi artık tamamen yok olmuştu.

Kate Logan artık bir kadın olduğunu hissediyordu.

Çocukluğuyla birlikte, Clay'e duyduğu sevgi de gerilerde kalmıştı. Genç kız bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordu. Tek bildiği, bu değişime elinden geldikince karşı koymuş olduğuydu. Oysa şimdi, içinde yepyeni bir hayata başlamanın getirdiği heyecan vardı.

Luke eve girip, "Kate?" diye seslendi. "Neredesin?"

"Buradayım!" Genç kız evin kitaplara ayrılmış odasında idi. Birkaç saattir de, raflardaki kitapları toplayıp kutulara yerleştirmekle meşguldü. Bir süredir her akşam, evdeki eşyalarını yavaş yavaş toplamakla uğraşıyordu.

Kate yerleştirdiği kutudan doğrulup saçlarını geriye attı. Üzerinde eski bir kot pantolonla gömlek vardı, üstelik her yeri de toz içindeydi. řu anda gerçekten çok kötü göründüğünden emindi.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Hiç, kitapları topluyordum."

"Sana söylemiştim Kate, burada yaşamaya devam etmeni istiyorum. En azından, bu okul yılı bitene kadar."

"Sana minnettarım Luke, ama bu ev artık sana ait. Ya da, bir süre sonra öyle olacak. Burada daha fazla kalmam için bir neden yok."

Luke sabırsızlık dolu bir ses tonuyla, "Bence var," dedi. "Sen buraya aitsin. Burada yaşamamı istiyorum. Bu yeterli bir neden değil mi?"

Kate kendini zorlayarak gülümsedi. "Luke, burada kalmamın hiçbir nedeni olamaz. Senin bir kâhyaya ya da ahçıya ihtiyacın yok. Bildiğim kadarıyla, bütün işlerini kendin yaparsın. Ayrıca burada kalmaya devam etmemin kasabadaki dedikoduları nasıl alevlendireceğini ikimiz de biliyoruz. Hem, ben kendi kendime bakabilirim. Artık olgun bir kadını Luke, birilerinin benimle ilgilenmesine ihtiyacım kalmadı."

Luke'un aslında genç kıyla tartışmak istediği her halinden belliydi. Ama yeniden konuşmaya başladığında bambaşka bir konuya girecekti.

"Sana řu bahisten söz etmem gerekiyor Kate." Genç kız onun sesindeki öfkeden, bu konuya ne kadar sinirlendiğini anlayabiliyordu.

"şey, tabii. Doğrusu bu konuyu nasıl hallettiğini ben de merak ediyorum. Kahve içmek ister miydin?"

"Lütfen."

Kate mutfağa geçip iki seramik fincana kahve dolurdu. Sonra da birlikte oturma odasına geçtiler. Genç kız kanepeye oturup ayaklarını altına aldı. řu anda kendisini son derece huzurlu hissediyordu. Son birkaç haftadır Luke'a duyduğu kızgınlık, yerini aralarındaki eski

rahatlığa bırakmıştı sanki. Yıllar boyunca pek çok kez böyle birlikte oturup konuşmuşlar, dertleşmişlerdi.

Kate içindeki yeni duyguları genç adama anlatmaya karar vererek, "Dün akşam Clay'le Roric'ye yemeğe gittim," dedi.

"Biliyorum, duydum. Dinle, sana řu Fred Garner işini unutabileceğini söylemek istiyorum. O konuyu hallettim."

Kate bakışlarını önüne eğmişti. "Teşekkür ederim. Bak, benim de sana anlatmak istediğim şeyler var. Dün akşam Elk Run'da, beklemediğim kadar iyi vakit geçirdim."

"Sana Gardner işinin tamamen kapanmış olduğuna dair garanti veriyorum."

Oysa genç kız artık o bahisten söz etmek istemiyordu. Bu konu oldukça utanç verici bir şeydi onun için, ama artık tamamen kapandığına göre üzerinde konuşulmasına da gerek yoktu. řu anda konuşmaları gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Clay ve Roric'yle geçirdiği akşamdan sonra genç kız pek çok şeyi yeniden düşünmüştü. Haftalardır Luke'a büyük bir kızgınlık duyuyordu, ama önceki akşam-dansonra ona aslında minnet duyması gerektiğini anlamıştı. Luke genç kıza, hayatının en zor anlarını geçirmesinde yardımcı olmuştu.

Yeniden denemeye karar vererek, "Bütün gün boyunca o yemeği düşünerek korkmuştum," dedi. "Roric'yle evli olduğunu bile bile Clay'le nasıl aynı masada yemek yiyebileceğimi bilemiyordum. Ama bunu başardım. Ah, Luke, görsen ikisi birlikte öyle mutlular ki. Bu kadar mutlu olacaklarını başından beri biliyordum zaten. Onların mutluluklarının bana acı vereceğini sanıyordum. Ama dün akşam inanılmaz bir şey oldu. O yemek sırasında çok önemli bir şey öğrendim."

Luke ilgisiz bir tavırla genç kızın sözünü kesmişti. "İyi."

Kate bir an duraksadı. Genç adamla kitaplıkta karşılaştığından beri, bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Endişeyle, "Luke, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece, Clay ve Rorie hakkında konuşmak istemiyorum."

"Şey, nasıl istersen." Genç kız bir süre düşündükten sonra, içindeki duyguları ne olursa olsun Luke'a anlatması gerektiğine karar vererek yeniden konuşmaya başladı. Ama bu kez başka bir yol izleyecekti. "Biliyor musun, bugün Eric Wilson'dan bir mektup aldım. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Luke'un dudaklarında garip bir gülümseme belirmişti. "Nasıl unutabilirim ki? Ne yazıyor?"

"Kasabadan ayrılıp eski yaşadığı yere dönmüş ve karısıyla konuşmuş. Görünüşe bakılırsa, Lonni de boşanmalarından bu yana kendisini çok kötü hissediyormuş. Sanırım yeniden birlikte olacaklar."

"İşte bu iyi bir haber."

"Sana selam söylememi ve teşekkürlerini iletmemi yazmış. Ama sana neden teşekkür ettiğini anlayamıyorum." Kate merakla genç adama bakıyordu.

"Onunla bu konuyu tartışmıştık."

"Ama... Nasıl?"

"Eric'e seninle vakit kaybettiğini, çünkü senin bana aşık olduğunu söyledim."

Kate içindeki o eski öfkenin bir anda tüm gücüyle uyandığını hissediyordu. "Luke, böyle bir şey yapmış olamazsın! Lütfen, bana şaka yaptığını söyle!"

Genç adam dalgın bir tavırla gülümsemişti. Gözlerinde son derece donuk bir bakış vardı.

Kate daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Genç adamın bu endişeli halinin nedenini mutlaka öğrenmeliydi. "Luke, canını sıkın şey nedir?"

"Canımın sıkıldığını da nereden çıkardın?"

"Bu akşam garip bir halin var." Kate susup düşünmeye başladı. Luke'un kendisine neden bu denli uzak ve

ilgisiz davrandığını bir türlü anlayamıyordu.

Genç kız düşüncelerini toparlamaya çalışarak kahvesinden bir yudum aldı. Luke'un kendisinden mümkün olduğunca uzakta oturduğunu fark etmişti. Üstelik son derece endişeli ve soğuk görünüyordu. O her zamanki neşesinden en ufak bir iz bile yoktu üzerinde.

Genç adam gergin bir sessizlikten sonra, "Önümüzdeki hafta birkaç gün burada olmayacağım," dedi. "New Mexico'ya gidip çiftlik için bazı yeni aletler almayı düşünüyorum."

"Evin satışı ne zaman tamamlanacak."

Luke bir an yanıt vermeden duraksayıp genç kızı süzdü. "Babanla ben, gerekli kâğıtları düğünden bir gün önce imzaladık."

Kate tüm vücudunun buz gibi kesildiğini hissediyordu. Böyle bir şeyi hiç beklememişti. Titrek bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? Babam neden söylemedi? Tanrım, şu anda burada olmamam gerekiyordu demek. Burası artık senin evin. Tüm işlemleri tamamlamışsınız..."

Genç adam elindeki fincanı yere bırakıp gözlerini ovuşturdu. "Kate, burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Eğer başka bir yere taşınmak istersen taşınır-sın, ama acele etmene hiç gerek yok."

Kate ellerini büyük bir dehşetle yüzüne götürmüştü. "Yeni.... Yeni bir yer bulur bulmaz çiftlikten hemen taşınacağım."

"Kate, Tanrı aşkına, neden bu kadar inatçısın?"

Genç kız umutsuz bir tavırla önüne baktı. Başına gelenleri anlamakta güçlük çekiyordu artık. Doğup büyüdüğü bu çiftlik artık ailesine ait değildi. Luke'un tüm iyi niyetine rağmen, Circle L'de daha fazla kalamazdı. Üstelik, gidebileceği bir yer de yoktu.

Bölüm Sekiz

Arkadaşı Linda Hutton sınıfa daldığında, Kate matematik sınavının sonuçlarına bakmayı yeni bitirmişti. Linda'nın sınıfı o gün şehir turuna çıkmış, bu yüzden iki arkadaş öğle yemeğinde birbirlerini görememişlerdi.

Kate gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Gezi nasıl geçti?"

Linda kendisine bir sandalye çekip yığılırcasına oturmuştu. "Hiç sorma. Daha öğlen olmadan, tüm üçüncü sınıfları bir odaya kilitleyip anahtarını da denize atmayı düşünmeye başlamıştım."

"Şey, onlar yokken okul bayağı sessizdi."

Linda yavaşça içini çekmişti. "Dinle, buraya ne kadar huzurlu bir gün geçirdiğini öğrenmeye gelmedim. Eğer şu anda, midemde beş tane aspirinle sıcakık yatağında değilsem, bunun tek bir nedeni var: Sana, dün Fred Garner'ın dükkânına gittiğimi söylemek istemem."

"Öyle mi?"

"Evet. Olanları öğrenmek hiç hoşuna gitmeyecek Kate. Mr. Garner bana, sizin evliliğiniz konusundaki bahise para yatırıp yatırmayacağımı sordu."

Kate olduğu yerde donakalmıştı. "Ama bu olamaz!"

"Çok üzgünüm, ama oldu."

"Luke bana bu sorunu hallettiğini söylemişti! Nasıl olur?"

Linda içini çekerek, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ama Luke, Fred Garner'la konuştuğunu söylemişti!"

"Konuşmuş zaten. Garner bunu da anlattı. Söylediğine göre, Luke kızgın bir boğa gibiymiş. Bahse devam ederse dükkânı yakıp yıkacağını bile söylemiş! Ama yaşlı Garner bana bundan söz ederken yüzünde son derece keyifli bir gülümseme vardı."

Genç kız dehşetle başını önüne eğdi. Duyduklarına

inanamıyordu bir türlü.

"Mr. Garner'ın söylediğine göre, bir erkek evlenme fikrine ne kadar çok karşı çıkarsa o kadar çabuk evlenirmiş. Üstelik bu bahis işi de çok yayılmış. Komşu kasabalardan bile para yatıranlar oluyormuş."

Kate ellerini yüzüne götürdü. "Tanrım, ben ne yapacağım şimdi?"

"Bilmiyorum Kate. Ama dinle, Garner en azından o bahis tahtasını ortadan kaldırmış. Aslında bunun nedeni de, bahisçilerin adlarının o tahtaya sığmayacak kadar çoğalmış olması tabii."

"Bu kasabanın heyecana ne kadar ihtiyacı olduğu belli! Eğer Nightingale halkı böylesine saçma sapan bir konuya para yatırarak zaman yitiriyorsa, hiç de eğlenceli bir hayatları yok demektir!"

Linda yavaşça boğazını temizleyip suçlu bir tavırla gözlerini önüne dikmişti.

Genç kız bir an duraksayıp arkadaşına baktı. Üzerinde neden böyle suçlu bir tavır vardı acaba yoksa..? Ama hayır, Linda böyle bir şey yapmazdı. Yine de, yüzündeki ifade yapabileceğini gösteriyordu.

Kate sıkıntıyla, "Sen de bahse girdin, değil mi?" diye sordu.

Linda bakışlarını büyük bir korkuyla genç kızdan kaçırmıştı. "Şey, benden nasıl böyle bir şey beklersin. Ben senin arkadaşınım."

"Bana yalan söyleme Linda!"

"Şey, peki. Ben de haziran ayı için para yatırdım. Yazın ilk ayları, düğün için çok uygun bir zaman. Eminim ki sen de çok güzel bir gelin olursun."

"Aman Tanrım, inanamıyorum." Genç kız umutsuzlukla içini çekti. Herhalde kendi öz babası da, balayına çıkmadan önce bu bahse para yatırmıştı.

Linda telaşla, "Aslında para yatırmak gibi bir niyetim yoktu," diye atıldı. "Ama haziran ayı için şans çok yüksekti. Eğer haziranın ortalarında evlenirsen... örneğin

16'sında, beş dolarıma karşılık tam beş yüz dolar kazanabilirim. Üstelik on altısı cumartesiye geliyor. Bence hafta sonları düğün için en uygun zamanlar."

"Dinle Linda, bu iş tamamen yasadışı. Sizi şerife ihbar etmediğim için kendinizi şanslı hissetmelisiniz."

"Şey, doğrusunu istersen şerif de para yattırmış. Mart ayına... Söylediğine göre o martta evlenmiş. Üstelik, Luke'un seni bahar başlarında ikna edeceğinden emin. Fred'e göre ise, Luke seni ikna eder etmez, fikrini değiştirmene fırsat vermeden rahibin karşısına çıkaracakmış."

Kate arkadaşına ateş saçan gözlerle bakıyordu. "Bunları beni eğlendirmek için anlatıyorsan, pek başarılı olduğun söylenemez."

"Özür dilerim Kate. Gerçekten çok üzgünüm. O dükkâna gitmemin tek nedeni sana her şeyin bittiğini müjdeleyebilmektir, ama..."

"Ama onun yerine sen de bahse girdin."

Linda güçsüz bir sesle, "Kendimi yeterince suçlu hissediyorum zaten," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, bu konuyu unutup okul oyunuyla ilgilenmeye başlayalım artık."

"Şey, sana kendimi bağışlatacak bir yol biliyorum."

"Bu hiç de kolay olmayacak Linda."

"Belli olmaz." Linda'nın yüzünde neşeli bir gülümseme belirmişti. Çantasını karıştırıp bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu bilgiyi bir arkadaşın arkadaşından aldım, doğruluğundan pek emin değilim yani. Ama büyük bir olasılıkla doğrudur."

Genç kız arkadaşının verdiği kâğıdı alıp baktı. Kâğıtta bir telefon numarası vardı.

"Bu Mrs. Jackson'ın numarası. Biliyorsun, Spruce Sokağı'ndaki siteyi Mrs. Jackson yönetiyor. Duyduğuma göre, önümüzdeki hafta dairelerden birisi boşalacakmış. Eğer ilk başvuran sen olursan, daireyi kiralayabilirsin."

"Linda, harika bir haber bu!"

"Affedildim mi yani?"

Genç kız neşeli bir kahkaha atmıştı. "Böyle bir haber binlerce günahı bile bağışlatabilir."

Linda neşeyle gülümsemişti. "Biliyorum."

Kate, Mrs Jackson'ı bulabilmek için tam beş kez telefon etmek zorunda kaldı. Genç kızın sesini duymak yaşlı kadını oldukça şaşırtmıştı.

"Ben senin Luke Rivers'la evleneceğini sanıyordum. Zaten onunla nişanlıyken neden ayrı bir daire tutmak istediğini hiç anlayamıyorum. Bütün kasaba, ikinizin yanında evleneceğini konuşuyor."

Kate sıkıntısını belli etmemeye çalışarak, "O daireye bu aralar bakabilir miyim Mrs. Jackson," diye sordu.

"Şey, dairenin temizlenmesi için birkaç gün gerekiyor. Temizlik bittikten sonra gelip görebilirsin, ama bence zaman kaybindan başka bir şey değil bu. Günümüzün genç kadınlarını hiç anlayamıyorum zaten. Benim zamanındaki kadınlar Luke Rivers gibi bir erkeğe rastladıklarında bir an bile duraksamadan soluğu nikâh masasında alırlardı."

Kate, "Ben yine de o daireyi görmek istiyorum," diye ısrar etti.

"Hımm, sanırım cumartesi günü gelebilirsin. Evet, cumartesi iyi. Bir de, daireyi kiralamaya karar verersen depozito bırakman gerekecek."

"Çek yazsam olur mu?"

"Tabii ki olur." Yaşlı kadın bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Baksana, düğün için uygun gördüğün bir ay ya da mevsim var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Bence nisan düğün için çok iyi bir ay. Geçenlerde Ethel Martin de aynı şeyi söylüyordu. Evet, nisan çok iyi."

Kate dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak, "Eminim ki öyledir," dedi.

"Güzel. Dinle, bu dairenin boşaldığı duyulur duyulmaz bana pek çok kişinin başvuracağından eminim. Ki-

sacası, cumartesi günü burada olmazsan daireyi başka birisine vermek zorunda kalabilirim."

"Merak etmeyin Mrs. Jackson, cumartesi öğleden önce orada olacağım."

"Güzel, seni bekleyeceğim."

"İyi günler Mrs. Jackson."

"İyi günler kızım. Sakın unutma, nisan ayı..."

"Merak etmeyin." Kate telefonu kapatıp sıkıntıyla içini çekti.

O akşam Luke uğradığında genç kız oturma odasındaki kitapları toplamakla meşguldü. Yanında getirdiği kutular babasına, kendisine ve annesine ait olan kitaplarla dolmuştu bile. Genç kız bir yandan da son zamanlarda yaşadıklarını düşünüyordu. Frank'linlerle birlikte yeddi yemekten sonra, artık Clay'e âşık olmadığını anlamıştı. Aynı akşam Luke'un kendisi için ne kadar çok şey yaptığını da fark etmiş ve genç adama kötü davrandığı için suçluluk duymaya başlamıştı.

Clay'in düğününde genç adama evlenme teklif etmesi her şeyi iyice karıştırmıştı. Luke genç kıza yardımcı olmak istemiş, bu nedenle de teklifini kabul etmişti. Ama Kate'in üzerine biraz fazla düştüğü de bir gerçektir.

Kate farkına bile varmadan bir anda genç adamla evlenmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlamıştı. Clay'in düğününden bu yana Luke, genç kıza kendisini sevdiğini kabul ettirmeye çalışıyordu. Kate bu fikre günlerce karşı çıkmıştı, ama genç adamın ne kadar haklı olduğunu artık biliyordu. Luke'u çok, hem de asla tahmin edemeyeceği kadar çok seviyordu.

Luke da genç kıza sevdiğini söylemişti. Eğer bu doğruysa, genç kız ona neden bu denli karşı çıkmıştı ki? Belki de bunun nedeni genç adamın sevgisini son derece gerçekçi bir tavırla söylemesi olmuştu. İtirafında en ufak bir romantizm bile yoktu. Bu yüzden de Kate ona inanmamıştı.

Genç kız Luke'un duygularının şefkat ve acımadan

daha köklü bir şeye dayandığını bilse kendisini son derece huzurlu hissedecekti. Ama Luke sürekli onu korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Kate'in yeni bir yere taşınması kendisi için çok iyi olacaktı aslında. Genç kız duygularını daha rahat incelemeye fırsatı bulacaktı. Luke'la sürekli birlikte olduğundan uzaklaşmak, olaylara nesnel bir gözle bakabilmesini sağlayacaktı. Genç kızın yalnız başına yaşayabildiğini gören Luke da hiç kuşkusuz ona savunmasız bir çocuk değil de, olgun bir kadın gibi bakmaya başlayacaktı. Bu da ilişkilerinde yepyeni bir dönem açabilirdi.

Şu anda ise genç adam kapıya dayanmış Kate'i izliyordu. "Görüyorum ki yine toplanma işine başlamışsın."

Kate korkuyla yerinden sıçradı. "Luke, beni korkutun. Geldiğini duymamıştım!"

Luke'un yüzü, son zamanlarda olduğu gibi asıktı yine, ama genç kız bu durumun şu anki mutluluğunu bozmasına izin vermeyecekti. Kendi dairesine taşınıp yepyeni bir hayata başlayacağını düşündükçe mutluluktan uçuyordu.

Ağır bir kutuyu kapıya doğru güçlkle çekmeye başlayarak, "Sana iyi haberlerim var," dedi. "Cumartesi sabahı ev bakmaya gideceğim. Kısacası, buradan bekledimizden çok daha önce taşınabileceğim."

Luke hızla atılıp kutuyu genç kızdan almış ve kapının yanına bırakmıştı.

"Teşekkür ederim."

"Böyle ağır şeyleri kendi başına kaldırmaya kalkmalısın."

"Önemi yok. Şu anki tek sorunum bu kitaplar. Bu kadar çok kitabımız olduğunu hiç bilmiyordum doğrusu."

"Kate, bir kez olsun mantıklı düşünmeye çalış lütfen."

Genç kız neşeyle gülümsemişti. "Ben zaten mantıklı düşünüyorum. Şu anda tek yaptığım, sana kendi evinde

bir an önce rahat rahat yaşama olanağı sağlamaya çalışmak."

Luke'un yüzünde karanlık bir ifade belirmişti. "Dinle, sanırım şu Fred Garner işi beklediğimiz kadar kolay çözülmeyecek."

Genç kız yeni bir kutuyu kitaplarla doldurmaya başlamıştı bile. "Biliyorum. Linda, Garner'in bahsi hâlâ devam ettirdiğini söyledi."

Luke genç kızın yanına, yere diz çökmüştü. "Sinirlenmedin mi?"

"Sinirlenmemin ne yararı olacak ki? O bahsi sona erdirmek için elinden geleni yaptın, ama anlaşılan çabaların her şeyi daha da kızıştırmaktan başka işe yaramadı. Bence bu konuyu çözümlayebilecek tek şey zaman. Aradan altı ay geçip de hâlâ evlenmediğimizi görünce, aramızda hiçbir şey olmadığını kabullenecekler."

"Aramızda hiçbir şey yok mu?"

Genç kız içinde güçlü bir umudun yeşerdiğini hissetti. "Şey, biz arkadaşız tabii." Dudaklarında dalgın bir gülümseme belirmişti. "Şu bahis işini düşünmemeye karar verdiğimden beri, bizim üzerimize para yatırmalarını komik bulmaya başladım. Bence sen de onlara bakıp eğlenmelisin."

"Tüm bu olanlar seni eğlendiriyor mu yani?"

"En azından, Nightingale halkı eğleniyor. Kasabada ki herkes, Clay ve babam evlendiği, çiftlik de satıldığı için kendimi senin kollarına atacağımı düşünüyör."

"Bence bu hiç de fena bir fikir değil."

"Öyle mi?" Genç kız neşeli bir kahkaha atmıştı. İçindeki umut her an biraz daha büyüyordu. Belki Luke bu kez ona aşkını ilan ederdi. "Oysa geçen akşam bana verdiğin izlenim hiç de böyle değildi. Seninle Clay ve Rorie'yle birlikte geçirdiğim geceyi konuşmak istedim, ama beni dinlemedin bile. Tek yaptığın, sinirlenmekti. Şu anda olduğu gibi."

Luke arkasını dönüp pencereye yürümüştü. Öfkeli

bir sesle, "Tek istediğim, hayatında bir kez olsun mantıklı davranman."

Genç adamın davranışları Kate'in umutlarını her an biraz daha kırıyordu. İsteksiz bir sesle, "Mantıksız olduğumu hiç sanmıyorum," derken ayağa kalkıp kitaplığa yöneldi. Ama parmaklarının ucunda durduğu halde, en üst raftaki kitaplara uzanamıyordu. Bir an düşündükten sonra yanbaşındaki tabureyi çekti ve üzerine çıkıp kitaplara uzandı.

"Kate, ne yapıyorsun?"

Genç kız ona bakmak için döndüğünde, taburenin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Dengesini bulmak için korkuyla bir yerlere tutunmaya çalıştı.

Luke genç kızın hayatında hiç görmediği kadar hızlı hareket etmişti. Telaşla uzanıp Kate'i belinden tuttu ve aşağı indirdi. Genç kız korkudan bağırarak için kendini güç tutmuştu.

"Bu hayatımda gördüğüm en düşüncesizce, en aptalca..."

"Eğer bana seslenmeseydin şu anda her şey yolunda olacaktı. Sana bakmak için döndüğümde dengemi kaybettim." Genç kızın kalbi hâlâ korkuyla çarpıyordu.

"İyi misin?"

"Evet."

Luke gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifadeden, genç kıza bir şey olmasından gerçekten çok korktuğu anlaşıyordu. Gözlerini yeniden açtığında ise yüzünde öfkeli bir ifade belirecekti. "Neden o küçük taburenin üstüne çıktığını öğrenebilir miyim?"

"Üst raftaki kitaplara yetişemiyordum."

"İsteseydin o kitapları ben alırdım. Benim yardımımı istemek sana neden bu denli zor geliyor Kate?"

Genç kız yavaşça, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Luke genç kıza hâlâ bırakmamıştı. Kate onun güçlü göğsüne sığınarak biraz önceki korkusunu yatıştırmaya çalıştı. Onun kollarındayken kendisini ne kadar huzurlu

hissediyordu.

Birkaç dakika, ikisi de hiç kımıldamadan oldukları gibi kaldılar.

Uzun bir süre sonra Luke baştan çıkarıcı bir şekilde parmaklarını genç kızın yüzünde ve boynunda dolaştırmaya başladı. Kate içgüdüsel bir davranışla gözlerini kapatmıştı. Genç adamın erkeksi çekiciliğinin kendisini karşı konulmaz bir şekilde sardığını hissediyordu. Farkına bile varmadan dudaklarını aralamıştı. Genç adamın öpücüklerini bekliyordu sanki. Sonra ne yaptığının farkına vardı ve ani bir korkuyla genç adamın kollarından sıyrıldı.

Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti şimdi. Luke bir an hiçbir şey söylemeden ona baktıktan sonra üst rafa uzandı ve kitapları indirdi. Gözlerinde son derece karanlık bir bakış vardı.

Kate kendini zorlayarak neşeli görünmeye çalışıyordu. "Sanırım bugünlük bu kadar toplanma yeter."

Luke yavaşça başını sallamıştı. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı.

Kate onu izlememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Biraz önce aralarında doğan çekimden sonra genç adamdan elinden geldiğince uzak durması gerekiyordu. Yine de kendini tutamayarak onun peşinden gitti.

"Luke?"

Genç adam arkasını dönüp Kate'e baktı. Gözlerinde ki çeliksiz parlaklık, genç kıza bir adım geriletmişti.

Onun bir şey söylemediğini gören Luke buz gibi bir sesle, "Bir şey mi istemiştin?" diye sordu.

"Şey, sadece..." Genç kız ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir an ona, kendisini sevip sevmediğini sormayı düşündü. Ama bu soruyu soracak cesareti yoktu. Boğazını temizleyip, "Şey, evden ayrılmadan önce yapmamı istediğin bir şey var mı diye soracaktım," dedi. "Yardım edebilirsem sevinirim. Ne bileyim, belki oturma odasını boyamamı filan istersin."

"Hayır."

Genç kız ne diyeceğini bilemeden sustu. Luke gülerce, çiftlikten ayrılmasını istemediğini söylemişti ona. Oysa şimdi, bir an önce gitmesini bekler gibiydi.

Kate birden aklına gelen bir düşünceyle ürperdi. Belki de... Belki de Luke'la aralarındaki dostluk da bitmek üzereydi. Oysa Kate, onun dostluğu olmadan yaşamayacağını çok iyi biliyordu. Tüm bu sorunlara yol açan kendi gururuydu aslında, Luke genç kıza, kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyip durmuştu. Kate ise sürekli buna karşı çıkmıştı. Oysa şu anda, genç adama gerçekten ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

Luke kapıda bir an duraklamıştı. "Çiftlikten ayrılmamı istemiyorum."

"Luke, bırak kendi kararlarımı kendim alayım."

"Kate, senin bu mantıksızlıklarına dayanamıyorum artık. Benim tek istediğim hayatını kolaylaştırmak, ama sen bana hep karşı çıkıyorsun. Evlenirsek burada kalma-ya devam edebilirsin. Hayatındaki her şey eskisi gibi sürer. Oysa sen hayatını karıştırmak için elinden geleni yapıyorsun?"

Genç kız başını önüne eğdi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Üstelik, ikimiz arasında güçlü bir çekim var. Bunu inkâr edemezsin."

"Biliyorum."

"Söyle lütfen Kate. Sana sarılmamın ne kadar çok hoşuna gittiğini söyle. Seni okşamamın, öpmemin..."

"Ben..."

Kate kendisini bir anda genç adamın kollarının arasında buluverdi. Dudaklarında onun dudaklarını hissettiğinde, kalbi deli gibi çarpmaya başlayacaktı. Farkına bile varmadan dudaklarını araladı ve genç adamın öpücüklerine büyük bir istekle karşılık vermeye başladı. Elleri onun yüzünde, sırtında, boynunda büyük bir istekle dolaşıyordu.

Luke da kendisini güçlü bir isteğe kaptırmıştı. Genç kıızı öpen dudakları heyecandan alev alev yanıyordu. Vücudu da aynı heyecanla titremeye başlamıştı.

Luke birdenbire geri çekilip genç kıza baktı. Onun kollarından uzaklaşmak, Kate'in içine büyük bir acı doldurmuştu.. Genç adamın yakınlığını yitirmemek için her şeyini vermeye hazırdı.

Luke'un gözlerinde şefkat dolu bir gülümseme belirmişti. "Beni ne kadar çok istediğini hâlâ anlamıyor musun?"

Bölüm Dokuz

Mrs. Jacskon bir kapıyı açıp, "Burası da ikinci yatak odası," dedi. Kate dış kapıdan içeri girdiği andan beri, bu evin tam kendisine göre olduğunu düşünmekteydi.

Mrs. Jackson, "Doğrusu neden ev kiralamak istediğini hiç anlamıyorum, ama bu beni ilgilendirmez tabii," diyordu. "Söylesene, ayrı ev tutacağını öğrenince Luke ne dedi?" Yaşlı kadın imalı bir kahkaha atmıştı. "Doğrusu, bugün buraya geleceğini hiç sanmıyordum. Ev tutma işini duyunca Luke seni bir halatla bağlayıp doğru Nevada'ya kaçırır ve hemen evlenir sanıyordum. Sahi, kasım ayına kimler para yatırmıştı hiç hatırlayamıyorum."

Genç kız sakın görünmeye çalışarak, "Bugün geleceğimi kesin olarak söylemiştim," dedi.

"Biliyorum. Ama yine de gelmeyeceğini düşünüyordum işte. Seni Luke durdurmasa bile, yaklaşmakta olan şu fırtına durdurur sanmışım."

Kate endişeli bir sesle, "Gerçekten kar yağacak mı acaba?" diye sordu. Sabahtan beri hava oldukça kapalıydı, ısı da giderek düşüyordu. Genç kız normal şartlar altında bu belirsiz havada tek başına yola çıkmazdı, ama bugün kasabaya inmediği taktirde bu daireyi kaçırabileceğini düşünmüştü.

"Senin yerinde olsaydım kasabada kalıp havanın düzelmesini beklerdim. Fırtına yüzünden yolda kalabilirsin."

"Merak etmeyin, bir şey olmaz." Genç kız yola babasının kamyonetiyle çıkmıştı. Kar yağmaya başlasa bile, kamyonetle yola kolayca devam edebileceğinden emindi. Üstelik kasabayla çiftliğin arası yalnızca yirmi dakikaydı. Bu kadar kısa bir sürede yolların karla kaplanacağını hiç sanmıyordu.

Yine de acele etse fena olmazdı. "Size bir çek yaza-

yım mı Mrs. Jackson?"

"İyi olur. Evde yapılması gereken ufak tefek birkaç iş var, ama sanırım ay başında taşınabilirsin. Hatta, önümüzdeki haftadan itibaren eşyalarını getirmeye başlayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

İkisi birlikte dışarı çıktılar. Yaşlı kadın paltosuna iyice sarılıp gökyüzüne baktı. "Bence biraz acele etsen iyi olacak. Bulutların halini hiç beğenmedim. Her an kar yağmaya başlayabilir."

"Haklısınız galiba. En iyisi size şu çeki hemen yazıp yola koyulayım."

Genç kız yaklaşık beş dakika sonra kamyonetteydi. Bu arada hava da iyice kararmıştı. Gerçekten korkunç bir fırtına geliyordu galiba. Kate üşüdüğünü hissederek üzerindeki anorağın fermuarını sıkıca çekti ve içi kürk kaplı eldivenlerini giydi.

Birkaç saniye sonra yola çıkmıştı. Radyo, sürekli müzik çalan bir istasyondaydı. Genç kız kamyonetin içini dolduran müzik sesinin kendisini rahatlattığını hissetti.

Fırtına başladığında, çiftliğe on kilometre kadar bir yolu kalmıştı. Tipi büyük bir hızla devam ediyor ve yolları hızla kaplıyordu. Henüz öğlen bile olmamasına rağmen gökyüzü gece gibi kararmış, genç kız önünü görebilmek için farlarını yakmak zorunda kalmıştı.

Radyoda, Eric'le birlikte gittiği o restoranda dinlediği aşk şarkısı çalıyordu. Luke'un genç kızı omzuna vurup dışarı çıkardığı restoran... Bu anının kendisini rahatsız ettiğini hisseden Kate dikkatini yoldan alıp radyoyu kapatmaya kalkıştı.

Bu yüzden de, fırtınanın yola yuvarladığı büyük bir kayayı göremeyecekti. Genç kız, sert bir şeye çarptığını hissederek sarsıldı. İçgüdüsel olarak direksiyonu kırdı ve arabayı yol kenarına sürükledi.

Bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca, nefes alma-

ya bile cesaret edemeden olduğu yerde kaldı. Birkaç saniye önce yaşadığı korkuyla hâlâ çılgın gibi çarpıyordu kalbi.

En sonunda kendini toplayarak derin bir nefes aldı. Kazayı bu kadar kolay atlattığı için şükretmeliydi aslında. Başına çok kötü şeyler gelebilir, hatta ölebilirdi. Kendisini son derece şanslı hissederek kamyoneti yeniden çalıştırdı.

Ama bir iki gürültüden sonra motor susmuştu. Genç kız tüm gücüyle birkaç kez daha kontağı çevirdi, ama çabalarının hiçbir yararı yoktu.

Kate korkunç bir paniğe kapılarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Bu arada kar, korkunç bir hızla yağıp yolları örtmeye devam ediyordu.

Tüm gücünü toplayıp kapıyı açtı ve aşağıya indi. Bir yandan da kendi kendine, "Sakin paniğe kapılma," di-yordu. "Sakin ol."

Kate araba motorları hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmezdi, ama yine de şansını denemeliydi. Belki de arızayı bulur ve kolayca tamir ederdi.

Uzun bir süre motoru inceledikten sonra, bu işin hiç de kolay olmadığını anladı. Umutsuzca birkaç yere dokundu, ama sürücü koltuğuna oturduğunda kamyonetin hâlâ çalışmadığını görecekti.

"Allah kahretsin!"

Genç kız öfkeyle direksiyonu yumrukladı. Artık kamyonette oturup yoldan birisinin geçmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Kamyoneti bırakıp çiftliğe kadar yüremek gibi bir şeyi ise akıldan bile geçirmiyordu. Bu fırtınada yolunu kaybedip donacağından emindi çünkü.

Kate yavaşça içini çekti. Olanları öğrenince Luke'un kendisine ne kadar kızacağını ve uzun uzun söyleneceğini şimdiden tahmin edebiliyordu. Şu anda tek umudu, babasının bundan hiç haberi olmamasıydı. Aksi takdirde bir de yaşlı adamdan azar işitecekti.

Yarım saat sonra, yoldan hâlâ kimse geçmemişti. Genç kız son bir umutla motoru yeniden çalıştırmayı denedi, ama yine hiçbir şey olmamıştı. Zaten tipi hızını iyice artırmıştı artık, kamyoneti çalıştırmayı başarsa bile bu şartlar altında ilerlemesi olanaksızdı.

Kate tüm vücudunun buz kestiğini hissediyordu. Kollarını elleriyle ovuşturarak ısınmaya çalıştı. Hayatında hiç bu kadar çok üşümemişti.

Soğuğu unutmaya çalışarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Paniğe kapılmamalı ve sakın sakın kamyonetin içinde oturmaya devam etmeliydi. Tek yapacağı, fırtına geçene kadar biraz dayanmaktı.

Genç kız farkına bile varmadan uyuyakalmıştı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre sonra, vücudunu sarısan güçlü kollarla uyandı.

Luke'un sesi korkunç bir öfkeyle doluydu. "Delirdin mi sen?"

"Luke!" Kate genç adama büyük bir mutlulukla baktı. Onun buraya nasıl geldiğini bile düşünememişti şaşkınlıktan. Kendisini güzel bir rüyada gibi hissediyordu.

Vücudu hareket etme yeteneğini yitirmişti sanki. Yine de, kendini zorlayarak genç adama sarılmayı başardı. "Luke, beni nasıl buldun?"

"Tanrım, seni öyle merak ettim ki. Başına bir şey geldiğinden emindim."

Genç kız mutlu bir tavırla gülümsedi. Beyni hâlâ yorgun bir sis altındaydı sanki. Yine de, Luke'un kendisi için ne kadar endişelenmiş olduğunu anlayabiliyordu.

Genç adama sıkıca sarılıp onun sıcak kokusunu içine çekti. Biraz geriye çekilip dışarıya baktığında, havanın ne kadar karamış olduğunu görerek şaşıracaktı. Fırtına hızını biraz kesmişti, ama kar hâlâ tüm hızıyla yağıyordu.

"Böyle aptalca bir şey yapabileceğine inanamıyorum." Genç adamın sesi öfke ve endişe karışımı bir duyguyla doluydu. "Burada donup ölebileceğini fark etme-

din mi? Madem kendini düşünmedin, babanın ne kadar üzüleceği de mi aklına gelmedi? Sana bir şey olsaydı, Devin kendini ömrünün sonuna kadar asla bağışlamazdı."

Kate yavaşça içini çekti. Ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Vücudu zaten yarı yarıya donmuştu, ama genç adam bunun farkında değildi galiba.

"Allahtan kamyonetten ayrılıp çiftliğe kadar yürümeye kalkışmak gibi bir aptallık yapmamışsın. Tanrım, öyle bir şey yapsaydın başına neler gelebilirdi, düşünmek bile istemiyorum."

Genç kız vücudunu saran korkunç yorgunluğa rağmen, "O kadar da aptal değilim," diye atıldı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim Luke."

Luke genç kıza sıkıca sarılmıştı. Bir yandan da, onu sağ salim bulduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi, titreyen ellerle genç kızın saçlarını okşuyordu. Sonra kendini biraz geri çekip genç kızın yüzüne düşün saçları geriye itti. "İyi misin?"

Kate başını sallayıp bir şeyler söylemeye çalıştı, ama dişleri soğuktan birbirine vurmaya başlamıştı. Onun ne kadar üşüdüğünü gören genç adam üzerindeki paltoyu çıkarıp omuzlarına örttü.

"Neler olduğunu anlat bana."

"Sanırım yol üzerindeki bir kayayı görmedim ve çarptım. Tipi başlamıştı zaten... radyoda o şarkı vardı... istasyonu değiştirmeye çalışıyordum, kamyonet birden yoldan çıktı. Sonrasını pek iyi hatırlamıyorum. Tek bildiğim, motorun bir daha çalışmadığı."

"Seni hemen eve götürmeliyim." Luke genç kıza kucaklayıp kendi kamyonuna götürdü. Üzerine kalın bir battaniye örttüktan sonra da buz kesilen parmaklarını kendi elleriyle ovuşturarak ısıtmaya çalıştı.

Kate kendisini son derece yorgun ve güçsüz hissediyordu. Titrek bir sesle, "Babamın kamyoneti ne olacak?" diye sordu.

"Bunu sonra düşünürüz. Fırtına dindikten sonra kamyonu alması için birisini gönderirim."

Battaniye genç kızı yavaş yavaş ısıtmaya başlamıştı. Rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Luke yol boyunca hiç konuşmamıştı. Bu da çok do-ğaldı, hava şartları çok kötüydü çünkü. Genç adamın tüm dikkatini yola vermesi gerekiyordu. Kate ise onun yanında, hiçbir şey söylemeden oturuyordu.

Kamyonu gören çiftlik çalışanlarının hepsi koşarak onlara doğru gelmişti. Kate tüm güçsüzlüğüne rağmen onlara gülümseyerek teşekkür etmeye ve onları endişelendirdiği için özür dilemeye çalışıyordu.

Luke genç kızı ilk bulduğunda da son derece öfke-liydi gerçi, ama şu andaki öfkesi daha da büyüktü. Genç kızı eve sokar sokmaz sert bir sesle emirler yağdırmaya başladı.

"Hemen bir banyo yapacaksın. Ama su sıcak değil, ılık olacak. Unutma, ılık."

Bill Schmidt de onlarla birlikte eve girmişti. Genç kıza bakan yüzünde büyük bir endişe vardı. Kate ise hiç-bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğu için lavaboya dayanmıştı. Onun halini gören Luke telaşla küveti dol-durmaya ve suyun ısınısını ayarlamaya başladı.

Bill tedirgin bir tavırla olduğu yerde sallanıyordu. "Tipi tamamen durdu. Küçük hanımın arkadaşlarından birini çağırırsam mı acaba? Mesela Mrs. Franklin'i?" Lu-ke'un olumlu anlamda başını salladığını görür görmez de telaşla fırlayıp telefon etmeye gitti.

Bu arada genç adam küveti doldurmuştu. Olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallayarak, "Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?" diye sordu. "Böyle bir havada nasıl yola çıkarsın? Seni ararken ne kadar çok korktuğu-mu biliyor musun?"

Genç kız konuşabilmek için geriye kalan tüm enerji-sini topladı. "Beni nasıl buldun?"

"Bana cumartesi günü ev bakmaya kasabaya inee-ğini söylemiştin. Fırtına başladıktan sonra hâlâ eve dön-mediyini görünce tüm arkadaşlarını aradım ve Spruce Sokağı'ndaki evlere bakmaya gittiğini öğrendim. Mrs. Jackson bana seni uyardığını, ama senin yine de yola çıkmakta ısrar ettiğini söyledi. Üstelik, yola çıkışından bu yana birkaç saat geçmişti. Bir de, nisan ayını çok sevdiğini söyledi. Ne demekse...?"

"Seni endişelendirdiğim için çok üzgünüm Luke."

Luke genç kıza büyük bir şefkatle sarıldı. Son birkaç saattir ne kadar büyük bir korku yaşamış olduğu ve hâlâ tam olarak kendine gelemediği yüzündeki ifadeden bel-liydi.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadılar. Genç adam yavaş yavaş Kate'in saçlarını okşuyor, sanki onun iyi olduğuna inanmaya çalışıyordu.

Genç kızın kalbi ise çılgın gibi atıyordu. Luke'un gözlerindeki ifade onu çok etkilemişti. Bu gözler, öfke ve korkunun yanısıra, bambaşka bir duyguyla daha par-lıyordu sanki.

Kate onu sevdiğini söylemeyi düşündü bir an, ama dudaklarını oynatmayı başaramamıştı. Aşkın çok garip ve belirsiz bir duygu olduğunu öğrenmişti genç kız. Aşk aynı zamanda acı vericiydi. Sevgi dolu bir ifadeyle gül-lümsemeye çalıştı, ama dudaklarını hâlâ oynatamıyordu.

En sonunda tam konuşacak gücü bulduğunda, içeri-ye büyük bir telaşla Bill girecekti. "Rorie Franklin en kı-sa zamanda buraya gelecek."

Luke gözlerini genç kızdan bir saniye bile ayırma-dan, "Teşekkürler Bill," dedi.

"Şey, artık bana ihtiyacınız yoksa..."

"Tabii, gidebilirsin. Tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil. İyi olduğuna sevindim Kate." Bill ba-şıyla selam verip evden ayrıldı.

Luke'un dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmişti. "Sanırım birisinin, soyunmana yardım etmesi

gerekiyor. Ama bunu ben yapmasam iyi olacak."

"Merak etme Luke, ben iyiyim. Kendim soyunabili-
rim."

Genç adam Kate'e son bir kez daha endişeyle baktıktan sonra banyodan çıktı.

Genç kız kendisini hiç de iyi hissetmiyordu aslında. Güçlkle soyunup ılık suya girdiğinde, vücudunun ne kadar buz kesmiş olduğunu anlayacaktı. Birkaç saniye sonra ise suya alıştı ve rahatlamaya başladı. Yavaşça içini çekip gözlerini kapattı.

Kapının öteki tarafında genç adamın sesi yükselmişti. "Kate, iyi misin?"

"İyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, sağol."

Kate birdenbire, ani bir düşünceyle irkildi. Genç adam onu ararken fırtınada kaybolabilir ve ölebilirdi! Kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemişti.

Luke genç kızın hıçkırıklarını duymuştu. Endişe dolu bir tonla, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Ağlıyor musun Kate?"

"Beni... Beni ararken ölebilirdin."

"Ama gördüğün gibi hiçbir şey olmadı."

Kate boğuk bir sesle, "İyi ki olmadı Luke," diye seslendi. "Başına bir şey gelmesine dayanamazdım."

Genç adam yumuşak bir kahkaha atmıştı. "Hımm, bu oldukça cesaret verici bir şey."

Genç kız yarım saat kadar sonra, üzerinde kalın pijamaları ve sabahlığıyla banyodan çıktı. Hâlâ çok solgun ve güçsüz görüldüğünü tahmin ediyordu, ama bir saat öncesine göre çok daha iyi durumdaydı.

Luke mutfakta, ağzına kadar dolu bir kadehten viski içiyordu. Onu içki içerken çok az görmüş olan Kate şaşırdı.

Genç adam öfke dolu bir sesle, "Kendimi suçluyo-

rum," dedi. "Fırtına kopacağını biliyordum, ama seni uyarmadım."

"Ama uyarman hiçbir işe yaramazdı ki. Sen ne dersin de, kasabaya yine giderdim. O apartmanı kiralayabilmek için öğleden önce Mrs. Jackson'ı görmem gerekiyordu. Beni durdurmanın olanağı yoktu Luke, bunu sen de biliyorsun."

Genç adam şiddetle başını sallamıştı. "Anlayamadığım bir tek şey var. Buradan ayrılmak, hayatını tehlikeye atacak kadar önemli mi senin için?"

"Mrs. Jackson öğlene kadar gelmezsem daireyi bir başkasına kiralayabileceğini söylemişti."

"Telefon edip hava şartları yüzünden gelemeyeceğini söyleseydin, eminim ki anlayışlı davranırdı. Kendini bu kadar tehlikeye atmanı gerektirecek bir şey yoktu." Luke içini çekerek ayağa kalktı ve genç kıza kahveyle viski karışımı bir içki doldurup verdi.

Kate sabırla, "Mutlaka gitmem lazımdı," diye ısrar ediyordu. "Lütfen bana kızma Luke." Genç kız yavaşça uzanıp Luke'un elini tuttu. Şu anda onun dokunuşlarına öylesine ihtiyacı vardı ki.

Luke genç kızın ellerini sıkıca kavradı. "Kate, bugün olanlar seni, benimle evlenmek zorunda olduğuna ikna etmeli. Bana ihtiyacın olduğunu göremiyor musun Prenses? Sana bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Genç kız gözyaşlarını güçlükle zapt ediyordu. "Ah, Luke..."

"Ben sana bakmak istiyorum Kate. Bugün olanlar ve Eric Wilson'la yaşadığın o fiyasko sana ders olmadı mı hâlâ?"

Kate'in gözlerinde şaşkın bir bakış belirmişti. "Bu kasabada benim yaşımda, evli ve çocuklu kadınlar var."

Luke'un gözlerinde şaşkın bir bakış belirmişti. "Çocuk mu istiyorsun yoksa? Güzel, ben de istiyorum."

Genç kız bitkin bir tavırla, "Söylemek istediğim bu değildi," diye mırıldandı. "O kadınlar bir koruyucuyla

birlikte yaşamıyorlar."

"Tabii ki koruyucuyla yaşamıyorlar. Kocaları var."

Kate büyük bir acıyla gözlerini yumdu. "Anlamıyorum musun Luke? Ben kendime bakabilecek yaşıyım. Beni koruyacak birisine ihtiyacım yok."

"Biz senin yaşını tartışmıyorduk."

"Sen beni sevmiyorsun Luke! Sadece benim için üzülüyorsun, o kadar. Clay, Rorie'yle, babam da Dorothea'yle evlendiği için yalnız kaldığımı düşünüyorsun. Ama bu doğru değil. Ben yalnız değilim. Pek çok arkadaşım ve iyi bir hayatım var. Evlenmek zorunda değilim."

Luke ayağa kalkıp mutfak tezgâhına dayandı. Aralarında gergin bir sessizlik vardı şimdi. Genç kıza saatler kadar uzun gelen bir sürenin sonunda Luke soğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Sanırım bu konuda sandığımdan da ciddisin. Benden uzaklaşabilmek için hayatını tehlikeye atmayı bile göze alabiliyorsun."

"Ama kasabaya giderken, tehlikede olduğumu bilmiyordum ki."

"Öyleyse buradan hemen ayrıl Kate. Seni seviyorum ve evlenmek istiyorum, ama yoluna daha fazla çıkmaya çağım. Özgürlüğün senin için bu kadar önemliyse, dileğin gibi özgür olabilirsin."

"Luke, lütfen... Sen beni sevmiyorsun. Bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi sevmiyorsun beni."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Hiçbir şey!"

"Sürekli, beni korumak istediğini söylediğini biliyorum."

"Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Evet. Bir kadının çok daha fazlasına gereksinimi vardır."

"Sana sadece hayatımı ve sevgimi önerebilirim Kate."

"Ama bu haksızlık! Sanki seninle evlenmezsem, hayatımın geri kalanını yalnız başıma geçirmek zorunda

kalacaktım gibi konuşuyorsun!"

Luke yavaşça genç kıza döndü. Gözlerinde kapkaranlık bir bakış vardı. "Güzel. Seçimini yaptın. Seninle daha fazla tartışmaya hiç niyetim yok. Aramızdaki her şey bitti artık Kate. Bu evlilik konusu bir daha hiç açılmayacak."

Genç kız bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Mantıklı düşünme yeteneğini tamamen kaybetmişti sanki. Zaten Luke'un da kendisini dinleyecek halde olduğunu hiç sanmıyordu. Genç adam kısa bir duraksamadan sonra, bir kez olsun dönüp arkasına bakmadan evden çıkmıştı.

Kate oturduğu yerde büzülüp kalmıştı. Aklını toplamaya ve genç adamın söylediklerini düşünmeye çalışıyordu. Ama gözleri de en az kalbi kadar yorgundu. Başını koltuğun arkasına dayadı ve birkaç saniye içinde derin bir uykuya daldı.

Kate'i uyandıran, mutfaktan gelen sesler olacaktı. Genç kız gözlerini açacak gücü bile bulamıyordu kendinde. İçinden, mutfaktaki kişinin Luke olmasını diledi.

En sonunda kendini toplayıp gözlerini açtı ve saate baktı. En az iki saattir uyuyor olmalıydı. Genç adamla yaptıkları tartışmayı hatırlayarak içini çekti. Onu hiç bu denli kızgın görmemişti.

Ama mutfaktaki Luke değildi zaten. Rorie, gözlerinde sevgi ve endişe dolu bir bakışla oturma odasına girmişti.

"Merhaba. Umarım içeri girmem seni rahatsız etmemiştir. Kapıyı Luke açtı bana."

"Evime istediğin zaman gelebilirsin Rorie, bunu sen de biliyorsun."

"Bill Schmidt arayıp, senin fırtınada kaybolduğunu söyleyince çok şaşırdım. Clay hemen buraya getirdi beni. Ama doğrusu, senden çok Luke kötü durumda galiba."

Genç adamın adını duymak bile Kate'i son derece etkiliyordu. Yaşaran gözlerini önüne eğdi. Başı korkunç derecede ağrımaya başlamıştı. Alnını ovuşturarak Luke'u aklından atmaya çalıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Merak etme, iyiyim. Yalnızca biraz başım ağrıyor."

"Yüzünün haline bakılırsa, korkunç bir baş ağrısı olmalı. Seni hiç bu kadar solgun görmemişim."

Kate'in elleri, üzerindeki battaniyeyi sıkıca kavramıştı. "Luke o fırtınada kasabaya indiğim için bana çok kızdı. Aramızdaki her şeyin bittiğini söyledi." Genç kız kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başlamıştı. "Buradan bir an önce gümemi istediğini ve beni bir daha rahatsız etmeyeceğini söyledi."

Rorie endişeyle, "Anlıyorum," diye fısıldamıştı.

"Artık onu tanıyamıyorum Rorie. Bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Birlikte çok eğlenirdik. Ama son zamanlarda doğru düzgün konuşmayı bile başaramıyoruz. Denedim Rorie, gerçekten denedim. Ama Luke her şeyi o kadar güçleştiriyor ki."

"Bazı erkekler işleri güçleştirmeyi severler neden-se."

"Ona, sen ve Clay'le birlikte yemek yediğim geceyi anlatmaya çalıştım." Genç kız ne söylediğini fark ederek birdenbire sustu.

"Ne oldu o gece?" Rorie'nin gözleri derin bir endişeyle doluydu.

"O geceden çok korkuyordum. Clay'le karşılaşmaya dayanamam sanıyordum. Özür dilerim Rorie, seni üzmemek istemem, ama Clay'i çok uzun süre sevdim ben. Onu unutmak, sandığımdan çok daha güç oldu. Birlikte yemek yediğimiz o akşama kadar." Genç kız soluk bile almadan konuşuyordu şimdi. "Seni Clay'le birlikte görünce acı çekeceğimi sanıyordum, ama kendimi çok rahat hissettim. Birlikte o kadar mutluydunuz ki. O an Clay'i, asla senin sevdiğin gibi sevmemiş olduğumu fark

ettim. Benimki sadece bir gençlik aşkıymış. Clay gençliğimin, çocukluğumun bir parçasıydı. Duygularımın nasıl değiştiğini fark ettiğimde, o kadar mutlu oldum ki!"

Rorie utangaç bir tavırla gülümsemişti. "Buna ben de sevindim Kate."

"Luke'a tüm bunları anlatmak istiyordum, ama bana konuşma şansı vermedi. Şimdi ise her şey o kadar kötü durumda ki. Sanırım bir daha birbirimizle asla konuşmayacağız."

"Tabii ki konuşacaksınız."

"Ama bana çok kızmıştı."

"Bunun tek nedeni, senin için çok endişelenmiş olması."

Genç kız umutsuz bir tavırla, "Onunla konuşamam," diye mırıldandı. "En azından şimdilik. Belki de, çok uzun bir süre..."

"Merak etme, her şey beklediğinden çok daha çabuk yoluna girecek. Bunca yıllık arkadaşlığınızı ne sen yıkabilirsin, ne de Luke. Eminim ki birkaç gün içinde gelip senden özür dileyecektir. Bekle ve gör. Haklı olduğumu anlayacaksın."

Kate şiddetle başını salladı. "Hayır, gelmeyecek."

"Gelecek Kate."

"Her şey çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"İnan ki hiçbir şeyin kolay olmadığını gayet iyi biliyorum. Clay'le aramızda geçenleri, yaşadığımız o acıları düşündükçe seni çok iyi anlıyorum Kate."

Genç kız, Clay'in San Francisco'dan dönüşünü izleyen o korkunç günleri çok iyi hatırlıyordu. Genç adamın ne kadar mutsuz olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Ne o ne de Rorie, San Francisco'da yaşananlardan genç kıza hiç söz etmemişlerdi. Kate'in tek bildiği, genç adamın oradan Rorie'siz döndüğüydü.

Genç kız içini çekip, "Belki birbirimizden bir süre uzak durmamız iyi olur," diye mırıldandı. "Luke'la birbirimize bu denli yakın olmazsak, aramızdaki sorunlar da

çözümlenebilir. Birbirimiz için hissettiğimiz şeyleri gerçekten anlayabilmek için başka şansımız yok."

"Kasabaya ne zaman taşınıyorsun?"

Kate duvardaki takvime bakarak, "Pazartesi günü," dedi.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Clay, Skip ve ben sana seve seve yardım ederiz."

Genç kız arkadaşına minnetle gülümsedi. "Bu çok iyi olurdu Rorie."

Kate haftanın geri kalan kısmını büyük bir koşuşturmaca halinde yaşadı. Tüm bu süre içinde Luke'u bir kez olsun bile görmemişti. Genç adam hâlâ Kate'den uzak durmaya çalışıyor olmalıydı. Rorie'nin söyledikleri boşa çıkmıştı işte. Genç adam o gün söylediği her kelimele ciddiye.

Pazartesi sabahı okula gitmeden önce, Luke'u görüp konuşmaya karar verdi. Bugün yeni evine taşınıyordu. Genç adama veda etmeden çiftlikten ayrılamazdı.

Tüm aramalarına rağmen Luke'u bulamadı. En sonunda, Bill Schmidt'i bulabilmişti.

"Günaydın Bill."

Bill neşceyle gülümseyip, "Günaydın Kate," dedi. "Seni çok iyi gördüm. O kazadan hiçbir şey olmadan kurtulmana çok seviniyorum."

"Sağol Bill. Gerçekten kendimi çok iyi hissediyorum. Baksana, Luke'u gördün mü?"

Bill rahat bir tavırla ellerini cebine soktu. "Hayır, burada değil. Bildiğini sanıyordum, Luke dün New Mexico'ya gitti. Çiftlik için almak istediği bazı şeyler varmış. Perşembeye kadar dönmeyecek."

Bölüm On

Kate, Luke'un kamyonunu Spruce Sokağı'na dönerken gördüğünde, eşyalarını taşıırken kullandığı son karton kutuyu da apartmanın arkasındaki çöp kutusuna götürmekteydi. Genç adam köşede aniden frene basıp durdu ve kamyonun inip gözlerinde korkunç bir ifadeyle karşısındaki apartmana bakmaya başladı.

Kate tam ona seslenecekken, genç adamın öfkeyle kamyonun kapısına bir yumruk indirdiğini duydu. Metalin sesi aradaki mesafeye rağmen duyulmuştu. Genç adam birkaç saniye bekledikten sonra hızla apartmana doğru yürümeye başladı, ama kapıya geldiğinde aniden fikir değiştirip kamyonu dönecekti.

Kate ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kalmıştı. Genç adama seslenmeye cesaret edemiyordu bir türlü. Onun bu halini görmek için derin bir acıyla doldurmuştu nedense. Şu anda ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Luke yine kararını değiştirip kamyonun inmişti. İsteksiz adımlarla apartmana doğru yürümeye başladı.

Kate artık ortaya çıkma zamanının geldiğini biliyordu. Kendini toplamaya çalışarak apartmana doğru yürümeye başladı.

"Kate!"

Genç kız şaşırarak, "Luke, merhaba," dedi.

Luke birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra konuşabildi ancak. "Çiftliğe bugün döndüm ve senin ayrıldığını öğrendim. Döndüğümde seni orada bulacağımı umuyordum."

"Mrs. Jackson pazartesiden itibaren taşınabileceğimi söylemişti. Rorie, Clay ve Skip de taşınmama yardım ettiler. Kısacası, çiftlikte daha fazla kalmama hiç gerek yoktu."

"Bana haber verebilirdin."

Kate bakışlarını kaçırarak, "Seni aradım," dedi.
"Ama New Mexico'ya gitmişsin."

"Bill beni aradığını söylemişti."

Genç kız anahtarıyla kapıyı açarken, "İçeri gelmek ister miydin?" diye sordu.

Luke kısa bir duraksamadan sonra, "Olur," dedi.

İçeri girdiklerinde genç kız kendisini çok garip hissetmeye başlamıştı. Luke'un gözlerinde yine o karanlık ifade vardı, ama yine de genç kızda büyük bir sevgi uyandırıyordu bu gözler. Şu anda tek istediği şey, genç adamın güçlü kollarının arasına sığınmaktı. Son görüştüklerinde birbirlerine söyledikleri kötü şeyler için ne kadar üzgün olduğunu ve hatta.. hatta evlenme teklifini kabul etmeye tüm kalbiyle hazır olduğunu anlatmak isterdi ona. Ama gururu böyle bir şey yapmasına engeldi.

Aralarındaki gergin sessizliği ilk bozan Luke oldu.
"Evin çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim. Paltonu alabilir miyim?"

"Lütfen." Genç adam paltosunu çıkarıp Kate'e uzattı.

"Şey, şu kanepeye oturabilirsin."

Luke başını sallayıp kanepeye oturdu. Bir yandan da sinirli bir tavırla elindeki şapka ile oynuyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Senden özür dilemeye geldim," dedi.

"Luke, o gün için ben de çok pişmanım. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi sana anlatamam. Neden öyle kavga ettiğimizi bir türlü anlayamıyorum. Birbirimizden gittikçe uzaklaşıyoruz sanki, bu da hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu tatsızlığa nasıl son vereceğimizi söylemiştim sana, ama bu konudaki fikirlerini açıkça söyledin."

"Hâlâ bana bakmak istiyor musun?"

"Bence bunda yanlış bir şey yok."

"Biliyorum." Genç kız yavaşça içini çekti. Aynı şey-

leri defalarca tartışmaktan usanmıştı artık. "Ama ben kendi kendime bakabilirim."

"Biliyorum. O fırtına sırasında da kendine bakmayı becerdin, öyle değil mi?" Genç adam alaylı bir tavırla gülümsemişti.

"Madem başladın, Eric Wilson fiyaskosunu da yüzüme vur bari. Buraya, o tartışmadan dolayı pişmanlık duyduğum için geldiğini sanmıştım, ama görünüşe bakılırsa asıl niyetin yine kavga çıkarmak."

"Tamam, peki! Tartışmaktan vazgeçiyorum. Bana bu evlenme konusunu bir daha açmamamı söylemiştin, ben de kabul etmiştim. Sadece..." Genç adam bir an susup boğazını temizledi. "Tamam, bu konuyu tamamen kapatıyorum artık."

Kate yavaşça, "Kavga ettiğimizde kendimi çok kötü hissediyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle Prenses."

Luke'un sesinde derin bir mutsuzluk vardı. Genç kız kalbine büyük bir acının saplandığını hissetti. Aralarındaki şu gerginliği yok edecek ve sevdiği erkeği rahatlatacak bir şeyler söyleyebilmeyi ne kadar çok isterdi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Kate?"

"Hayır, teşekkür ederim." Genç kız arada bir yanlış erkekle yemeğe çıkabilir ya da fırtınada kamyonda mahsur kalabilirdi, ama yine de kendi hayatını yönetecek güce sahipti.

Luke bir an çevresini inceledikten sonra, yavaşça başını salladı.

"Bana uğramana çok sevindim Luke. Yani... Seni gördüğüme çok sevindim. Aramızdaki gerginlik yok etmek istemene de..."

"Beni özlediğini mi söylemek istiyorsun?"

Kate genç adamı gerçekten de çok özlemişti, ama şu ana kadar bunu kendisine bile itiraf etmekten kaçınmıştı. Günler boyunca Luke'un kendisini görmeye gelmesini dilemişti. Son birkaç gün boyunca, eşyalarını yerleştir-

mek ve evini güzelleştirmek gibi şeylerle bitkin düşene kadar uğraşmıştı. Tüm bu çabalarının tek nedeni kendi başının çaresine bakabileceğini Luke'a göstermekti. Yaptığı hatalardan ve beceriksizliklerden sonra, gururu ancak böyle kurtarabilirdi.

Bir süre iki yabancı gibi karşı karşıya oturdular. Kate bütün bu süre boyunca, aralarındaki gerginliği yıkmak için söyleyecek bir şeyler arıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Luke, "Yemek yemiş miydin?" diye sordu. "Seni yemeğe çıkarmak istiyordum. Hayatını düzenlememden hoşlanmadığını gayet iyi biliyorum. Bu yüzden de, gelmek istemezsen seni anlarım."

Luke genç kızın, yemek teklifini reddedeceğinden emin gibi konuşmuştu. Kate dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle, "Seninle yemeğe çıkmayı çok isterim," dedi.

Genç kızın teklifini bu kadar kolay kabul ettiğini gören Luke şoke olmuştu.

Kate ayağa kalkıp yavaşça gerindi. Sesindeki mutluluğu saklamaya çalışmayarak, "Bana bir dakika izin verirsen gidip hazırlanacağım," dedi.

Luke de onunla birlikte ayağa kalkmıştı. Genç adamın varlığı salonu bir anda dolduruyormuştu sanki. Birbirlerine çok yakındılar şimdi, aralarında yalnızca birkaç santimlik bir uzaklık vardı. Luke yavaşça uzanıp genç kızın yüzünü okşadı. "Beni gerçekten özledin mi?"

Genç kız konuşmayı başaramıyordu bir türlü. Yavaşça başını salladı.

Luke bir anda ona doğru eğilip dudaklarına uzanmıştı. Kate büyük bir mutlulukla, onun kollarında olacağını bekliyordu. Ama genç adam son anda geri çekildi. "Şey, Riversdale'de pizza yemeye ne dersin?"

Kate hayal kırıklığını saklamaya çalışarak gülümsemişti. "Harika bir fikir."

"Güzel."

Kate üzerini değiştirmeye gerek görmeden yalnızca saçını fırçaladı ve makyajını tazeledi. Birkaç dakika içinde çıkmaya hazırdı. Genç adamın yanına döndüğünde, içinde hâlâ garip bir ürperti vardı.

Riversdale'e giderken neşeli şeylerden bahsetmeye çalışıyor, aralarında gerginlik yaratacak bir konuya değinmekten özenle kaçınıyorlardı.

Pizza Manie, İtalyan yemekleriyle tüm yörede ün salmış güzel bir restorandı. İçeride oldukça az bir aydınlama vardı, tahta masalar kırmızı örtülerle kaplanmıştı. Hafta içi olduğundan, restoran pek kalabalık değildi.

En güzel masalardan birini seçip oturdular. Birkaç dakika sonra da pizzaları gelmişti. Kate tabağındaki pizzaya bakarak neşeye gülmüştü.

"Ne oldu? Niye güldün?"

"Hiç, Pizza Mania'dan en son pizza yiyişimi hatırladım da. Rorie'nin kasabaya ilk geldiği zamanlardaydı. Onunla ikimiz, Clay ve Skip için yemek hazırlamıştık. Ben puding yapmıştım, Rorie de tüm gününü özel bir balık yemeği hazırlayarak geçirmişti."

"Pizzanın bununla ilgisi ne?"

Kate o geceki fiyaskoyu genç adama tüm ayrıntılarıyla anlattuktan sonra yavaşça gülmüştü. "Rorie gerçekten çok utanmıştı. Ama oldukça olgun davranıp yemeğinin beğenilmemesini kabullenmişti. Pizza Mania'yı arayıp iki tane kocaman pizza ısmarladık, sonra da piyanonun yanında hep birlikte şarkılar söyledik."

Aylar önceki o günü hatırladığında, Clay'in o zamanlarda Rorie'ye âşık olmamak için nasıl çaba harcadığını çok iyi anlamıştı genç kız. Clay'in Rorie'ye bakmama çalıştığını gördüğünde, ona ilgi duyduğunu sezmışti. Daha sonra, genç kıza eve bıraktığında yalnızca yanağından hafifçe öpmekle yetinmişti Clay. Tıpkı küçük bir kız kardeşi öper gibi...

Luke genç kızın yüzündeki hüznü sezmışti. Şefkat dolu bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Kate kendini zorlayarak gülümsedi. "Hiçbir şey. Neden sordun?"

"Bilmem, birden hüzünlendin sanki."

Kate başını önündeki pizzaya eğdi. Luke'un kendisini bu denli iyi anlaması onu hep şaşırtmıştı. Ama bazen de hiç anlamıyordu. İçini çekip anlatmaya başladı. "Clay'i Rorie'ye kaptırmaya başladığımı ilk kez hissetmiştim. Bütün dünyam üzerime çöküyordu sanki, bunu önlemek için de elimden hiçbir şey gelmiyordu. Yine de engel olmayı denedim tabii. Hiç savaşımadan yenilgiyi kabul edemezdim." Genç kız bir an susup yavaşça gülümsedi. "Benden bu kadar. Görünüşe bakılırsa, sürekli benim hakkımda konuşuyoruz. Ama senin de anlatacakların olmalı. New Mexico yolculuğu nasıldı?"

"İyi." Genç adamın her halinden, New Mexico yolculuğundan başka şeyler konuşmak istediği anlaşılıyordu. "Circle L'de bazı değişiklikler yapmayı planlıyorum. Çiftliğe gelip bu değişiklikleri gördüğünde şaşırma. Birkaç yeni bina yaptırmayı düşünüyorum, sizin oturduğunuz evde de bazı değişiklikler olacak."

"Circle L artık tamamen sana ait Luke. Çiftlikte yapacağın değişiklikler için benden izin almama gerek yok. Beni ya da babamı üzeceğini düşünme sakın."

Luke yavaşça başını salladı. Gözleri, yaptığı planların heyecanı ile parlamaya başlamıştı bile. "Circle L'yi batı yakasının en büyük çiftliklerinden biri haline getirmeyi planlıyorum."

"Bunu başaracağına eminim Luke." Kate, genç adamın aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Genç kızın kendisine duyduğu güven Luke'u mutlu etmişti. Kate ise, ona güvenmekten başka bir şey yapamazdı. Genç adam Devin Logan'la birlikte çalıştığı on yıl boyunca pek çok başarılı program başlatmıştı. Geçen her yıla birlikte, yaşlı adam çiftliğin sorumluluğunu bir daha Luke'a bırakmıştı. Hatta kimi zamanlar, Luke'un

neden kendi işini kurmadığını merak ettiğini söylerdi. Devin'e göre, onun gibi yetenekli birisi başkasının yanında çalışmamalıydı. O zamanlar Kate, genç adamın yeterli parası olmadığı için babasının yanında çalıştığını düşünürdü, ama bunun doğru olmadığını artık öğrenmişti.

"Neden kendi çiftliğini satın almayı bu kadar erteledin?" Tam bu sırada garson kız da salatalarını getirmişti. Ama servisi yaptıktan sonra da yanlarından ayrılmayıp onları dikkatle incelemeye devam etti.

En sonunda Luke daha fazla dayanamayarak kıza döndü. "Bir şey mi vardı?"

"Hayır, hayır. Afiyet olsun." Kız yeniden tezgâha geri döndü ve oradaki iki kıza baş başa verip fısıldaşmaya başladı.

Luke garson kızın garip davranışına aldırmamaya karar vermişti. "Özür dilerim, ne diyordun?"

"Neden kendi çiftliğini daha önce almadığını sormuştum."

"Bunun yanıtını öğrenmek istediğini hiç sanmıyorum Prenses."

"Tabii ki öğrenmek istiyorum. Aksi takdirde sormazdım."

"Peki." Luke yavaşça arkasına yaslanıp düşünceli bakışlarla genç kıızı süzdü. "Küçük bir sorunum vardı. Patronumun kızına âşıkım. O da benim için deli oluyordu aslında, ama bunun farkında değildi. Hatta başka birisiyle nişanlanmak hatasını bile yapmıştı. Çiftlikten ayrılırsam, onun için neler hissettiğimi anlamasından korkuyordum. Üstelik ondan uzak durmaya dayanamayacağımı da biliyordum. Başka bir kadını, onu sevdiğim gibi sevemezdim asla."

Kate tüm dikkatini önündeki pizzaya vermişti. Boğazında korkunç bir düğüm vardı şu anda. Kendini zorlayarak konuşmayı başardı. "Clay'i sevmediğimi söylerken... haklıydın." Genç kız tüm çabalarına rağmen Lu-

ke'la göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

"Ne dedin?"

"Ben... Clay hakkında söylediklerinde haklıydın. Onu bir kadının, kocasını sevmesi gerektiği şekilde sevmiyordum. Cley'le evlenmem gerçekten büyük bir hata olurdu. Ona duyduklarım çocukluk aşkından başka bir şey değildi."

Genç kız ne kadar ciddi bir itirafta bulunduğu farkındaydı. Şu anda, çevresindeki her şey bir sis bulutunun ardında kaybolup gitmişti sanki.

Luke şefkat dolu bir sesle, "Bunu itiraf edeceğini hiç sanmıyordum," dedi.

"Bunu sana Rorie ve Clay'e yemeğe gittiğim gecenin ertesi günü söylemeye çalıştım, ama bana o kadar kızgındın ki... çiftlikten taşıyorum diye..." Genç kız aralarındaki gerilimi kırmak amacıyla neşeli bir kahkaha atmaya çalıştı.

"Beni sevdiğini de itiraf edecek misin peki?"

"Şey, aslında..."

Yanlarına yaklaşan yaşlı bir adam genç kızın sözünü kesecekti. Adam törensiz bir hareketle elindeki kemanı çenesine dayadı ve eski bir aşk şarkısı çalmaya başladı.

Şarkı bittiğinde Kate yavaşça gülümsedi. Onunla birlikte restorandaki diğer müşteriler de gülümseyip adamı alkışlamaya başlamışlardı.

Yaşlı kemancı gurur dolu bir sesle, "Şimdi söyleyeceğim şarkıyı size adıyorum," dedi. "Umarım aşkınız mayıs ayında güzel çiçekler verir." Kemancı 'mayıs' sözcüğünü özellikle vurgulayarak söylemişti.

Yaşlı kemancı üçüncü şarkıyı da bitirdiğinde, Kate onun başka masalara hiç gitmediğini fark etti. Yalnızca ikisi için çalışıyordu sanki. Restorandaki müşterilerden bazıları da bunu fark etmiş ve ayağa kalkıp onların masasına yaklaşmıştı.

Son notalar da havada yankılanıp söndüğünde Kate yavaşça gülümsedi. "Çok teşekkür ederiz."

Adam kemanını indirmişti. "İkinizin de ünü Nightingale'i aştı. Pizza Mania, yemek için bizi seçtiğinizden dolayı gurur duyar. Sizi bir an önce bir düğünde bir araya getirmek için üzerimize düşen görevi yerine getirmekten çok mutlu olacağız."

Kate imalı bir tavırla gülümsemişti. "Sanırım bu düğünün mayıs ayında olmasını yeğlerdiniz."

Kemancı da neşeyle gülümsemişti. "Bence mayıs düğün için mükemmel bir ay."

Tüm bu konuşmalar Luke'u iyice sıkıştırtı artık. "Gitme zamanı geldi galiba." Genç adam cüzdanına uzandı, ama kemancı onu durduracaktı. "Lütfen, size yemek ısmarlama onurunu bize bağışlayın. Bizi seçtiğiniz için büyük bir gurur duyuyoruz."

Luke'un gözlerindeki ifade bu durumdan hiç hoşlanmadığını gösteriyordu. Ama bir an önce bu restorandan kaçma isteği, kavgaya etme isteğinden çok daha güçlüydü. Kate'in elinden tutup hızla kapıya yöneldi.

Garson kız hızla arkalarından koşturup Luke'un eline kocaman bir paket tutuşturdu. "Pizzalarınızın kalan kısmı." Kız bir yandan da Kate'e bakıyor, ona nasıl imrendiği her halinden belli oluyordu.

Luke arabasına doğru kaçarcasına yürümeye başlamıştı. Kate ona bir şey söylemeden önce, arabayı çalıştırmasını ve yola çıkmalarını bekledi. "Sanırım başına böyle bir şey ilk kez geliyor."

Genç adam neşeli bir kahkaha atmıştı. "Pek sayılmaz. Ama ben bu tür şeylere senin kadar iyi katlanamıyorum. Son zamanlarda pek çok insan bana aylar konusunda garip şeyler söylüyordu, ama şu ana kadar aslında ne demek istediklerini anlayamamıştım."

"Aslında çok komik bir durum bu. Kasabanın en az yarısı üzerimize para yatırmış durumda. Hatta başka kasabalardan da para yatanlar varmış. Fred Garner da ortalığı kızıştırmak için elinden geleni yapıyor doğrusu." Genç kız kendini tutamayarak gülmeye başladı. Kahka-

halarını kontrol altına alamıyordu bir türlü.

Ama Luke'un hiç de eğlenmediği her halinden belli oluyordu. Genç kız kahkahalarının arasından, "Haydi Luke," diye mırıldanabildi. "Asma suratını böyle. Doğrusunu istersen, hayatımda bu saçma sapan bahis kadar komik bir şey duymamıştım."

Genç adam Kate'e kötü kötü bakmakla yetinmişti.

Kate onun ne kadar sinirli olduğunu görmesine rağmen kahkahalarına hâlâ engel olamıyordu. "Hey, oyun bozanlık yapma lütfen. Haftalardır herkesten düğün tarihleri konusunda tavsiyeler alıp duruyorum. Sen de birkaç yorumla karşılaşmasan bana haksızlık olurdu."

"O tavsiyeleri biraz dinlesen hiç de fena olmayacak!"

Luke yolculuğun geri kalan kısmında arabayı son derece asık bir suratla sürdürdü. Genç kızla tek kelime bile konuşmak istemiyor gibiydi. Onu evinin önünde bıraktığını da yarım yamalak veda edip arkasını döndü. İyi geceler öpücüğü vermeye kalkışmamıştı bile.

Kate böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Genç kız yol boyunca, Luke'un kendisini eve bırakırken vereceği ateşli öpücükleri düşünerek heyecanlanmıştı. Hatta onu kahve içmek için eve çağırma bile düşünüyordu. Bu yüzden de Luke'un soğuk davranışı onu çok şaşırtmıştı.

Kendini tutamayarak genç adamın arkasından seslendi.

Luke yavaşça ona dönmüştü. Genç kız ani bir kararla kendini onun kollarına bıraktı. Dudakları birleştiğinde, ikisinin de vücudu büyük bir istekle titriyordu.

Kate kendisini onun kollarında o kadar mutlu ve huzurlu hissediyordu ki, içindeki duyguların yoğunluğu genç kızı çok şaşırtıyordu. Ama şu anda duygularını analiz edecek halde değildi. Tüm kaygıları bir yana atıp sevdiği erkeğe tüm gücüyle sarıldı.

Birkaç saniye sonra Luke genç kızdan yavaşça uzaklaşacaktı. Umut ve belirsizlik karışımı bir ifade belirmiş-

ti yüzünde. "Senin için ne önem taşıdığımı bir türlü anlayamıyorum Kate." Luke genç kızın saçını bir kez daha okşadıktan sonra arabasına doğru yürümeye başlamıştı.

Kate ise hâlâ onun öpücüklerinin etkisi altındaydı. Bacaklarındaki titremeyi durduramıyordu bir türlü. Düşmemek için, apartmanın kapısına yaslandı.

Titrek bir sesle, "Luke," dedi. "İçeri gelip kahve içmek istemez miydin? Hem biraz da... konuşurduk."

Genç adamın güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Bunu yapmasam daha iyi olur Prenses. Gelirsem sabaha kadar yanından ayrılmak istemeyebilirim. Hatta, sabah bile beni göndermekte güçlük çekebilirsin."

Genç kız başını önüne eğip dairesine girdi. Luke'un söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve elini kalbine götürüp oturma odasının ortasında ayakta durdu. Kendi kendine, "Sen bu adama çılgın gibi âşıksın Kate Logan," diye söyleniyordu. "Çılgın gibi âşıksın ve aşkı bastırmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Genç kız içini çekerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Luke'a neden bu kadar çok karşı çıktığını hâlâ anlayamıyordu. Üstelik, onun da kendisine ilgisiz olmadığını öğrenmişti artık. Luke genç kızı sevmeseydi yıllarca babasının çiftliğinde çalışmaya devam etmezdi. Genç adam istediği zaman ayrılıp istediği yere gidebilir ve kendisine istediği çiftliği alabilirdi. Ama o Circle L'de kalmayı tercih etmişti. Bunun tek nedeni de, Kate'e duyduğu sevgiydi.

Kate ne istediğini çok iyi biliyordu artık. Tek sorun, ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile olmamasıydı.

Olaylar bundan sonra nasıl gelişecekti acaba. Luke şimdilik genç kızla yalnızca flört etmek istiyordu galiba. Genç kız bu flört işi için, bir ikinci yemeğin yeterli olacağına karar verdi. Ama o yemeğin sonunda mutlaka nişanlanmış olmalıydılar. İşte bu, üzerine bahse girmeye

değer bir ihtimaldi.

Ancak Luke genç kızı ertesi gün hiç aramayacaktı. Kate çiftlikte cuma günlerinin oldukça yoğun geçtiğini bilirdi. Bu durumda, genç kızın harekete geçmesi gerekiyordu.

Cumartesi sabahı erkenden kendisine ayrıntılı bir alışveriş listesi yaptı. Luke'u o akşam evine yemeğe davet etmeyi planlıyordu. Telaşla yemek kitaplarını karıştırdı ve pişirecek özel bir şey bulmaya çalıştı.

Birdenbire, Luke'un öpücükleri aklına gelivermişti. Karıştırmakta olduğu kitaptan başını kaldırdı ve mutlulukla gülümsedi. Yeniden genç adamın kollarında olmak için sabırsızlanıyordu.

Son haftalarda gururu yerine kalbini dinleseydi şu anda her şey çok farklı olabilirdi. Ama yine de hiçbir şey için geç kalmış sayılmazdı. Genç kız mutluluktan uçtuğunu hissediyordu.

Luke'a telefon etmeye çalıştı, ama genç adam evde yoktu. Önce alışveriş yapmaya karar verdi ve çantasını alıp markete gitti.

Yolda yürürken, garip bir şeyler olduğunun farkına varmıştı. Markette de bu gariplikler devam etti. Çevredeki herkes durup onu izliyordu sanki.

Marketin süs eşyaları satılan bölümüne yöneldiğinde insanlar hâlâ ona bakmayı sürdürüyorlardı. Genç kız endişelenmemeye çalışarak akşamki yemek için birkaç mum seçti.

Bu sırada Sally Daley ona doğru yürüyordu. "Kate, güzelim." Yaşlı kadının gözleri acıma doluydu nedense. Büyük bir şefkatle uzanıp genç kızın elini tuttu. "Nasıl-sın hayatım."

Kate ona şaşkınlıkla bakıyordu. "İyiyim."

"İyi mi? Yoksa... Duymadın mı?"

"Neyi duymam gerekiyordu ki?"

"Luke Rivers dün akşam Betty Hammond'ı yemeğe götürdü. Bütün kasaba bu dedikoduyla çalkalanıyor.

Herkes Luke'un seninle uğraşmaktan bıktığını ve Betty'yle evlenmeye karar verdiğini söylüyor."

Kate nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Kendini zorlayarak, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Benim zavallı kızım! Sakın gururunun sana engel olmasına izin verme."

"Merak etme Sally."

"Senin için gerçekten çok endişeleniyorum Kate. Nedense, otuzuna gelip yalnız bir kadın olarak yaşama-ya mahkûm olacağını düşünüyorum hep."

Bölüm On Bir

Otuzuna gelmek ve yalnız bir kadın olarak yaşamaya mahkûm olmak. Yol boyunca bu sözler genç kızın kulaqlarında yankılanıp durmuştu. Gözleri akmasına izin vermediği yaşlarla doluydu, ama yine de Sally'yle neşeli bir tavırla konuşmayı ve Luke'un istediği kadınla çıkabileceğini söylemeyi başarmıştı. Hatta bir kahkaha atmış ve onun Betty'yle çıkmasının, şu aptalca bahis işine de bir son vereceğini eklemişti.

Evine girene kadar başını dik tutup gururlu bir tavırla yürümeyi başardı. Ama içeri girip kapıyı arkasından kapattığı anda, tüm gücü vücudundan akıp gidecekti.

Sally genç kızla konuştuklarını hiç kuşkusuz bütün kasabaya yaymaya başlamıştı bile. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Nightingale halkı Luke'la Kate hakkında dedikodu duymaya iyice alışmıştı artık.

Genç adamı düşünmek bile Kate'in kalbini derin bir acıyla dolduruyordu. Kendi gururu yüzünden onu da kaybetmişti işte. Şu anda kendisini, Clay'le nişanlarının bozulduğu andan çok daha kötü hissediyordu.

Yanaklarına akan yaşları silerek, son birkaç haftadır başına gelenleri düşünmeye çalıştı. Her dengesini bulup kendisini toparlayışında yeni bir çöküntüyle karşılaşmıştı. Hayatının sonuna kadar böyle mi olacaktı yoksa? Günleri, bir acıdan diğerine koşmakla mı geçecekti?

Elindeki çantaları yere bıraktı ve üzerindeki paltoyu bile çıkarmadan bir koltuğa yığıldı.

"Pekâlâ. Demek Luke, Betty Hammond'la yemeğe çıkmış. Bu hiç de önemli bir şey değil."

Ama aslında çok önemliydi. Luke, başından beri evlenecek bir kadın istediğini belli etmiş ve genç kız da onu reddetme aptallığını göstermişti. Luke'un kendisini sevdiğine inanmamıştı bir türlü. Ama genç adam, Kate'in kendisine ihtiyaç duyduğunu bıkıp usanmadan tek-

rarlamıştı. Şu anda genç kız, onun ne kadar haklı olduğunu çok iyi anlıyordu.

Gözlerini kapayıp, hayatının Luke'suz nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Böyle bir şeyin düşüncesi bile vücudunu korkuyla ürpertmeye yetmişti. Birisinin kapıya vurduğunu duydu, ama yerinden kalkmasına bile fırsat kalmadan Luke içeri girmişti. Kate tüm gücünü kullanarak kendini topladı ve ona gülümsedi. Gururunun son kıvrıntılarını olsun kurtarmak için hiçbir şey olmamış gibi davranmak ve acısını gizlemek zorundaydı.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Merhaba Luke," dedi. "Söylesene, Betty'yle hakkınızda duyduğum dedikodular da ne?"

"Duydun demek."

"Evet. Bu kasabada bir şeyin sır olarak kalabileceğini mi sanıyorsun yoksa?"

"Ne zaman... Kim söyledi?"

"Bugün markette Sally Daley'ye rastladım."

"Anlıyorum." Genç adam huzursuz bir tavırla odayı arşınlamaya başlamıştı. "Betty'yi görmem seni rahatsız etmedi mi?"

"Neden etsin ki? Bence istediğin kadınla çıkabilirsin, benim için hiçbir önemi yok. Kahve ister miydin?"

"Hayır."

Genç kız telaşla mutfığa koşup kendisine bir fincan kahve aldı. Luke'la konuşurken sarılabileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Geriye döndüğünde, Luke'un gözlerinde suçlama dolu bir bakış olduğunu görecekti. "Betty'yle çıkmam çok hoşuna gitti galiba."

"Tabii ki gitti. İnsanların birbirlerine âşık olmaları hoş bir şey."

"Ben Betty'ye âşık değilim."

"Üstelik, Betty'yle çıkman hakkımızdaki dedikodulara da bir son verecek."

"Oysa ben senin... kıskanacağını düşünmüştüm."

"Kıskanmak mı?" Genç kız aslında onu gerçekten çok kıskanıyordu, ama bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. "Seni neden kıskanayım ki?"

Luke buz gibi bir sesle, "Doğru," dedi. "Beni kıskanman için hiçbir neden yok."

Genç adam Kate'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden büyük bir öfkeyle evden çıkıp gitmişti.

Genç kız ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Öfkeyle, "Neden ona gerçek hislerini söylemedin?" diye haykırdı kendi kendine. "Luke Rivers söz konusu olduğunda neden böyle aptalca davranıyorsun? Neden? Neden? Neden?"

"Dün Luke'u gördüm." Rorie karşısında oturmakta olan Kate'e endişeyle bakıyordu. İki arkadaş, birlikte kahve içmek için Nellie'nin kafesinde buluşmuşlardı.

Genç kız tüm gücünü kullanarak da olsa ilgisiz davranmayı başaracaktı. "Güzel."

"Betty Hammond'la birlikteydi."

Ani bir acı Kate'in kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Güçlülükle, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Demek anlıyorsun!" Rorie sabırsızlıkla içini çekmişti. "İkinizi de şöyle iyice bir sallayıp kendinize getirmeyi ne kadar isterdim. Hayatımda sizin kadar inatçı insanlar görmedim. Her ikinizi de ortalıkta mutsuzluk abidesi gibi dolaşıyorsunuz."

"Yanılıyor olmalısın." Genç kız gözlerini arkadaşınınkilerden kaçırıp tüm dikkatini kahvesine yöneltmişti.

"İkiniz en son ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç gün önce."

"Kate, sizi gerçekten hiç anlayamıyorum. Clay ve ben, sen kendi evine taşındıktan sonra her şey yoluna girer diye umuyorduk. Ama işler beklediğimiz tam tersine gelişti."

"Luke istediği kadınla çıkabilir. Ben de istediğim erkekle..."

Rorie sabırsızlıkla arkadaşının sözünü kesti. "Senin istediğin bir tek erkek var: Luke Rivers. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Böyle konuşmamam gerekirdi belki, ama ikinizi de böyle acı çekerken görmek hiç hoşuma gitmiyor. Üstelik birbirinizi çok sevdiğinizden de eminim."

Kate güçsüz bir sesle, "Aşk her zaman böyle acı mı verir?" diye sordu.

"Clay ve ben için öyleydi. Belki herkes için öyledir. Ama söylediklerimi iyi düşün Kate. Luke'u gerçekten seviyorsan, neden sürekli ondan kaçmaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum Rorie."

Kate, Rorie'den ayrıldığında kendisini son derece kararlı hissediyordu. Luke'u gerçekten çok seviyordu ve bu konuda bir şeyler yapmazsa onu kaybedebileceğini anlamıştı.

İçinde büyük bir heyecanla arabasını Circle L'ye sürdü. Luke'un kamyonu evin arkasına park edilmişti. Kate kendi arabasını da onun yanına bırakıp eve yöneldi. Kapıyı açıldığında hiçbir yanıt alamayacaktı. Genç adam günün bu saatlerinde hiç evde olmazdı zaten.

Ani bir kararla içeri girdi ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Böylece zaman da geçirecekti. Arka kapı açılıp Luke içeri girdiğinde genç kız salata yapmakla meşguldü.

Luke genç kızın arabasını fark etmemiş olmalıydı, onu görünce yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirmişti çünkü.

Kate tüm gücünü toplamaya çalışarak gülümsedi. Sanki orada bulunması ve genç adama yemek hazırlaması çok doğal bir şeymiş gibi davranacaktı.

"Merhaba Luke."

Genç adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyordu hâlâ. Boğuk bir sesle, "Sanırım benden bir açıklama yapmanı bekliyorsun," dedi.

"Anlayamadım."

"Betty'yle yemeğe çıkmak büyük bir hataydı."

"Öyleyse neden çıktın?"

"Seni kıskandırmak için. Seninle çıktığımız gece, o bahis işine gülmen beni çok sinirlendirmişti. Sanki benimle evlenmek komik bir fikirmiş gibi kahkahalar atıyordun. Bu yüzden de seni kıskandırmak ve kasabadaki tek kadın olmadığımı hatırlatmak istedim. Ama korkarım planım geri tepti."

"Geri mi tepti? Nasıl?"

"Cumartesi günü Betty'yle yolda karşılaştık. Hemen koluma girdi ve benimle birlikte yürümeye başladı. Cuma gecesinde sonra onu bir daha görmeye hiç niyetim yoktu aslında. Ama nasıl olduğunu bile anlamadan, kendimi onunla birlikte kasabanın sokaklarında gezer buldum."

"Betty aslında iyi kızdır."

"Evet, öyledir herhalde. Kiminle çıktığıma hiç aldırmadığını yine unutmuşum. Sen beni neden kıskanasın ki?"

"Kıskançlıktan ölmek üzereydim."

"Ne? Ama... Hiç belli etmedin."

"Biliyorum."

"Peki... Burada ne yapıyorsun?"

"Yemek hazırlıyorum." Genç kız Luke'u ne kadar kıskandığını söyleyerek duygularını açığa vurmuştu bir kere. Artık geri kalanını da söylemek zorundaydı. "Fırında rosto, patates ve tatlı var. Ayrıca, eğer hâlâ istiyorsan, seninle evlenmeye hazırım."

Luke olduğu yerde buz kesmişti adeta. Genç kıza şaşkınlıkla bakarak, "Ne dedin?" diye sordu.

"Fırında rosto, patates ve..."

"Onu değil. Şu evlenmeyle ilgili kısmı sormuştum."

Genç kız büyük bir utançla gözlerini kaçırmıştı. "Eğer hâlâ istiyorsan, seninle evlenmeye hazırım."

"Hâlâ istiyorum."

Kate titrek bir sesle konuşmaya devam ediyordu.

"Bana söylediğin şeylerde haklıydın Luke. Sana gerçekten ihtiyacım var. Sanırım bütün bu zaman boyunca, senin de bana ihtiyacın olduğunu söylemeni bekliyordum. Ama hiç söylemedin."

"Söylememek mi? Kate, sen neler diyorsun böyle? Sensiz hayatımın ne kadar boş olduğunu anlamıyor musun? Yıllardır, beni sevdiğini anlayacağın anı bekliyorum ben. Sensiz bir saniye geçirmeye bile dayanamıyorum. Seni o kadar çok bekledim ki Kate!"

Genç kız yavaşça, "Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Seni sevmemek için o kadar çok uğraştım ki. Yıllar boyunca büyük bir mutsuzlukla, senin Clay'le birlikte mutlu olmanı izledim. Ona duyduklarının sadece bir çocukluk tutkusu olduğunu biliyordum, ama sen onun etkisinden bir türlü kurtulamıyordun. Yıllar geçtikçe ona olan tutkun artıyordu. Sana duygularımı nasıl söyleyebilirdim?"

"Yine de bir şeyler söyleyebilirdin."

"Olmazdı Kate. Söyleyemezdim. Clay'e o kadar bağlı görünüyordun ki, duygularımı açıklamaya cesaret edemedim. Ama seni sevdiğimi nasıl anlamadığına çok şaşıyorum. Rorie beni ilk gördüğü gün sezmışti bunu."

"Rorie... biliyor muydu?"

"Evet. O zamanlar ikimiz de aşk acısı çekiyorduk. O Clay'e âşıktı, bense sana. Duygularımı saklamaya çalışıyordum. Sonra bir gün bir bakım ki, kasabadaki herkes seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor. Senin dışında."

"Bir de Betty Hammond'ın."

"Evet, bilmiyordu, ama tahmin etmeliydi. Ben senden başka hiçbir kadını istemedim Kate. Yıllarca bir tek seni sevdim. Günün birinde sevgime karşılık vereceğini umuyordum hep."

"Luke." Genç kız gözlerinde sevgi dolu bir bakışla kendini onun kollarına attı. "Sana öylesine ihtiyacım var ki!"

Luke büyük bir şefkatle genç kızın saçlarını okşuyordu. "Beni seviyor musun Kate?"

Genç kız heyecandan konuşamıyordu bir türlü. Yalnızca başını sallamayı başarabilirdi. Bir yandan da genç adamın yüzünü minik öpücüklere boğuyordu.

Luke, "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyordu kulağına. "Benimle evlenirsen, seni dünyanın en mutlu kadını yapacağıma söz veriyorum."

"Bir an önce senin kadının olmak için nasıl sabırsızlandığımı bir bilsen! Baksana, aralıkta evlenmek sence nasıl bir fikir."

"Kate, aralığa yalnızca birkaç hafta kaldı."

"Biliyorum. Ama Noel düğün için çok güzel bir zaman. Kiliseyi çiçeklerle süsletiriz. Nedimeler de uzun etekli kırmızı elbiseler giyerler..."

"Kate, gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Seni çok seviyorum Luke. Birlikte çok mutlu olacağımızı biliyorum."

Luke genç kızı büyük bir aılıkla öpmeye başlamıştı. Dudakları yavaş yavaş sevdiği kadının boynuna kayıyordu.

"Bir sürü çocuğumuz olsun istiyorum Kate. İkimizin çocukları... Bu evi sevgi ve mutlulukla dolu olarak görmek istiyorum."

Büyülü bir saniye boyunca, büyük bir mutlulukla birbirlerine baktılar.

Kate genç adama sevgiyle gülümsüyordu. Kalbine dolan bu mutluluğun yoğunluğuna inanamıyordu bir türlü.

Luke'un dudakları onunkileri bulduğunda, ikisi de yaşadıkları mutluluğun gerçekliğine inanmaya başlamıştı.

Kate bir ara başını kaldırıp duvardaki takvime baktı. Aralık düğün için gerçekten iyi bir aydı. Üstelik, Rahip Wilkins'in aralığın on beşine yüklü bir miktar yatırdığı-

nı da hatırlıyordu. Evet, on beşi iyi bir tarihti. Mükemmel bir tarih...

Bölüm On İki

Rorie Campbell'in arabasının Elk Run yakınlarında bozulduğu günden bu yana tam iki yıl geçmişti. Kate yeni bir şişe buzlu çay hazırlarken, Rorie arka kapıya vurdu.

Genç kadın, "İçeri gir," diye seslenmişti. "Kapı kilitli değil."

Rorie birkaç saniye sonra mutfaktaydı. "Kütaphane-de günün nasıl geçti Rorie?"

"Çok iyi, teşekkürler."

"Katherine hâlâ uyuyor."

Rorie'nin gözleri, biraz ötesindeki bebek arabasında uyumakta olan minik kızına baktığında sevinçle parlamıştı.

Kate ellerini bir havluya kurulayıp, "Bugün hava çok güzeldi," dedi. "Onu biraz dışarıya çıkardım." Genç kadın bir tepsiye buzlu çayı ve bardakları koyup terasa geçti.

Bu arada Rorie, uyumakta olan kızına bir göz atmıştı. İyi olduğunu anladıktan sonra arkadaşının şişkin karnına çevirdi endişe dolu gözlerini. "Sen nasılsın?"

"Davul gibi." Kate karnını yavaşça okşuyordu. "Doktor doğum için daha iki hafta beklemem gerekebileceğini söyledi."

"İki hafta mı?"

"Evet. Oysa ben bebeğin bu hafta içinde doğacağını sanıyordum. Her yerim şişti Rorie. Oysa sen hamileyken çok güzel ve çok doğal görünüyordun."

Rorie neşeli bir kahkaha atmıştı. "Öyle mi görünüyordum?"

"Evet. Oysa ben korkunç durumdayım. Bacaklarım şişti, ellerim ve ayaklarım davul gibi... Vücudumun hiç bir parçası normal boyutlarında değil artık."

Rorie arkadaşına sevgiyle gülümsüyordu. "Son bir-

kaç hafta böyledir. Benim hamileliğimdeki tek fark, Katherine'in ekim ayında doğması oldu. Havalara böyle sıcak değildi, bu yüzden de fazla rahatsızlık duymuyordum."

Kate güçlükle bacak bacak üstüne attı. "Umarım benim bebeğim de Katherine kadar uslu olur. Bugün bana en ufak bir sorun bile çıkarmadı."

"Amcası Skip, Katherine'in kısa bir süre içinde yürüyeceğini iddia ediyor."

"Bana da öyle geliyor." Kate eliyle beline destek olup oturma pozisyonunu değiştirdi. Aynı pozisyonda birkaç dakikadan fazla oturduğunda rahatsızlık duyuyordu.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Rorie buzlu çayını masanın üstüne bırakıp heyecandan pırıl pırıl parlayan gözlerle genç kadına baktı. Bir yandan da telaşla çantasını karıştırıp bir çocuk kitabı çıkarıyordu. "Nightsong'un maceraları basılmış. Bunlar bugün geldi. Kate, bu kitabı elime aldığımda hissettiğim mutluluğu sana anlatamam!"

Genç kadın kitabı arkadaşından alıp sayfaları çevirmeye başlamıştı. "Kitabın çıktığı için çok sevindim, Rorie. İllüstrasyonlar da çok iyi yapmış."

"Kitabım hakkında gazetelerde harika eleştiriler çıktı. Hatta bir eleştirmen, bu kitabın önümüzdeki yıllarda bir çocuk klasiği olarak kabul edilmeye başlanacağını bile yazmış. Bence biraz abartıyor tabii, ama yine de çok heyecan verici olduğunu itiraf etmeliyim."

"Hiç de abarttığı filan yok. Kitabın gerçekten bir klasik Rorie. Eminim ki yayıncın da bunun farkındadır, yoksa kitabı basmazdı."

Rorie utangaç bir tavırla gülümsemişti. "Şey, yakında bunu ikincisi takip edecek galiba."

"Düşünsene, birkaç yıl sonra çocuklarımız birlikte okula gidiyor ve senin kitaplarını okuyor olacaklar. İkisinin de birbirini çok seveceklerinden eminim."

"Gerçekten, ne güzel olurdu."

Bu sırada bebek uyanmış ve dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Annesinin Kate'in yanında oturduğunu görünce gözleri pırıl pırıl parlamaya başladı. Ona ulaşmak istercesine kollarını uzatmıştı.

Rorie hemen ayağa fırlayıp kızını kucagina aldı ve büyük bir sevgiyle öptü. "Artık eve dönsem iyi olacak. Katherine'e bakağın için çok teşekkür ederim Kate."

"Hiçbir şey değil. Benim için bir zevkti. Mary'ye söyle, şu kız kardeşini sık sık ziyarete gitsin ki ben de sen kütaphanedeyken Katherine'e bakabilleyim?"

"Peki! Dinle, akşam beni arayıp nasıl olduğunu söylemeyi unutma."

"Merak etme, ararım."

Rorie'nin bebeğiyile birlikte gidişinden on dakika sonra Luke'un kamyonunun sesi duyuldu. Genç adam kamyonu park ederken, karısı terasta ona el sallıyordu.

Luke genç kadının beline dikkatle sarılıp onunla birlikte mutfağa yöneldi. "Kendini bugün nasıl hissediyorsun?"

Genç kadın bu soruya nasıl bir yanıt verebileceğini bilmiyordu, kendini çok kötü hissediyordu çünkü. Heyecanlı, korkulu ve sabırsızdı. Kısacası, içinde karmakarışık hisler vardı.

"Kate?"

"İyiyim." Kocasına bütün o sıkıcı rahatsızlıklarından söz etmeye hiç gerek yoktu. Zaten rahatsızlıklarını nasıl anlatabileceğini de bilmiyordu. Vücudunun her tarafında garip ağrılar ya da sızılar vardı. Kate artık bu ağrılara da alışmıştı.

Luke genç kadının dudaklarına minik bir öpücük kondurmuştu. "Bugün Katherine seni çok uğraştırdı mı?"

"Hayır. Bütün gün uyudu zaten." Kate parmaklarının ucunda yükselip genç adamın çenesini öptü. "Buzlu çay ister miydin?"

"Lütfen."

Genç kadın bardak almak için rafa uzandığında, yan tarafında şiddetli bir ağrı hissetti ve kendini tutamayıp küçük bir çığlık kopardı.

Luke hemen onun yanına koşmuştu. "Kate? Ne oldu?"

"Bilmem. Güçlü bir sancı..."

Genç adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Yoksa.. Yoksa doğum başladı mı?"

Kate gözlerinde acı ve mutluluk karışımı bir ifadeyle kocasına baktı. "Sanırım başlıyor. Bu kadar çabuk olmasını hiç beklemiyordum."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Sanırım doktoru aramam gerekiyor."

"Hayır! Sen yerinden bile kııldama! Doktoru ben ararım."

"Ama Luke..."

"Tanrı aşkına Kate, şu anda tartışma benimle, bir beğimiz olmak üzere!"

Genç adam büyük bir paniğe kapılmıştı. Bir bebekleri olacağı düşüncesi aklına ilk kez geliyordu sanki. Titreyen elleriyle doktora telefon etti. Telefonu kapattığında yüzündeki korku iyice artmıştı. "Doktor hemen hastaneye gelmemizi istiyor." Genç adam yatak odasına koştu ve karısının günler önceden hazırlamış olduğu valizini kapıp getirdi. Genç kadını telefonun başında gördüğünde şaşkınlıkla donakalacaktı.

"Kate, ne yapıyorsun sen?"

"Babamla Dorothea'yı arıyorum. Doğum başladığında onları arayacağıma söz vermiştim."

"Tanrım, nasıl yaparsın bunu? Bırak da ben telefon edeyim!"

"Peki!"

Genç kadın ahizeyi kocasına verip yatak odasına yöneldi. Madem Luke kendisinin telefon edecek gücü olmadığına inanıyordu, o zaman tüm telefonları kendisi

edebilirdi. Genç kadın kocasının bu çocukça tutumuna gülümseyerek son kalan birkaç parça gerekli eşyayı toplamaya başladı.

"Kate! Neredesin! Yanımdan uzaklaşma!"

"Abartma Luke, sadece birkaç eşya alıyordum yanıma." Genç kadın, karnına korkunç bir sancının saplandığını hissederek nefesini tuttu, sonra da kocasının yanına dönüp utangaç bir tavırla ona gülümsedi. "Luke, bebek..."

Genç adam ahizeyi elinden bırakıp karısının yanına koşmuştu. "Şimdi mi?"

"Hayır. Doğmasına daha saatler var. Ah! Merak etme, sadece bir sancı daha."

Luke güçlükle yutkunup karısının ellerini kendi titreyen avuçlarının içine almıştı. "Kate, tam dokuz aydır bu anı bekliyordum. Ama şu anda öylesine korkuyorum ki."

"Korkacak hiçbir şey yok." Genç kadın gülümseyerek kocasının dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Şu anda ilgiye ve teskin edilmeye kendisinden çok, koca bebeğin ihtiyacı vardı galiba.

Luke derin bir nefes almıştı. Sonra birdenbire uzanıp karısını kucakladı ve itirazlarına aldırmaz bile etmeden kamyonu kadar taşıdı. Onu koltuğa oturtuktan sonra da, valizi almak için eve döndü.

"Ama Luke, babamları mutlaka aramalıyız."

"Ben onlara hastaneden telefon ederim. Benimle tartışma artık Kate. Burada işler benim kontrolüm altında!"

Genç kadını bu sözlerle kahkahalarla gülmekten alı koyabilen tek şey, keskin bir sancı olmuştu.

On uzun saatten sonra, Kate bitkin bir halde hastane-deki yatağında dinleniyordu. Gözlerini açtığı anda, babasının yanıbaşında olduğunu gördü. Dorothea de onun yanındaydı ve genç kadına, kendi kızymış gibi büyük bir sevgiyle bakıyordu. Devin kızının elini sevgiyle tutup, "Nasılsın bakalım, küçük anne?" diye sordu.

"Harikayım. Bebeği gördünüz mü baba? Çok güzel

bir şey, değil mi? Öyle mutluyum ki!"

Devin büyük bir heyecanla başını sallamıştı. "Evet güzelim, gördüm. Luke şu anda onunla birlikte. Görsen, oğluna öyle büyük bir sevgiyle sarılıyor ki!"

Dorothea de, "Onu hiç bu kadar duygusal görmemiş-tim," diye ekledi.

"Öyle. Matthew Devin'in doğduğunu müjdelemek için yanımıza geldiğinde, gözlerinde mutluluk yaşları vardı. Bu adam seni gerçekten çok seviyor kızım."

"Biliyorum baba. Ben de onu çok seviyorum."

"Sen artık dinlen güzelim. Biz seni ziyaret etmeye yine geliriz."

Genç kadın gözlerini ikinci kez açtığı anda yanıbaşında Luke'u görecekti. Bitkin bir tavırla elini ona uzatı ve yavaşça gülümsedi. "Sensiz başaramazdım Luke. Doğum sırasında yanımda kaldığın için çok teşekkür ederim."

"Teşekkür mü ediyorsun?" Luke içinden taştan tüm sevgiyle karısının nemli saçlarını okşuyordu. "Hiçbir güç beni yanında kalmaktan alı koyamazdı sevgilim. O acıyı çekmemen için hayatımı bile verebilirdim." Genç adam karısının çektiği acıyı hatırlayıp gözlerini kapatmıştı.

"Merak etme, bitti işte. Üstelik o acılar bize güzel bir oğul kazandırdı."

"Hamile olduğun bütün o aylar boyunca, her şey bir rüyaymış gibi geliyordu bana. Sonra seni doğum odasına aldılar. Korkunç bir acı çekiyordun. Kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki. Sana yardım etmeyi çok istiyordum, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonra Matthew doğdu. Ona bir baktım ve kalbimde bir kuş kanatlandı sanki. Oğlumuza duyduğum sevgi o kadar güçlüydü ki, bir an kalbim parçalanacak sandım."

"Canım benim!"

"Bana verdiklerin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Kate Rivers!"

Genç kadın gülümseyerek, "Ben biliyorum," dedi.

"Beni severek..."

Luke boşuk bir sesle, "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. "Sonsuza kadar da seveceğim."

Kate şu anki mutluluğunu Rorie'ye borçluydu aslında. Rorie, birdenbire genç kızın yaşamına girmiş, Clay'le arasında doğan aşk yüzünden Kate'in acı çekmesine neden olmuştu. Ama şimdi ikisi de dünyanın en mutlu insanları gibi hissediyorlardı kendilerini. Rorie ve Clay'in öykülerini "Kırların Sessiz Şarkısı" (No:678) adlı Beyaz Dizi'mizde bulabilirsiniz.